

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROGUE ROYALTY

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ROGUE ROYALTY

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Haydut Kraliyet

Kaçırmayın!

Ayrıca yazan Meghan March Bu

Kitap Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56

[Sonsöz](#)

[Günahtan Daha Zengin](#)

[Acımasız Kral Önizleme](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür Ayrıca yazan](#)

[Meghan March](#)

[Meghan March ile bağlantı kurun](#)

ROGUEROYALTY

Vahşı Üçlemesinin Üçüncü Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı© 2018 by Meghan March LLC Tüm

hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke Bulletproof

Editing www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: @ Letitia Hassar

R.B.A. Tasarımları

www.rbadesigns.com

Kapak fotoğrafı: Weston Carls

www.westoncarls.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. The yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticarî marka statüsünü ve ticarî marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

DON'T MISS OUT!

USA Today çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli alfabayla tanışmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin: Web

sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#)| [Twitter](#)| [Instagram](#)

ALSOBYMEGHANMARCH

Richer Than Sin

(Ağustos'ta Geliyor)

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

-

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan Okuyan

Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

TEK BAŞINA:

Beni Geri Götür

Kötü Yargı

BENEATH SERİSİ:

BuAltında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu Altında

Altında Bu Yalanların

AltındaYara İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında Gerçeğin

Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang
Sert Şarj Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder
Kirli Kirli
BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli
AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam
Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli
Gerçek -
Seksi

BİRBOUTHISBOOK

Akıl almaz. İnanılmaz. Akıl almaz.

Hayatımın ne hale geldiğini anlayamıyorum. Artık yalanların nerede bittiğini ve gerçeğin nerede başladığını söyleyemiyorum.

O benim dünyama girdi ve beni küçük güvenli köşemden dışarı çıkardı.

En çok istediğim şey dışında tüm hayallerim gerçekleşiyor.

-Kendi mutlu sonum.

Ama bunun için

savaşacağım. Şimdilik.

Her zaman için.

Rogue Royalty, Savage Üçlemesi'nin son kitabıdır.

Sandalyede oturuyorum, üstümdeki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey.

Bir şeyler hissetmem gerekiyor. Yas tutmanın beş aşaması vardır. Cenaze evinin bana verdiği evraklarda bunları okudum.

İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme. *Hiçbir şey hissetmemek* bu listenin neresinde?

Neden kızgın olamıyorum? Öfke bundan çok daha kolay olurdu.

. . . boşluk.

Kırıldım.

Harriet'in ellerime tutuşturduğu porselen fincandaki çaydan yükselen buhar çoktan kesildi ama ben henüz ilk yudumumu almadım.

Benim Ev sahibesi geri döner gelen ve Ev,
a kravat boyalı İPEK esintiyile etrafına yayılan kaftanı ve
elinde bir zarf.

"Temperance, sevgilim. Burada senin için bir adam vardı."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Hangi adam?" Fısıldadım.

"Adını çoktan unuttum. Stein ile biten ve kulağa son derece züppe gelen bir şeydi."

Hücre hücre, kendimi rahatlamaya zorluyorum. *Nefes al, Temperance.*

Nefes al.

Dışarı. Al. Dışarı.

Kardeşimin cenazesinden bu yana geçen bir ay boyunca bu benim mantram oldu ve demir yumrukların ciğerlerimi kavrayıp beni boğmaya çalıştığı birden fazla gün oldu.

Beni boğmalarını istedim. Bazen hala istiyorum.

Nefes almanın bu kadar acı vereceğini bilmezdim. Ama deriniz yzlp bağırsaklarınız deşildiğinde, var olmak bile acı veriyor.

"Sanırım daireni aramaktan bıktı. Günlerdir sana ulaşmaya çalıştığını söyledi."

st kattayken uğultuları duymazdan geliyorum. Yemek yemeyi aklıma getirdiğimde buzdolabımda beliren yiyeceklere bakarak insanların geldiğini düşünüyorum ama her şey o kadar bulanık ki kim olduklarını ya da ne kadar zaman önce geldiklerini söyleyemiyorum. Böylesi daha iyi. Kimseyi görmek istemiyorum. Harriet'le çay içmek için dışarı çıkmak bile istemiyordum ama bu ay en az bir kez güneş işığı görmezsem beni evden atmakla tehdit etti.

Harriet masanın üzerine bir zarf koydu. "Bunu bana bırakmak istemedi, ama ona benim aracılığımla teslim edebileceğini ya da sfinkterine sokabileceğini söyledim, çünkü mahşerin dört atlısı çalsa bile ziline cevap vermeyeceksin. İmzanı taklit etmeme izin verdiğin için dava amayacağına söz verdikten sonra yumuşadı."

Boğazımdan gülme olması gereken paslı bir ses çıkartıyorum, çünkü bu Harriet'in ifadesine verilen normal bir insan tepkisi gibi görünüyor. *Normal*. Bir daha asla olamayacağım bir şey.

Adresimin üzerinde kalın büyük harflerle adımın yazılı olduğu zarfa bakıyorum. Harriet'in şüphesiz endişeli bakışlarıyla karşılaşmaya henüz hazır olmadığım için sol st köşeye bakıyorum.

Gönderen, tanımadığım  soyadından oluşuyor ama hepsi de kulağa hoş geliyor.

"Bu insanları hiç duymadım."

"Bir avukatlık bürosunda çalıştığını söyledi." Zarfı işaret ederken parmağını görüş alanıma sokuyor. "Bu avukatın ofisi için."

Avukatlar.

Harika.

Zarftan uzaklaşıp bir ağaç dalına asılı Çin fenerine bakmaya devam ediyorum ve sessiz sokak gürültüsünün üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Buradaki sesi sevdiğime karar veriyorum. Sessizlik düşmandır. Sessizlik kendi düşüncelerimi duyabileceğim anlamına geliyor ve henüz onlarla yüzleşemiyorum.

Henüz hiçbiriyle yüzleşemiyorum.

"Açmayacak mısın?" Harriet'in sesi sabırsızlıkla titriyor.

"Hayır."

"Kahretsin, kızım. Tüm dünyayı sonsuza kadar görmezden gelemezsin."

Ona katılıyormuş gibi başımı sallıyorum, ama gerçekte, dünyayı mümkün olduğunca uzun süre görmezden gelmeyi planlıyorum. Sonsuza kadar, eğer yapabilirsem.

Evrenim durma noktasına gelmiş olsa da dönmeye devam ediyor. Ben kendimi keder içinde boğarken de dönmeye devam edecek.

"Sen yapmazsan, ben yaparım." Ferforje masanın üzerindeki zarfı kapıp yırtarak açtı. İçinden kâğıtları çıkarırken, "Sanki bu haftaki ilk federal suçum değil," diyor.

Harriet birkaç dakika kendi kendine mırıldanıyor ve ben bilerek ne dediğini duymuyorum. Ne yazdığı umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Böylesi daha kolay.

Sonra görmezden gelemeyeceğim bir şey söyledi.

". . . bina ve içindekiler artık sadece Temperance Ransom'a ait."

Bakışlarımı fenerden ayırıp Harriet'in elindeki kâğıda bakıyorum. "Ne?"

Kâğıdı bana uzatıyor ve ben de ağzım açık bakıyorum. İlk başta sayfadaki kelimeler birbirine karışıyor ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kaydırıyorum. Parmaklarım ıslak çıkıyor.

Ağlamıyorum.

Kendime yalan söyleme sanatını mükemmelleştirdim. Sanırım aylardır yalanlar içinde boğulduğumu düşünürsek, farkında olmasam da bu uygun görünüyor.

Gözlerimi kırıpıştırıyorum ve sayfadaki kelimelere odaklanıyorum.

İçimden bir ses *Hayır! diye* bağırıyor ama ben onu susturuyorum. Bu mektup bir gerçeği daha doğruluyor. Doğru olduğuna inanmayı reddettiğim gerçeği. Çünkü ben aptalım.

Kane asla geri gelmeyecek.

İçimde kalan, her konuda yanıldığıma dair son umut kırıntıları bir arada tutan her neyse, kırılıyor. Gözyaşlarım yüzümden akarken sandalyede sallanırken kâğıdı buruşturuyorum.

Fya da saatlerce, sehpanın üzerinde duran mektuba -düzeltilmiş ama hala hırpalanmış- bakıyorum. Benim vizyonum

sık sık göz kırpana kadar bulanıklaşıyor.

Kane depoyu bana bıraktı.

Buna nasıl cüret eder?

Kardeşim Rafe'in öldüğü gerçeğiyle yüzleşmek için gözlerimi açtığımdan beri ilk kez, ucsuz bucaksız ve esneyen bir *hiçlikten* başka bir şey hissediyorum.

Öfke.

İşte orada. Ruhumda kaynıyor, kükreyen bir kaynamaya doğru ısınıyor.

Buna nasıl cüret eder?

Kanepeden fırlayıp dairemin küçük oturma odası ve mutfağında volta atıyorum. Normalde volta atmak bana göre değildir, Keira'ya göredir. Ama şu anda, bastırılmış öfkenin kan dolaşıma, son skorunun peşinde koşan bir bağımlı gibi çarptığını hissediyorum. Kıpırdamadan duramıyorum.

Kane bana lanet olası binayı ve tüm arabaları verdi. Sanki bu bir şekilde, herhangi bir gezegende, *lanet olası kardeşimi öldürdüğü* gerçeğini telafi ediyor.

Gözyaşlarım bir kez daha dökülürken ciğerlerimden hayvani bir uluma kopuyor.

"Bunu nasıl yapabildin? *Senden nefret ediyorum!*"

Keder beni dizlerimin üzerine çöktürüyor ve Harriet'in altımda ne düşündüğünü umursamadan yere vuruyorum.

Yumruklarım kemiklerime kadar morarıncaya kadar yaralı tahtaya vuruyorum.

Alnımı yere koyup hıçkırıyorum.

"Bunu nasıl yapabildin?" Kelimeler ancak fısıltı halinde çıkıyor, çünkü elimde hiçbir şey kalmadı.

Benden her şeyimi aldı.

Metal parçalarıyla dolu bir tuğla yığını artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Hiçbir şey.

Biri kapımı çaldı. "Temperance, ben Harriet-" "Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, sesim çatlayarak.

"Bir ziyaretçin var."

"Hayır!" Cevabımı bağırarak söylüyorum. Kimseyi görmek istemiyorum. Kimseyi göremem.

"Patronun canım."

Harika. Tam da beni böyle görmesini istediğim kişi.

Zavallı bir yığın halinde yere yığılıyorum. Ayağa kalkacak enerjiyi bulamadan kapı açılıyor.

"Temperance? Oh, tatlım. Çok özür dilerim."

Keira topuklarını vurarak yanıma geliyor ve bir kolunu omuzlarıma dolamadan önce yanımda dizlerinin üzerine çöküyor.

Onu kardeşimin cenazesinden beri görmemiştim -gerçi ben günde yirmi saat uyurken o buradaydı sanırım. Bana istediğim kadar zaman ayırmamı ve içki fabrikasında her şeyin yolunda gideceğini söyledi.

Sözünü dinledim, eskiden üstesinden gelmekten gurur duyduğum sorumluluklarımı tamamen unuttum ve onun yerine cehennemde yuvarlandım.

"Ne yapabilirim?" diye fısıldıyor ve sesindeki acıma duygusundan nefret ediyorum. Ama neden bana acımasın ki? Ben kendi kardeşini öldüren adama aşık olan bir aptalım.

Ben bir şakayım. Bir felaketim. Tüm karmaşaların ötesinde bir karmaşa.

Yutkunuyorum ve söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Herhangi bir şey.

"Bana bir bina verdi." Doğruluyorum ve bakışlarını karşılamadan dosdoğru önüme bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Bana lanet olası bir bina verdi!" Önümde yerde duran kâğıt parçalarına uzanıyorum. "Bunu bana nasıl yapabildi? Yalan söyledi ve ben de ona inandım. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl?"

Gözyaşı rezervimin boşalmış olması gerekirdi ama gözyaşlarım gittikçe daha hızlı akıyor. Acıyan ellerimi tekrar yumruk yapıp damlaları silmeye çalışıyorum.

Keira bana sarılıyor, sıkıca kavıyor. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm." Bu sözleri defalarca tekrarlıyor, ben kalbi sökülmüş biri gibi feryat ederken benimle birlikte sallanıyor. Ben de öyle yaptım.

Üstüne üstlük, bu benim lanet olası hatamdı.

Tetiği kendim de çekebilirdim. Rafe benim yüzümden öldü. Benim yüzümden geldi. Kane bana yalan söyledi. Beni kullandı. *Bana ihanet etti.*

Yaralarım hâlâ çok taze. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum tatlım. Gerçekten bilmiyorum."

Başımı iki yana salladım, neredeyse Keira'nın kafatasını kıracaktım. "Ama Mount biliyordu. Öyle değil mi?"

"Temp-"

Söyleyeceği her şeyi kestim. "Buraya gelip bana saçma sapan bir hikâye anlatma. *Bilmek zorundaydı. O her şeyi bilir.*"

Keira yutkunuyor, acıma duygusu yüz hatlarını kırıltıyor. "Bana hiçbir şey söylemedi. Hayatım üzerine yemin ederim. Lachlan biliyor olabilirdi ama bana asla söylemezdi. Sana binayı kimin verdiğini bile bilmiyorum." Şok içinde ona baktım. *Kane'in kim olduğunu bilmiyor mu?* Bu nasıl mümkün olabilir?

Mount. Tüm bunların sebebi Mount.

Şu anda hissettiğim her acıyı Kane'i hayatıma soktuğu için ona yükleyebilirim. Ama bunun için Keira'dan nefret edemem. Şeytanla evlenmek dışında yanlış bir şey yapmadı.

"Mount her şeyi bilmek zorundaydı."

Keira bir an için gözlerini kapatır. "Muhtemelen haklısın. Muhtemelen biliyordu. Bilmediği çok az şey var. Ancak, paylaşmadığı çok şey var ve her zaman iyi bir nedeni var."

"Ondan nefret ediyorum!" Sözcükler çiğ bir kükreyle çıktı. "Hepsinden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim, Temperance. Çok üzgünüm."

İçim parçalanırken bakışlarımı tekrar yerdeki kâğıda çeviriyorum. "Cevaplar istiyorum."

"İsteddiğini biliyorum ve sahip olmadığım bir şeyi sana veremem."

"Bana yapmayacağını söyledi," diye fısıldıyorum, kimden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen. "Bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum."

Kağıda uzanıyorum ve ellerimin arasında eziyorum. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Bir kiralık *katile* güvendim. Bunu kim yapar?"

Keira yanımda sessiz kalıyor, ya artık kimden bahsettiğimi bildiği için ya da kiralık katillere tetiği çekmelerini emreden adama güvendiği için. Her iki durumda da, bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Kendimi aptal gibi hissetmekten kurtulamıyorum. Sanki bunu kendim yapmışım gibi.

Eğer sadece-"

"Şşş." Keira araya giriyor. "Bunu tekrar tekrar yaşayamazsın.
ya olursa?"

Bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. "Biliyorum. Keşke ..." Başımı sallıyorum ve tekrar yere bakıyorum. Onun acımasıyla yüzleşemem. Bu çok ağır.

Boğazımı temizliyorum. "İşe ne zaman dönmemi istersiniz? Olması gerekenden daha fazla zaman ayırdığımı biliyorum." Teklifi yaparken bile geri dönüp herkesin karşısına çıkma düşüncesi beni ürkütüyor.

"Bu konuda endişelenme. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin. Yardım etmesi için birini tuttum ve işler yolunda gidiyor. Kendinden başka hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Emin misin?" İçimde bir rahatlama hissettim.

"Evet. Kesinlikle. Seven Sinners hiçbir yere gitmiyor. İhtiyacınız olan bir şey var mı? Yardım edebileceğim herhangi bir şey?"

Birkaç saniye sessiz kaldım.

"Mount'la konuşmak istiyorum." Keira'yla gözlerimi kilitliyorum. "Mount'la konuşmam gerek."

Birkaç dakika sonra sessizce cevap verir: "O zaman bunu gerçekleştireceğim."

N Aklı başında hiç kimse öcüyle görüşmek için yalvarmaz ama ben kendimi öcü olarak görmekten çoktan vazgeçtim.

Aklı başında.

Zilim çaldı ve dahili telefona doğru yürüdüm. "Evet?"

Yanıt olarak bir homurtu geliyor. Tek kelime yok. Ama homurtu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Aracım geldi ve şoförüm konuşmayan bir adam. V.

Şeytanın kendisiyle yüzleşeceğim ve cevaplar talep edeceğim. Keşke kardeşimi geri getirmesini talep edebilseydim. Tek istediğim bu.

Bu ve her adımımı ağırlaştıran bu ihanet pelerinininden kurtulmak.

*Kane bana yalan
söyledi.*

*Ben de ona
inandım.*

Bunun için kendimden nefret ediyorum. Belki ondan nefret ettiğimden bile fazla.

"Aşağı iniyorum," diyorum dahili telefona, sanki bu toplantıyı kaçırma ihtimalim varmış gibi.

Ayaklarımı hırpalanmış iş botlarının içine sokuyorum. Yırtık kotum ve eski tişörtümle uyumlular. Yapabildiğimin en iyisi bu.

Daha önce giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı açtığımda, kulüpte giyecek bir şeyler bulmak için aynı kıyafetleri taradığım anı aklıma geliyor.

Onunla buluşmak için kulübe giderken giymek üzere.

Kapıyı çarparak kapattım ve yerden bir şeyler aldım.

En azından kot pantolon ve tişört, bir etek ya da elbise gibi yatağa geri dönüp dünyadan vazgeçme isteği uyandırmıyor. Her şey bana onu ve yaptığım tüm hataları düşündürüyor. Ne kadar kolay oyuna geldiğimi.

Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Dairemden çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve döner merdivenlerden aşağı iniyorum.

Harriet'in pencereleri açık ve isimlendirme şansımın hiç olmadığı bir opera akşam havasında süzülüyor.

Durup ona gideceğimi söylüyorum ama gereğinden fazla konuşmak istemiyorum. Beni zerre kadar önemseyen herkese kötü davrandığının farkındayım. Bu liste zaten kısa, bu yüzden daha nazik ve minnettar olmalıyım, ama şu anda bunu yapamıyorum.

Bunun için kendimden de nefret ediyorum.

Derin bir nefes alarak tuğladan yürüme yolundan kapıya doğru ilerliyorum ve orada Keira'nın şoförü ve koruması V'nin siyah bir arabanın yanında durduğunu görüyorum.

Arabanın.

Kane'le birlikte havaalanına gittiğim Maybach olduğunu fark ettiğimde neredeyse bağırsaklarımı tuğla yola kusacaktım. Ülkeden kaçmak için kardeşimle buluşmaya giderken. Ama aslında planlanmış bir yolculuk yoktu. Sadece kardeşimin idamı vardı.

Mount bu arabaya bindiğimi biliyor.

Lanet olası pislik. Bu beni test etme şekli mi? Beni tekrar yaşamaya mı zorluyorsun? Onu ne kadar çok görmek istediğime karar vermemi ve

Cevaplar mı?

Parmaklarımı ferforje demirlerin etrafına doluyorum ve V'ye bakıyorum. O da bana ifadesiz bir şekilde bakıyor.

Bunu yapamam.

Çenesini kaldırıyor, kollarını kavuşturuyor ve bekliyor.

Ben de ondan nefret ediyorum.

Boğazımda yükselen safrayı yutarak parmaklıkları bırakıyorum ve mandala uzanıyorum.

Bunu yapabilirim. Başka şansım yok.

Sessizce kaldırımı geçiyorum ve V bana arka kapıyı açmak için dönüyor.

İçeriye görür görmez donup kalıyorum. Yemin ederim Kane'in kendine has baharatlı kokusunu alabiliyorum.

Bu kadar dramatik olmayı bırak, Temperance. Bin şu lanet arabaya.

Zayıflığım için kendimi azarlıyorum, tıpkı geçen ay boyunca diğer her şey için kendimi azarladığım gibi. Eğer bir kırbacım olsaydı, derim şerit şerit olurdu.

Arabaya biniyorum ve o beni içeri kapatırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yanımdaki koltukta siyah bir başlık var.

Hayatta olmaz.

Ön kapı kapandığında V homurdanıyor ve bakışlarım dikiz aynasına kayıyor. Başını sallıyor ve ne istediğini anlıyorum. Onu takmamı istiyor.

Tıpkı Kane'in bana bereyi taktırdığı gibi.

"Ya takmazsam?" diye soruyorum.

Az önce çıktığım kapıyı işaret ediyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona. Bu çocukça ve beni bir sürtük yapıyor ama umurumda değil.

Siyah kapüşonu kapıp başıma geçirirken anılar geri geliyor.

"Ee, nereye? Yarasa mağarasına mı?"

Dünya karanlığa gömülürken, haftalar önce sorduğum safça soru karnıma bir yumruk gibi iniyor.

Artık o lanet yarasa mağarası benim ve tek istediğim onu yakıp kül etmek. *Ve belki de yakacağım.*

Mount'ın yerleşkesine gitmek beklediğim gibi hızlıydı. Fransız Mahallesi'nde olduğunu biliyorum ama oraya hiç gitmedim. İnsanların davet edildiği bir yer değil.

V arka kapıyı açtığında kaputa uzandım ve bir homurtu duymayınca çekip çıkardım.

Başını sallıyor ve çenesini yana sallayarak dışarı çıkmam gerektiğini işaret ediyor. Onu bir kapıdan geçip penceresiz merdivenlerden yukarı çıkarken ve birkaç koridordan aşağı inerken takip ediyorum. Bana kulübü hatırlatıyor.

Hayır. Hayır, hatırlatmıyor. Hiç benzemiyor.

Gizli bir düğmeye bastığında ve önümüzdeki duvar hareket ettiğinde, geri çekiliyorum.

Bu bana daha çok bir yarasa mağarasını hatırlatıyor.

Yine içimde bir ihanet duygusu belirliyor. V'yi takip ediyorum ve kendimi bir tür kütüphane ofisinde buluyorum. Ağır kitaplıklar duvarları kaplıyor ve büyük bir ahşap masa önümdeki alana hükmediyor.

Mount masanın arkasında oturmuş, katlayıp bir zarfa koymadan önce bir kâğıda bir şeyler karalıyor.

Arkamdan yumuşak bir vınlama sesi geliyor ve Scar'ın dönen şömine kapısından çıktığını görmek için dönüyorum.

Bu da ne böyle?

Mount nihayet başını kaldırdığında odanın içindekileri incelemeyi bitirmiştım -iki deri sandalye, birkaç lamba ve içki sürahileriyle dolu bir büfe-.

"Toplantı taleplerini kabul etmiyorum, Bayan Ransom. Sizi sadece karımın hatırı için ağırlıyorum. Dikkatli olun."

Normal şartlar altında, kelimenin tam anlamıyla tir tir titriyor olurdum. Ama şimdi? Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Kesinlikle hiçbir şey.

Birdenbire, umutsuzca cevaplanmasını istediğim tüm sorular kafamdan uçup gidiyor ve geriye sadece bir soru kalıyor.

"Neden?" Sanki biri bu kelimeyi paslı bir kerpetenle boğazımdan çekip almış gibi geliyor.

Siyah bakışları üzerimde daralıyor. "Neden ne?"

"Bunu neden yaptın? Kardeşimin ölmesini mi istedin? Hepsi bu mu?"

Mount sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Özel dikim takım elbisesinin kalıbı bana Kane'i fazlasıyla hatırlatıyor ve gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kardeşinizi kaybettiğiniz için başsağlığı diliyorum, Bayan Fidyе."

"Bu yüzden gelmedim-"

Bir bakışla sözümü kesti. "Eğer Ransom'ın ölmesini isteseydim, ölmüş olurdu. Bunları neden yaptığıma gelince? Kendimi açıklamama gerek yok ama kaçırılıp öldürölmenin karımı mutsuz edeceğini söyleyebilirim. Bundan kaçınmanın tek yolu seni güvende tutmaktır."

Az önce içimde birikmeye başlayan öfke, masasına doğru ilerlerken doruğa çıkıyor.

"Ama Rafe'i öldürme planından haberin olmalıydı!"

Mount ayağa kalkıyor ve yumruklarını önündeki masaya indiriyor. "O zaman ne bildiğim ya da şimdi ne bildiğim seni hiç ilgilendirmеz."

Bir hıçkırık beni boğuyor, cevap verme yeteneğimi kesiyor ve dizlerimin bağı çözölüyor. Geriye doğru sendeliyorum ve bir sandalyeye çököluyorum, gözyaşlarım tekrar akarken öne doğru sallanıyorum.

Mount'un ofisinde ağılıyor olmam umurumda değil. Beni parçalayan yaralarım dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Böyle ağlayarak kendini hasta edeceksin."

Gözlerimi kırıştırdığımda kucağıma bir kutu mendil konduğunu ve Mount'un önümde çömeldiğini görüyorum.

"Eğer mendilleri ofisimde sakladığımı birine söylersen, bir daha senden haber alınamamasını sağlarım. Bu benim itibarımı yerle bir eder."

Cümleyi soğukkanlı bir şekilde kuruyor ve mizah amaçlı olduğunu biliyorum ama şu anda harcayacak param yok. Kutudan bir mendil alıp burnumu sildim.

"Kederinin içinde debelenerek kendine yardım etmiyorsun, Temperance. Sana daha önce de söyledim, sen de karımla aynı kumaştan kesilmişsin. Bu da demek oluyor ki, o son güç rezervini bulacak, omurgana biraz çelik koyacak ve ayağa kalkacaksın. Sen ölü değilsin. Öyle davranmayı bırak."

Gözyaşlarım kurudu. "Beni tanıyormuş gibi davranma. Nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi davranma-"

"Benim ne bildiğim ya da senin ne hissettiğin önemli değil. Kardeşinle birlikte o tabutun içine mi girmek istiyorsun? Hiç çekinme. Ama karımı da yanında sürükleyemezsin. Bundan çok önce serbest kalmanı sağlayacağım."

Geri çekiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda onu üzüyorsun. Keira'yı üzen şeyleri ortadan kaldırıyorum. Beni anlıyor musun?"

Çenem açık kaldı. "Cidden Keira'yı üzdüğüm için beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun? Kardeşimin gözümün önünde *ölmesini* izledikten sonra mı?"

Gregor Standish'le yüzleşmemi ve Keira hakkında söyledikleri yüzünden onun için nasıl endişelendiğimi hatırlıyorum. . . .ve sonra öldü. Aklımda, Standish'in ona ve içki fabrikasına saldırması nedeniyle Mount'un onun ölümünden sorumlu olduğuna dair hiçbir soru işareti yok.

Sorum cevapsız kaldı ama Mount'un cevabının yankılanan bir evet olacağını biliyorum. Keira için yapamayacağı şey yoktur.

İstediğimi bilmesem de bunu istiyordum. Bir başka keder ve öfke acısı içimi parçaladı.

"Ayağa kalk. Gözyaşlarını sil. Hayatını toparla. Ve çılgılık atmadan ya da ağlamadan konuşabilene kadar Yedi Günahkâr'a geri dönme. Beni anlıyor musun?"

Mount sert ve acımasız ve bir yanımla bu yüzden ondan nefret ediyor. Diğer yanımsa bunu duymaya ihtiyacım olduğunu biliyor. O uzaklaşmadan önce bileğini kavramak için uzanıyorum.

Bakışları ona dokunduğum yere kayıyor ve tekrar yüzüme yöneliyor.

"Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bu olayda oynadığın rol için senden hâlâ nefret ediyorum."

"Not ettim." Bileğini tuttuğum yerden çekerek kurtardı. "Gidebilirsiniz, Bayan Ransom."

TEMPERANCE

A

Mount'un iradesiyle gözyaşlarım kuruyor.

Ben ölü değilim ve öyle davranmayı bırakmalıyım.

Bu, bir yıl içinde hayatın kısa olduğunu bana şiddetle hatırlatan ikinci olay. *Ve bakın geçen sefer anı yakalamak beni nereye getirdi.*

En kirli fantezilerimi gerçekleştirebileceğim bir kulüp aradım ama bulamadım. Sonra kazara bir tanesine rastladım ve fantezilerimi bir yabancıyla yaşadım. Sonunda sadece bir kiralık katil değil, kardeşimi öldürmek için sözleşmesi olan ve bu sözleşmeyi yerine getirmeyeceğine söz veren bir kiralık katil olan bir yabancı.

Bir kiralık katile asla güvenme. Bunun açık olduğunu düşünürsünüz ama Görünüşe göre adınız Temperance Ransom ise değil.

Tüm bunları bir kenara itiyorum ve önümdeki boş kağıda bakıyorum.

Bundan sonra ne yapacağıma karar vermenin zamanı geldi. Keder sisi içinde yaşamak işe yaramayacak. Rafe bana çok kızardı.

Ben de sana kızgıyım, Rafe. O işi hiç almamalıydın.

Bu düşünceyi de kapattım.

Olan oldu. Şimdi geriye kalan tek şey, bir topun içinde kıvrılmak ve

kendim solup gidiyorum.

Soldurmaktan bıktım. *Artık yaşama* zamanı.

Kalemi parmaklarımın arasında sıkarken, en çok istediğim şeyi düşünüyorum - kardeşimi geri almaktan başka. *Ve kelimelere dökmeyi reddettiğim diğer şeyi, çünkü onu istemem mümkün değil.*

Zihnim tamamen boş kalıyor.

Vay be. Hayal kurmakta başarısızım. Mükemmel.

Kalemi yere atıyorum ve dolaba doğru yürüyüp açıyorum. Alkollerimi sakladığım raf boştu.

Harriet.

Yaşlı kadını tanırıysam, içki içmemi engellemek için değil, içki içmek istersem beni evimden çıkarmak istediği için almıştır.

Çok kurnaz.

Kâğıt ve kalemi almak için masaya geri dönüyorum ve kapıya yöneliyorum.

Eğer içkimi elimden alacaksa, bundan sonra nereye gideceğimi bulmama da yardım edebilirdi.

Bu sefer arka kapıyı açtığımda opera yerine Tupac dinliyordu.

"Harriet?"

Oturma odasının ortasında resim yaptığı şövaleden başını kaldırıp bakıyor. "İçkiyi çal ve o da gelsin. Ben hep böyle derim."

Şövaleye başımı sallıyorum. "Bölüyor muyum?"

"Hayır, sadece yeni bir resim ekolü icat ediyorum. Buna Batı Yakası Moderni diyorum."

Tabii ki öyle. Neden olmasın ki? Bu kadın muhtemelen bir yıl içinde benim tüm hayatım boyunca yaşadığımdan daha fazla şey yaşamıştır.

Elimdeki kâğıdı fark etti. "Alışveriş listesi mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Kova listesi mi?"

İkinci tahmini ürkütücü derecede doğru.

"Onun gibi bir şey."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Mükemmel!"

Ellerini çırpıyor ve fırçayı kavanoza geri koyup bana doğru gelmeden önce sıcak pembe önlüğüne mavi boya sıçırıyor.

"Ne ile başlıyoruz? Yani, eğer bunlardan herhangi biri için arkadaş istiyorsan. Ben zaten üç ölmenden önce yapılacaklar listesi ve bir siktir git listesi tamamladım ve hala ölmedim, bu yüzden sıradakine ihtiyacım var." Kağıdı elimden kaptı ve başı geriye gitti. "Bu boş. Yüce Tanrım, Temperance. Bana bu kadar ihtiyacın olmasına şaşmamalı."

Harriet kalemi elimden aldı ve kâğıdı tezgâhın üzerine koydu. Okuyabilmem için çevirmeden önce en üst satıra bir şeyler karalıyor.

İki Rus prensiyle üçlü yapmak gibi çılgınca bir şey yazmasını bekliyordum ama Harriet bir kez daha beni şok etmeyi başardı.

1. Mutlu ol.

BU ÇOK BASİT.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve fısıldıyorum, "Mutlu ol."

"Gerçekten önemli olan tek şey bu, canım. Eğer bunu yapabilirsen, hayat büyülüdür." Solgun bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sevgilim, sen

Sevip de kaybeden tek kişi ben değilim. Benim de bir ailem vardı, erkek ve kız kardeşlerim. Hepsinden daha uzun yaşadım. Kocalarım da. Her seferinde sadece bir tane olsa da. Her iki durumda da kayıplar asla kolay değildir." Elimi boya lekeli eliyle kapatıyor. "Ama bu asla kendi hayatını yaşamaktan vazgeçmek için bir neden değildir."

"Bunu nasıl atlatıyorsun?"

Parmaklarımı sıkıyor. "Aşmıyorsun. Onunla yaşıyorsun. Acı hep orada olacak ama zamanla o kadar keskin olmayacak. Bir gün, onları düşünmeden bir dakika geçireceksin. Bir gün, bir saat. Sonunda, kederden bunalmadan bütün bir günü yaşayabilirsiniz. İyileşmek zaman alır."

şu anda olanları bir dakika, bir saat, özellikle de bir gün boyunca düşünmemeyi hayal bile edemiyorum. Ama Harriet bana hiç yalan söylemedi ve belli ki benden daha akıllı.

"Peki, listemde sırada ne var?"

Elimi bırakıyor ve şarap dolabına doğru dönüyor. "Buna sadece sen cevap verebilirsin canım. Büyük hayaller kur."

Kalemi tekrar elime almam için birkaç kadeh şampanya içmem gerekiyor ama Harriet'in evinden çıktığımda listeye birkaç şey eklemiş oluyorum.

2. *Kardeşimin anısını onurlandırmak.*
3. *Kendimi bir sanatçı olarak tanıtmak.*
4. *Harriet'in İtalya'daki üzüm bağında şarap içmek.*
5. *Dünyayı gezmek.*

Yazmak istediğim bir şey daha var ama henüz yeterince cesur ya da aptal değilim.

Aşkı yeniden bulun.

TEMPERANCE

TErtesi gün uyandım ve duş aldım. Hayatımın bir ayını yapamayacağım şeyler için keder içinde boğulmakla harcadım. Değişim ve ne getireceği hakkında hiçbir fikrim olmasa da geleceğime doğru bir adım atma zamanı. Makyaj yapıyorum, kot pantolon ve atlet giyiyorum ve saat ondan önce evimden çıkıyorum.

Kahve ve çörek alacağım, sonra da heykelimle Tahoe'nun izini sürmem gerekiyor. Bronco'mu da geri almam gerekiyor, ancak bunu yapmaya hazır olduğumdan emin değilim. Tüm bunları düşünmek ne kadar acı verse de hayatımı geri kazanmaya başlamanın zamanı geldi.

Kafeye giderken, köşeyi dönüp arkama baktığımda beyzbol şapkalı, koyu renk gözlüklü ve tamamen siyah giyinmiş bir adamın kapı aralığından içeri girdiğini görünce içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Takip mi ediliyorum?

Eve koşuyorum ve kapıyı arkamdan çınlayarak çarpıyorum, ardından tuğlaya yaslanıp telefonumu çıkarıyorum. Keira temkinli bir selamla cevap verir vermez konuşmaya başlıyorum.

"Mount ile konuşmam gerek. Peşimden gelip gelmeyeceklerini bilmem gerek çünkü takip edildiğimi düşünüyorum."

"Whoa. Whoa. Sen neden bahsediyorsun?" Patronumun sesi paniklemiş bir hal aldı. "Neredesin?"

"Evimdeyim ama sanırım bu sabah kahve içmeye gittiğimde biri beni takip ediyordu. Rafe gittiğinden beri peşimden gelmeyeceklerini sanıyordum."

"Onu hemen arayacağım."

Telefonu kapatmadan önce hemen ekliyorum: "Tahoe'ya ve heykelime ne olduğunu sorabilir misin? Onu geri istiyorum. Aslında, Noble Art'a teslim edilmesini istiyorum."

Patronumdan çok şey mi istedim? Evet. Umurumda mı? Hayır.

Mount'a emir verirken ölmek istiyor muyum? Pek sayılmaz ama kaybedecek bir şeyim de yok. Ne onun ne de bir başkasının karşısında sinmeyeceğim ve gözümü korkutmayacağım, buna beni takip eden her kimse o da dahil. Onlar da siktirip gidebilir. Korku içinde yaşamayı reddediyorum.

İşte o zaman bir karar veriyorum: Dünyadan saklanmaktan bıktım. Yaşayacağım ve *korkusuzca* yaşayacağım.

Keira telefonu kapatmadan önce sessizce, "Seni tekrar aramızda görmek güzel, Temperance," diyor.

Çok geçmeden bir mesaj alıyorum.

Tahoe içki fabrikasına doğru yola çıktı. V gelip seni alacak.

TEMPERANCE: Teşekkür ederim.

Cevaplarınız da orada olacak.

SONUNDA. Sor ve alacaksın. Büyü.

Yeni keşfedilen kararlılıkla, sıradaki görevim neyse onu yapmaya hazırlanıyorum.

Otuz dakika sonra, bir aydan uzun süredir durmadığım bir otoparktayım ve artık ikinci evim gibi hissetmediğim binaya bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Tahoe'nun yanında elinde anahtarlarla duran bir uşak değil. Mount.

Hiç vakit kaybetmeden konuya giriyor.

"Rafe gittiğine göre, artık bir hedef değilsin. Kimsenin seni takip etmemesi gerekiyor ama her ihtimale karşı birinin seni izlemeye devam etmesini sağlayacağım."

Bakışlarım şaşkınlıkla onunkilere kayıyor. "Devam mı?"

Başını sallıyor ama neden hâlâ birine beni izlettiğini açıklamıyor. Onun yerine, açıkça önemseydiği tek konuya giriyor. "Keira'yı bir daha bu işe karıştıрма. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Numaram torpido gözündeki kartta yazıyor."

Başımı salladım. "Tamam."

"Deponun anahtarları da orada."

"Depoyu nereden biliyorsun?" Şok ses tonuma nüfuz ediyor.

Mount cevap vermiyor, başka bir siyah araba yanaşırken arkasını dönüyor. yukarı.

"Kendine iyi bak, Temperance." Arka koltuğa geçer ve Gitti.

Arabanın çitlerle çevrili otoparktan çıkışını izliyorum ve uzun bir nefes alıyorum. İçeri girip Keira'ya sarılmak ve ona teşekkür etmek istesem de yapmayacağım. Mount beni yanında istemiyor ve buna saygı duyabilirim.

Bunun yerine, Tahoe'nun arkasını kontrol etmeden önce ona teşekkür eden kısa bir mesaj atıyorum.

Heykelimi içeride gördüğümde dudaklarım içten bir gülümsemeye dönüşüyor.

Yapmam gereken gecikmiş bir teslimat var.

VALENTINA'NIN GÖZLERİ eserden uzaklaşıp ona baktığında parlıyor. "Bu inanılmaz. Gerçekten, Temperance. İnanılmaz."

"Çok geciktiğim için özür dilerim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamamen anlıyorum. Seni acele ettirmek istemedim. Biliyorum bir süredir ... şeyle uğraşıyorsun, seni acele ettirmek istemedim."

Gözlerindeki merhamet yeni bir keder dalgası yaratıyor ama ben soğukkanlılığımı koruyorum. Ne olursa olsun, bir saat boyunca ağlamayacağım.

Mutlu ol, diye hatırlatıyorum kendime. Ya da en azından öyleymiş gibi yap.

Belki yeterince rol yaparsam, sonunda oraya ulaşırım. Mutluluğun, *başarana kadar rol yapmak* kategorisine girip *girmedikten* emin değilim ama deneyeceğim.

Dudaklarımın köşelerini yukarı doğru zorluyorum. "Sence biri bunu satın alır mı?"

"Sen ciddi misin? Sen gitmeden önce bunu satacağım. İnsanlar bekliyor. Bunu sana söylememeliydim ama doğru. Bir resim gönderdikten ve doğru yerlere birkaç satır yazdıktan sonra telefonlar almaya başladım. Büyük parçalarla ilgilenen en az beş alıcım daha var ve bunlar para ödemekten korkmayan alıcılar."

"Sence ne kadar?" Bunu sormak kabalık gibi geliyor ama bilmem gerekiyor.

Bana birkaç ay içinde içki fabrikasında kazandığımdan daha fazla bir rakam veriyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, eğer yakın zamanda işe dönebilirsen . . ."

"Öyleyim," diye onu temin ederim. "Buna ihtiyacım var. Bu benim için iyi olacak."

Bu sözleri söylediğimde ne kadar doğru olduklarını anlıyorum. Elimde aletler olması ve bir şeyler yaratmam şu anda yapabileceğim en terapötik şey olurdu. Daha önce kendimi işe gömmeyi düşündüğümde kendimi daha da boşulmuş hissediyordum.

Çünkü yanlış işi düşünüyordum.

Hayatın kısa olduğuna dair bir hatırlatma daha aldığıma göre, listeme eklemeyi düşünmem gereken bir madde daha var. Kağıda dökmeyi reddettiğim diğer madde kadar korkutucu olmasa da yine de oldukça ürkütücü.

İşimi bırakmak.

Her ne kadar bunu itiraf etmek beni öfkeyle yaksa da, Kane bir konuda haklıydı. İçki fabrikasında çalışmak hayatımda yapmak istediğim şey değil. Beni neşeyle doldurmuyor.

Hayat mutsuz olmak için çok kısa ve buna tutkum için para kazanma fırsatım varken sevmediğim bir işte çalışmak da dahil.

"Bana alıcılarınızın isteyeceğini düşündüğünüz her şeyin bir listesini verin, ben de işe koyulayım. Hazır olur olmaz onları teslim edeceğim. Artık oyalanmak ve sonsuza kadar beklemek yok."

"Temperance ..." Valentina'nın sesi yumuşaktır. "Sadece yapabileceğin kadarını yapmalısın. Henüz kendini yorma."

Gözleri nazik ve gerçekten endişelendiğini biliyorum ama Mount'un konuşması beni mahvetti. Kendime acımdan bıktım. En azından öyle olmaya çalışıyorum.

"Şu anda benim için en iyisi bu. Lütfen yapmama izin verin."

Beni inceliyor ve sonunda başını sallıyor. "Tamam. Bir liste hazırlayıp sana mesaj atarım. Yine de . . ."

"Ne?"

Valentina bir süre benim ufuk çizgisi heykelimle ilgileniyor. "Kendine ait bir sergi açmaya ne dersin? Büyük bir sergi değil ama bir düzine kadar eser. Seni toplumda bir sanatçı olarak tanıtmanın en iyi yolu bu, ama bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum. Bunları öylece sihirle yapamazsın."

Önerisi beni sarstı, ama şaşkınlığıma rağmen ilk düşüncem *hayır değildi*.
On iki heykeli ne kadar hızlı yapabilirim?

"Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım. Farkındaysan bu tamamen fedakârlık değil. Bunlardan para da kazanıyorum."

"Biliyorum. Kazanmalısın da. Bunları satın alacak kimseyi tanımıyorum. Hele de günlük işimden birkaç ayda kazanabileceğimden daha fazla bir paraya."

Valentina bana bir gülümseme daha fırlatıyor ve bu gülümsemede acıma duygusu yok. "Biz hallederiz kızım. Sen işe koyul, ben de sen bana ne zaman hazır olabileceğine dair bir tarih verir vermez planlamaya başlayayım."

Bir ayı aşkın süredir ilk kez içimde farklı bir duygu kabarıyor.

Umut.

TEMPERANCE

T Bu yeni umut hissi ben ayrıldıktan sonra sadece üç dakika sürüyor. Sadece *güm güm* sesini duyabileceğim kadar uzun bir süre.

Yolun kenarına ve boş bir park yerine doğru ilerlerken Tahoe'nun lastiği patlıyor.

Taba rengi tavan döşemesine bakıyorum ve gökyüzüne doğru bir bakış gönderiyorum.

Bu bir işaret değil. Bu bir işaret değil. İnanmaya başlayana kadar bunu kendime defalarca tekrarlıyorum.

Ben yetenekli bir kadını. *Bu iş bende.*

Tahoe'yu park ettikten sonra inip hasarı görmek için cipin etrafında dönüyorum. Arka lastik, yolcu tarafı.

Önemli bir şey değil. Lastiği değiştirebilirim.

Patlamaya neden olan şeyi bulmak için lastik dişlerini kontrol etmek için çömeliyorum ve yumruğumdan daha büyük olmayan bir grupta yarım düzine çivi gördüğümde donup kalıyorum.

Bu da ne böyle?

Bu rastgele patlamış bir lastik değil. Bu bir *vandalizmdi*.

Hem de güpegündüz.

Son bir gündür hissettiğime benzer bir ürperti, omurgamdan aşağıya bir endişe ürpertisi gönderiyor, ama onu geri püskürtüyorum. *Ben gitmiyorum.*

korku içinde yaşamak.

Ne olursa olsun, birinin bunu bilerek yaptığını tartışamayız. Birisi lastiğimin patlamasını istedi. Ayağa kalkıp dönüyorum ve beni izleyen biri var mı diye caddeyi tarıyorum.

Kimse göze çarpmıyor.

Sokağın yukarısındaki dükkândan birkaç poşet taşıyan kadın değil. Pomeranian köpeğini gezdiren adam da. Mesajlaşan ve yürüdükleri yere dikkat etmeyen iki çocuk da.

Sonunda bakışlarım az önce döndüğüm sokağın sonundaki park yerinde rölantide duran koyu renkli bir cipe takılıyor.

Mount'ın adamı beni mi izliyor?

Sanki birden limuzinin camlarının arkasını görebilecekmişim gibi karartılmış ön cama daha sert bakıyorum ama işe yaramıyor.

Her iki durumda da, burada işim bitti. Tahoe'nun yolcu kapısını açıyorum, anahtarları kontaktan çekiyorum, çantamı alıyorum ve kapıyı çarparak kapatmak için bir elimi kapının kenarına doluyorum.

Mount'ın deponun anahtarları hakkında söylediklerini hatırlayarak duraksıyorum.

Onları istiyor muyum? Ondan bir şey istiyor muyum? İkisinden de mi?

Boş ver.

Torpedo gözünü açtım ve döşeme tahtasına bir kart düştü. *Mount'ın kartı.*

Sadece cebime atıyorum çünkü işler ters giderse Keira'yı hayatıma sokmak istemiyorum. Ayrıca... şeytanı ne zaman aramanız gerekeceğini asla bilemezsiniz.

Bakışlarım deri bir anahtarlıktaki anahtarlara takılıyor.

Bir karar ver, Temperance.

Onları bırakmayı düşünüyorum ama alırsam da bir anlamı olmayacak. Oraya gitmeme gerek yok. Anahtarları aldım ve

Tahoe'yu kilitlemeden ve tüm duyularım alarmdayken eve doğru yürümeden önce çantama koyuyorum.

Avluya girdiğimde Harriet çimlerin üzerine beyaz çarşaflar sermişti.

Şimdi ne yapıyor olabilir ki?

Arkasında dalgalanan siyah ipek bir kaftan, elinde bir tepsi ve yüzünde bir gülümsemeyle evinden çıkıyor.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

Sanki meditasyon halini bozmuşum gibi başını kaldırıyor, ki Harriet'i tanırıysam bozmuş olabilirim.

"Beklediğimden erken döndün. Nasıl geçti?" Elindeki tepsiye bakıyorum. "Boya mı o?"

"Vücut boyası."

Açıklama gerektirmeyen bir ifade gibi söylüyor. "İçin . . ."

"Kendimi gökkuşağı renklerinde ölümsüzleştirmek için. En azından," omzunun üzerinden bakıyor, "eğer beyefendi arkadaşım beni boyamak için gelirse öyle olacağım."

"Oh ... tamam. O halde gidecek başka bir yer bulmam için iyi bir zaman."

Harriet başını yana eğdi. "Sadece çıplaklıkla ilgili bir sorunun varsa. Göğüslerim seninkiler kadar diri olmayabilir ama senden daha genç. Estetik cerrahım doksanlı yılların ortasında bir dâhiydi."

Harriet her zamanki gibi beni güldürmeyi başarıyor. "Galeri nasıl gitti?" diye soruyor.

Ona Valentina'nın yapmak istediği gösteriden bahsettim.

"Bu olağanüstü. Böyle bir fırsata sahip olduğun için çok şanslısın. Sakın berbat etme."

Onun saçma sapan bilgeliği her zaman takdire şayandır, tıpkı şu anda üst kata çıkıp daireme kapanmaktan çok daha fazlasını yapabileceğimi bir kez daha hatırlatması gibi.

"Yapmayacağım."

"Güzel." Bana sert bir bakış attı. "Eminim şu anda boyalarla kaplı iki septuajerin açık havada zina etmesini izlemekten daha iyi yapacak işlerin vardır, mesela biraz sanat yapmak gibi." Saatine baktı. "Aslında en az dokuza kadar gitmeyi planlamalısın. Belki on. Bu gece kendimi hareketli hissediyorum ve o n d a da küçük mavi haplardan var."

Çantama baktım, içinde deponun anahtarları vardı. Kane'in benim için teslim ettiği tüm hurda metallerin bulunduğu depo.

Gerçekten bununla yüzleşebilir miyim?

Evet. Evet, yapabilirim.

Çünkü üzerinde çalışmam gereken bir liste var ve bu sadece Valentina'nın bana göndereceği liste değil. Harriet'in beni başlamaya zorladığı liste.

Kane'in yapmamı onaylayacağı bir liste.

İçimi burkan bir acı daha saplanıyor ve nefes alıp veriyorum.

"İyi olup olmadığını sormayacağım Temperance," diyor Harriet bana. "Ama olacaksın. Sandığından daha güçlüsün."

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak derin bir nefes daha alıyorum. *Ben bundan daha güçlüyüm.*

Başımı kaldırıyorum ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Haklısın. İyi değilim ama iyi olacağım."

"Aferin kızıma."

"Gidip üstümü değiştireyim ve yolundan çekileyim."

Merdivenleri çıkıyorum ve her basamakta kararlılığımı pekiştiriyorum. *İyi olacağım.*

Daireme girer girmez bakışlarım, yakmak niyetiyle şömineye attığım ama henüz yakmadığım buruşuk kâğıt topuna kilitleniyor. Beni sersemliğimden kurtaran buruşuk kâğıt topuna. Bu kâbusu görüyormuşum gibi davranmama izin vermeyen kâğıt.

Senden nefret ediyorum, Kane. Senden nefret ediyorum.

Yine de ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüp, onu almak için küllere uzandım.

Kâğıdı yere yayarken kelimeler bulanıklaşıyor, ileri geri sallanırken birkaç yerinden yırtılıyor, gözlerime batan yaşları savuşturmaya çalışıyorum.

Senin için bir daha ağlamayacağım. Benden bu kadar.

Dişlerimi sıkıp adrese odaklanıyorum, ezberliyorum ve yerden kalkıp omurgamdaki çelikle ve çenemi dik tutarak ayağa kalkıyorum.

Ben iyi olacağım. Başarana kadar numara yap.

Derin bir nefes alarak odama giriyorum ve kıyafetlerimi değiştiriyorum. Çöpleri dolarlara çevireceğim ve kendime her şeyle dolu yeni bir hayat satın alacağım, bana ihanet eden ve sonra beni kıran tetikçiye düşünecek zamanım olmayacak.

TEMPERANCE

umduğum kadar güçlü değilim. Yeni bulduğum tüm güç ve duygularımla depoya gitmek yerine Kendimi Saint Louis Katedrali'nin önündeki bir bankta buluyorum. Dua etmek için değil, diğer insanların *yaşadıklarını* izlemek için buradayım.

Turistler, küçük bir müzisyen grubu onları caz ile büyülerken ağzı açık bir şekilde duruyorlar. Bir yankesici onu izlediğimi görüyor ve bir kadının çantasına dokunmadan bırakmaya karar veriyor. *Nadiren*. Bir kadın iskambil masasında oturmuş, üzerine bordo ve altın rengi bir örtü sermiş, tarot falı baktırmak için bir sonraki turistin oturmasını bekliyor.

"Sen. Gel."

Başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim." "Bedavaya okurum."

"Bu şehirde hiçbir şey bedava değil," diye cevap veriyorum.

"Senin için. Sadece şimdi. Senin üzüntün müşterilerimi kaçırıyor."

Kahretsin. Ben de normal bir insanmışım gibi davranarak iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum.

Bana tekrar el sallıyor ve beni yalnız bırakmayacağı çok açık.

"Peki." Banktan kalkıyorum ve çantamı kapmak isteyecekmiş gibi görünen çocuğa bakıyorum. "Bugün olmaz, evlat."

Kaybolmadan önce bana ters ters bakıyor.

Katlanır sandalyeye oturup kadına bakıyorum. Teni koyu ve pürüzsüz. Şakaklarına doğru ağaran saçları, güzel bir başörtüsü tarafından çoğunlukla gizlenmiş.

"Ücretsiz okuyacağım, o zaman daha az üzgün olacaksın ve tekrar para ödeyen müşterilerim olacak."

"Beni buna sen zorladın. Hadi yapalım şu işi."

Bana desteyi vurdurup karıştırtırken çantamı kucağımda tutuyorum. Desteyi ayırıp yeniden diziyoruz ve sonunda ilk kartı ortaya koyuyor.

Ölüm.

Nasıl. Çıldırtıcı. Uygun.

Elimi alnıma götürüyorum ama o parmağını masanın üzerinde sallıyor.

"Hayır. Bu iyi."

"Gerçekten mi? Ölüm iyi bir kart mı?"

"Bu değişim. Dönüşüm. Sonlar. Başlangıçlar. Geleceğinizi ve sizi bekleyen fırsatları kucaklamak istiyorsanız geçmişini geride bırakmanız gerekir. Bu sizin zamanınız. Yeniden başlama ve olabilecekler lehine bir zamanlar olanları geride bırakma zamanınız."

O ani ve beklenmedik değişimden bahsederken boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Kaçamayacağımı hissettiğim bir gelgit dalgasına kapılmak. Duygusal yükleri geride bırakma ihtiyacı.

Sonunda durduğunda, bakışlarıyla buluşmam için sessizce bekliyor. "Artık gidebilirsin."

"Bekle. Ne oldu? Bu kadar mı?" Tekrar ona bakmadan önce karta bakmak için çenemi aşağı doğru salladım.

"Sadece bir karta ihtiyacın vardı. Ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun. Sen aptal bir kız değilsin. Yaşayacak daha çok hayatın var. Git ve yap."

Sandalyeden tökezleyerek kalktım.

"İnanmıyordun. Şimdi inanıyorsun. Buradaki işim bitti. Hizmetlerim için bahşış vermekten çekinmeyin."

Bu kadın . . . Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Benim içimden geçenleri gördü. Ben bankta otururken vücut dilimi okuduğunu söyleyebilirim, ama bunu yapmadı.

Çantamdan bir yirmilik çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. "Teşekkür ederim."

Başını asil bir edayla eğdi ve ben şok olmuş bir halde masadan kalktım.

Sanki başka bir işarete ihtiyacım varmış gibi.

Yarın. Yarın depoya gideceğim ve hayatıma d e v a m etmeye başlayacağım.

TEMPERANCE

TErtesi sabah evimden çıkıyorum ve gövdesi boyalı çarşafı esintisinde çırpınırken görünce gülümsüyorum.

Neyse ki Harriet'in işini bitirmesine yetecek kadar uzak durdum ve onu ve beyefendi arkadaşını görmekten kaçındım.

Yola çıkıp bir taksiye el salladığımda azmim neredeyse kırılıyor ama kendime depoya gitmek için birden fazla acil nedenim olduğunu hatırlatıyorum - Bronco'm içeride kilitli, Tahoe lastikçide çünkü görünüşe göre hepsinin değiştirilmesi gerekiyor ve bir aracım olmamasından bıktım.

Yine de taksi şoförü bizi telefonumdaki haritadaki noktaya yaklaştırdıkça kendime söz veriyorum, *diğer arabalara ya da SUV'lara dokunmayacağım*.

En yakın kavşağa geldiğimizde, yol ayrımına vuruyorum. "Beni burada bırak."

Durmak için fren yapıyor, sonra bana ve etrafımızdaki büyük ölçüde boş binalara bakıyor. "Emin misiniz? Burası güvenli görünmüyor, bayan."

Muhtemelen haklı, ama beni binanın tam önüne bırakmasında bir yanlışlık var.

Yeri rastgele bir taksi şoföründen saklamayı neden önemsemiğimi bilmiyorum ama önemsiyorum. Belki de benden uzun süre saklandığı içindir.

Ayrıca Mount'a attığım bir mesaj, bindiğimden beri taksiyi takip edenin karanlık bir cipteki adamı olduğunu doğruladı. Bu da en azından ince bir güvenlik katmanına sahip olduğum anlamına geliyor.

"Sorun yok."

Kelimeyi söylerken utanıyorum. *Sorun yok.* Nefret ediyorum. Her zaman saçmalıklarla doludur. Kimse bunu söylerken gerçekten iyi olduğunu ya da bir şeyin iyi olduğunu kastetmez. Ama bugün, *iyi* kelimesinin gerçekten ne anlama geldiğine bir adım daha yaklaşmaya kararlıyım.

"Cenazeniz," diyor ben parayı pleksiglas bölmeden içeri sokarken.

Cenaze kelimesi bana ucuz bir atış gibi çarpıyor.

"Çok teşekkürler," diye mırıldanıyorum arabadan inerken ve o uzaklaşırken telefonumdaki haritaya bakıyorum. Rotaya bakıyor olmalıydım ama zihnimde tek görebildiğim kardeşimin tabutunun anıt mezardaki bir mahzene yerleştirildiği. Valentina'ya sattığım ilk heykelden kazandığım paranın büyük bir kısmı her şeyi karşılamaya yetmişti ama Rafe bu hayatta ne kadar çuvallamış olursa olsun, ölümünde onurlandırılmayı hak ediyordu.

Gözyaşlarımı geri kırparak kendimi depoya doğru yürümeye zorluyorum.

Ben yürürken karanlık cip arkamda yavaşça rölantide çalışıyor. *Süper gizli.* Kendi kendime kıs kıs gülüyorum çünkü bu, yanaklarımdan süzölmek isteyen gözyaşlarıma teslim olmaktan daha iyi.

Her adımda, bir sonraki adım için kendimi hazırlıyorum.

Bunu yapabilirim.

Bu sadece bir bina. Hepsi bu. Metal ve yalanlarla dolu bir tuğla ve çelik kiriş yığını.

Dişlerimi sıkıp ilerlemeye devam ediyorum. Haritada doğru bina gibi görünen ama adresi olmayan bir binanın önünde durduğumda kapıya yaklaşıyorum.

Burası olabilir. Sokağın karşısındaki binanın otoparkına girerken omzumun üzerinden cipe bakıyorum.

Bu da ne demek oluyor? Yanlış binada olduğum mu? Ya da aracı kullanan her kimse doğru binanın önüne park ederek dikkat çekmek istemiyor mu?

Cebime uzanıp anahtarları çıkarırken öfkem alevleniyor. Birini kilide sokuyorum ve anahtar yerine oturuyor.

Çevirmeden önce kendimi sabitliyorum. Sürgü kayıyor. Tüm cesaretimi toplayarak kolu çeviriyorum... ve yerinden kıpırdamıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Çelik burunlu iş botlarımdan biriyle kapıya tekme atıyorum ve bacağımdan acı fışkırırken anında pişman oluyorum.

"O zaman içeri nasıl gireceğim, ha?" Soruyu evrene haykırıyorum, bir sonraki adımda bir şeyi yumruklamak istiyorum ama bunu yapacak kadar aptal ya da erkek değilim.

İşte o zaman kutuyu fark ediyorum. Koyu maviydi ve üst garaj kapısına uyuyordu. Üzerinde bir asma kilit var ama anahtar koyacak bir yer yok.

Harika. Süper gizli kiralık katil için süper casus teknolojisi.

Siktir git, *Kane*. Adını her söylediğimde, kafamın içinde bile, karnıma bir çivi daha saplanmış gibi hissediyorum.

Artık onun adını söylemeyeceğim. Benden bu kadar.

Asma kilidi başparmağım ve işaret parmağım arasında kavriyorum. Bir o yana bir bu yana çevirirken, sapı açılıyor.

"Ne oluyor be?" Kutusundan çıkardım ve düz ön yüzüne baktım. *Bu bir parmak izi okuyucu. Ve parmak izimi biliyor.*

Bunu da planlamış.

Bu bilgi karnıma bir yumruk daha indiriyor ve beni neredeyse ikiye katlıyor.

Buraya onsuz geleceğimi biliyordum. Gözyaşlarımı ve ihanetimi gömdüm ve kutuyu açıp bir tuş takımı buldum.

Harika. Sanki içeri girmek için sihirli bir kombinasyon biliyorum.

Lanet olası doğum gününü bile bilmiyorum.

Daha fazla acı.

Körü körüne, aklıma gelen tek şeyi giriyorum, doğum günümü.

Lanet olası üst kapı hareket etti. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken, kapıyı kapatıp yeniden kilitlediğimde içerideki güzel arabaları görmemi engelliyor.

İçeri girmek için her şeyimi verdim.

Bir ayağım diğerinin önünde. Sağa. Sola. Sağa. Sola. Sola.

Aklımda tek bir hedef var. Kapıyı indirmek ve kendimi içeriye kilitlemek için kontrol kutusu.

Kapı yere değdiğinde, nihayet nefes almaya izin veriyorum.

Hata yaptım.

Tanıdık motor yağı, fren tozu ve egzoz kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve bir özlem acısı dizlerimi titretecek kadar sert çarpıyor.

Sadece irade gücümle dik duruyorum.

Daha önce şehvet duyduğum dört çekerlerin gövdelerini tarıyorum ve yanıldığımı anlıyorum.

Bunu yapamam.

Bugün yapamam.

Birazcık bile.

Kazandığım tüm zemini kaybetmeden önce Bronco'ma binip buradan olabildiğince hızlı bir şekilde gitmem gerekiyor.

Bronco'm deponun karşı tarafındaki üst kapının önüne park edilmişti. Gözyaşlarımla olan savaşımlı kaybettiğim gerçeğini görmezden gelerek ona doğru koşuyorum. Aynalardan ve tamponlardan kaçarken birbiri ardına yere düşüyorlar.

Elimi kapı koluna dolayıp çekerek açıyorum ve sanki hırlayan kurtlar *ya da yüzleşemediğim anılar* tarafından kovalanıyormuşum gibi içeri *tırmanıyorum*.

Kendimi koltuğa atıp gözlerimi kapatıyorum ve beni tekrar kırmasına izin vermekten kıl payı kurtulduğum için kendimi tebrik ediyorum.

Ta ki gözlerimi açıp yolcu koltuğunda tanıdık, kalın bir el yazısıyla yazılmış bir kâğıt görene kadar.

Özür dilerim. Bu şekilde olmak zorundaydı.

ÖFKE, metalin yırtık kenarları gibi içimi parçalıyor.

"Sakın benden özür dileme, seni korkak! Benden özür dilemeye nasıl cüret edersin!" Çığlığım tüm depoda yankılanıyor.

Kâğıt parçasını elime alıp buruşturuyorum ve kapıyı tekrar iterek açıyorum.

"Bana defalarca yalan söylediğin ve *kardeşimi öldürdüğün* için özür dileyemezsin!"

Asla kaçamayacağı şeytanlar tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibi çılgılık atarken, dünyanın sona erdiği o an canlı bir netlikle geri geliyor.

BİR AY ve birkaç gün önce

Bir an Kane'in eli boştur, sonra elinde bir silah vardır ve silah Rafe'e doğrultulmuştur.

Tetiği çeker.

Havaalanının lobisinde sağır edici bir silah sesi yankılanırken kaos patlıyor. Rafe'in göğsünü tuttuğunu, takım elbisesinin kumaşı kanla kararırken yüzündeki şok ifadesini gördüğümde zihnimde her şey sessizleşiyor.

Çığlık attığımı duyamıyorum.

Hiçbir şey duyamıyorum.

Bir silah sesi daha geleceğe dair kurduğum tüm hayalleri yıkıyor, kardeşimin vücudu tekrar sarsılıyor ve cansız bir şekilde halının üzerine yığılıyor.

Gördüklerime inanamıyorum.

Kan. Çok fazla kan. Her yerde.

"Hayır!" Kane'e bakmak için başımı sallayarak çığlık atıyorum ama yüzü ifadesiz. *Bu gerçekleşmiyor. Böyle bir şey olamaz. Bunu ben uyduruyorum.*

Bir silah sesi daha duyulmadan ve başımda acı patlamadan hemen önce biri beni yere yatırıyor. Yanağım halıya bastırılmışken, başka bir beden yanımda yere düştüğünde görüşüm bulanıklaşıyor.

Kane.

Kane'in yüzü artık ifadesiz değil, acıyla buruşmuş. Rafe'in yaptığı gibi göğsünü tutuyor ve gözleri kafasının içinde geri dönüyor.

Dudakları kıpırdadı ve iki kelime söylediğine yemin edebilirim.

"Özür dilerim."

Sevdiğim adamın ölümünü izlerken içimi bir başka ıstırap dalgası kaplıyor.

"Hayır! Bu gerçek olamaz! Kane lemez!" Dudaklarım kıpırdıyor ama sesim çıkmıyor.

Her Şey karardığında, bir daha uyanıp uyanmayacağım umurumda değil.

Yaklaşık sekiz hafta önce

Ransom am yüzünden boktan bir şov başlattı. İş dönüp dolaşıp kukuya geliyor. Ondan uzak durmasını söyledim.

Magnolia Maison. Onunla uğraşmak, omzunuzda lanet bir papağan gibi bir karadul taşımak kadar akıllıca.

Aslında kara mamba demek daha doğru olur. Geçmiş, onu evcilleştirebileceğini düşünen erkeklerin cesetleriyle dolu.

Ransom'ın gerçekten bir şansı olabilirdi, çünkü ona bağlandığından oldukça eminim, ama yine de bir şekilde onu ateş hattına sürüklemeyi başardı. Ve şimdi de kız kardeşi hedefte.

Siktir git, Ransom.

Yatağında uyuyan kadın, kardeşinin kötü kararının bedelini ödemeyecek. Ben hala nefes alırken olmaz.

Ama onunla iletişime geçene kadar ona ne kadar kızgın olduğumu söyleyemem. Şu anda karanlık ağıdaki mesajlarıma cevap gelmiyor.

Tahminimce her neredeyse internet bağlantısı yok. Olsa bile, adam bırakın dark web'i, normal e-postalarını bile zar zor kontrol ediyor.

Ransom eski usul çalışıyor; kulaktan kulağa ve tavsiyelerle. Genelde, sadece kendisini kazıklamayacak müşterilerden sağlam olduğunu bildiği işleri alır.

Ama sonra dünyanın en güçlü uyuşturucusuyla tanıştırsınız, am. Bu yüzden bu durumdayız.

Telefonumu çıkardım ve Magnolia'yı aradım. Dördüncü çalmaya kadar cevap vermedi.

"Bu önemli olsa iyi olur."

"Önemli olmasaydı seni rahatsız eder miydim sanıyorsun?"

"Bana tavır yaparsan telefonu kapatırım, *Saxon*."

Magnolia beni takma adımla tanıyor ve ne yaptığımı biliyor. Bu da onun ne kadar cesur olduğunu ve umursamadığını gösteriyor. Ya da belki sadece bir kadını öldürmeyeceğimi biliyordur.

O haklı. Aşmayacağım çizgilerim var ve bu da onlardan biri.

"Ondan haber aldın mı?" Ona kimden bahsettiğimi söylememe gerek yok.

"Karanlıkta kalacağını söylediğinden beri hayır."

"Neyle karşı karşıya olduğumuza dair başka bir bilgi aldın mı? Zamanında teslim etmemesinin iyi bir nedeni olmalı."

Hattın diğer ucunda sessizleşiyor.

"Bana bildiğin her şeyi anlatsan iyi edersin, Magnolia."

"Durum kötü. Gerçekten kötü." Sesi fısıltı gibi. Magnolia Maison'un gördüklerini görmüş ve yaptıklarını yapmış bir kadının bir şeyin çok *kötü* olduğunu söyleyebilmesi için, *gerçekten çok kötü* olması gerekir.

"Anlat bana."

"Bilmiyordum." Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyor.

"Söyle amına koyayım."

"İnsan kargosu taşıyorlar." Kanım buza dönerken kelimelerinden utanç damlıyor.

"*Lanet olsun.*" Sandalyemden kalkıp boştaki elimle enseme kavıyorum.
"Bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke yapabilseydim. Bilmiyordum. Bilseydim ona bu işi asla ayarlamazdım. Biliyorsun-"

"Ben bir bok bilmiyorum, kadın. Am satıyorsun. Neden insan kaçakçılığından uzak duracağını düşünüyem ki?"

Bu dünyada gerçekten nefret ettiğim bazı insanlar var ve bu kategorilerden biri de insan kaçakçıları. Yeryüzünün pislikleri ve her biri başkalarını maruz bıraktıkları kaderi hak ediyor.

"Bilmiyordum! Asla bilemezdim. Bana inanmak zorundasınız. Ben de satıldım. Hiç tanımadığım birini bırak, nefret ettiğim birine bile bunu yapmam. Lütfen, Saxon. Bunu düzeltmeme yardım etmelisin."

Üstümdeki kirlilere bakmak için başımı arkaya yatırıyorum. "Bu iş boka sardı ve sen de bunu biliyorsun. Ransom insan kaçakçılığı yapmayacaktı. Ona bunu sen ayarladın. Planın bu muydu? Ölmesini mi istiyordun?"

"Hayır! Onu seviyorum!"

"Aman Tanrım. Sanki sana inanıyorum."

"O zaman bana inanma. Onu onlardan önce bul."

Neredeyse ona, onu ayarladığı kişilerin onu ölü ya da diri getirmem için bana yarım milyon ödediğini söyleyecektim ama söylemedim. Magnolia'ya güven olmaz. Bunu kanıtladı.

Onun yerine, "Bir şey öğrenirsen beni ara. Beni anlıyor musun?"

"Sen de aynısını yaparsan."

"Anlaştık." Yalan hâlâ havada asılı dururken telefonu kapatıyorum, er ya da geç onunla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyorum, ama her zaman sonrası için umut edebilirim.

Çünkü şu anda bütün oyun değişti. Magnolia, Ransom'a insan kargosu ticareti için tuzak kurdu ve bu da onu neden ölü istediklerini açıklıyor.

O teslim etmedi. Teslim etmeyecek. Ransom'ı tanırıysam, o zavallı piçlerin her birinin dünyada kendi yollarını çizmeleri için ellerinde parayla gitmelerine çoktan izin vermiştir.

Bunu yaparken de kendisini ve kız kardeşini açıkta bıraktı.

Sol taraftaki monitöre bakıyorum ve Temperance yatağın benim tarafıma doğru kıvrılırken bakışlarımı yastığın üzerine dökülen siyah saçlara sabitliyorum.

O çarşafların arasına girip teninin tatlı kokusunu içime çekerek ve hepsini toprağa verene kadar asla güvende olmayacağını bilerek nasıl uyuyabilirim?

Yapamam.

Bir plana ihtiyacım var.

Ne o ne de Ransom, bu karmaşaya karışan tek bir kişi bile onların ölmesini emretmek için yaşarken asla rahat nefes alamayacak.

Ransom'ın şimdi kaçacağına inanamıyorum. Kaçarsa onun için geleceklerini biliyor olmalı. Ahlaki değerleri sorgulanabilir ama tam bir pislik değil. İnsan kargosu teslim etmeyeceği gerçeği bunun için yeterli bir kanıt. Hatasının bedelini kız kardeşine ödetmesine imkan yok.

Hayır, onu koruduğumu biliyor. Uzun zaman önce bir anlaşma yapmıştık. Bana bir şey olursa o annemi koruyacaktı, ona bir şey olursa ben de kız kardeşini koruyacaktım.

Ransom, ona göz kulak oluyorum. Sadece ona bağlanmayı planlamamıştım.

Kulüpte ona asla dokunmamalıydım. Kapıdan girer girmez, bunun bir çeşit tuzak olduğunu anladım.

Temperance Ransom'ın şeytani cazibesini izlemek umurumda bile değildi. Bu riski almaya hazırdım çünkü kim ne yaparsa yapsın üstesinden gelebilirim. Şimdi, eğer bunu kimin ayarladığına dair para koymam gerekseydi, tam olarak nereye koyacağımı biliyorum.

Magnolia'ya.

Ona güvenmemem için bir sebep daha. Her zaman gizli bir nedeni vardır ve şimdi bunu görmeye başlıyorum. Beni Temperance'ın yanında istedi çünkü kardeşini kurtarmak için cenneti ve cehennemi hareket ettireceğimi biliyordu.

Temperance'ın uyumasını birkaç dakika daha izledikten sonra bakışlarımı monitörden ayırıyorum. Güneş doğmadan önce yapacak daha çok işim var.

Yaklaşık beş hafta önce

S Temperance'ı kot pantolon ve eski bir tişört içinde, saçları bandana ile toplanmış ve eli arabanın gaz kolunda

onu o seksi küçük etek ve bluzlarla çalışırken izlemekten yüz kat daha yıkıcı.

Bu kadın gerçekten masaya ne getirdiğinin farkında değil. Güzel ama ellerini kirletmekten korkmuyor. Çok çalışkan ama ne kadar zeki olduğunu kimseye göstermiyor. Onun tam bir paket olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Peki bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu?

Ondan söylediğimden daha fazlasını saklıyorum, ama onu güvende tutmanın en iyi yolu karanlıkta tutmak. Ve şu anda önemli olan tek şey bu. Önemli olmasına izin verebileceğim tek şey bu.

Birinin Temperance'tan bilgi almaya çalışması ya da onun tenine tek bir işaret koyması düşüncesi beni bu tekneyi ikiye bölecek kadar güçlü bir öfkeye sürüklüyor. Onu korumak için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*

Bizi bataklıktaki başka bir virajda savurdu ve her şeye rağmen gülümsedim. Onunla tanışmadan önce pek yaptığım bir şey değildi bu.

ama Temperance beni dışarı çıkarıyor.

Gazı bir süreliğine kesiyor ve işaret ediyor. "İşte. İleride. Görüyor musun?"

Başımı onun gösterdiği yöne çeviriyorum ve kotumun arkasına sıkıştırdığım 45'liğe uzanıyorum. Sanki onu tutmak için doğmuşum gibi elime oturuyor ve belki de öyleydim.

Belki ben de Temperance Ransom'ı tutmak için doğmuştum.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Şu anda, kardeşinin burada ne tür bir tuzak kurmuş olabileceğini bilmiyorum.

Adam tam bir bataklık çocuğu ve kafamızı uçurmak için ağaçlara İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma mayınlar yerleştirmiş olması beni şaşırtmaz.

Ona "Yavaşça yaklaş," diyorum ve tekneye ilerlemesini sağlayacak kadar gaz veriyor.

"Geldiğimizi duymayacak değiller ya."

"Endişelendiğim şey bu değil." Önümdeki silahı kaldırıyorum, buraya bizden önce gelmiş olabilecek herkesi vurmaya hazırım.

"Kardeşimi vurma."

"Önce o ateş ederse, söz vermiyorum."

Söylüyorum ama söylememe gerek yok. Ransom burada olmayacak. İmkânı yok. Bu tekne bu kadar gürültülüyken ve Temperance onu bu kadar kolay bulmuşken olmaz. Ransom kışının tehlikede olduğunu biliyor, bu da bulunması çok daha zor bir yerde olacağı anlamına geliyor. Bunu kız kardeşine söylemek istemiyorum, çünkü filizlenen umudunu kırmak çok acımasızca geliyor.

Kışını kaldır, Savage.

Başımı sallıyorum ama o görmüyor. Konu Temperance olunca, asla sert olamayacağım. Ve muhtemelen beni öldürtecek olan da bu.

Kulübeyi aradık ve sadece Temperance'ın okuyabileceği anlamsız bir not bulduk.

Beni aramayın.

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi, seni sikik herif.

Ransom yaptığı şeyin sonuçları olmayacağını düşünecek kadar saf değil. Pişmiş yemek kokusu havada asılı duruyor, demek ki gideli çok olmamış. Buz gibi olmayacağını bilmek için metal ateş çukurundaki küle dokunmama gerek yok.

Şimdi tek yapmam gereken Temperance'ın bir anlığına bana sırtını dönmesini beklemek, ki bunu kulübenin kapısına doğru yürürken yapıyor ve yenilgiyi kabul ediyor.

Bir kiralık katile sırtını dönmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Ama beni o adam olarak görmüyor. Beni o adam olarak görmesini asla istemiyorum.

Odun yığınının yanına çömeliyorum ve bir kağıt parçası görüyorum. Ransom'dan bir not.

Boku yedim. Saklanıyorum. Beni yüzüstü bırakma.

Onu cebime atıyorum ve odun yığınının içine kullan-at bir telefon yerleştiriyorum. Üzerinde programlanmış sadece bir numara var, bu yüzden

Kimi araması gerektiği sorusu. Aar açmaz, bekleyen bir mesaj gorecektir.

Plan değişti.

Hepimizin hayatını değiştirecek  kelime.

şimdi tek yapabileceğim Ransom'ın bunu alıp beni aramasını ummak,
yoksa hepimiz boku yeriz.

H bataklıktan döndükten ve Elijah'ın deposunu terk ettikten sonra Kaibim hâla atalarımın savaş davulları gibi atarken komuta merkezine gittim.

Onu izlemesini izledim. Onu *istemesini* izledim. Ama beni öfkeliendiren neydi?

Onun *kendini sorgulamasını* izlemek.

Elijah bir keresinde asil bir orospu çocuğu gibi gitmesine izin vermiş olabilirdi ama her hareketinden bunu okuyabiliyordum; ona bir şans daha verirse bir daha gitmesine izin vermeyecekti.

Beni yıllardır sorduğum soruyla yüzleştirmesinden nefret ediyorum.

kap

alı. *Gitmesine izin verebilecek miyim?*

Monitöre baktığımda Temperance'ın başımda oturduğunu görüyorum. mutfak tezgahında, dizüstü bilgisayarında çalışıyor.

Onu benim alanımda görmek hoşuma gidiyor. Onun *adet dönemini* görmek hoşuma gidiyor. Onu başka bir erkekle görmeyi kaldırabilir miyim?

Bu soruya cevap veremedim güvenli hatlarımdan biri çaldı ve gerildim.

Ransom.

Cevap veriyorum. "Bugün bizi duyuyor musun?"

"Kardeşimin bataklıkta dolaşmasına izin vererek ne halt ediyorsun? Ya orada olsalardı? Onu güvende tutman gerekiyordu, seni bok parçası. Onu güvenli bir evde kilitli tut ve üzerine otur."

"Hiçbir şey olmadı," diyorum çünkü ona bir şeyin zarar vermesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi söyleyemiyorum.

"Hiç hoşuma gitmiyor."

"O zaman belki de bu lanet olası insan ticareti işini almamalıydın.

insan kargosu."

Ransom sessizleşir. "Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Yapmayacağımı biliyorsun."

"Ama yaptın ve şimdi kız kardeşinin kızı da tehlikede."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu yaptığım için bağırsaklarımı deşmen için sana bowie bıçağımı vermek istemediğimi mi sanıyorsun? Berbat ettim. Fena sıçtım ama bunun ona dokunmasına izin vermeyeceğim. Bunun ona dokunmayacağına dair bana söz vermelisin." Çaresizlik ses tonunda çınlıyor.

"Bunun sözünü vermemin tek bir yolu var."

"Söyle bana!"

Monitöre bakıyorum ve Temperance'ın buzdolabımın içindekileri incelemesini izliyorum.

Hayatının geri kalanında benden nefret edecek. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Ne? Söyle bana!"

Yaşadığı sürece benden sonsuza kadar nefret etmesine katlanabilirim.
Önemli olan tek şey bu.

"Ölmek zorundasın, Ransom. Ve seni öldürecek kişi ben olacağım."

Onu kaybedeceğim. Buna hiç şüphe yok. Henüz çözemediğim tek şey ne kadar yakında olacağı.

Ransom planımı kabul etti ve şimdi hayatım kum saatinde akan kum gibi. Sona ne kadar yaklaşırsam, Temperance o kadar çabuk güvende olacak.

Geriye kalan zamanımızı sinirli bir şekilde geçirebilirim çünkü sonunda yaşadığım hayatla başa çıkabilecek bir kadın buldum ama onu aynı hızla kaybedebilirim.

Ya da . . . Her saniyesini değerlendirebilirim. Ben ikincisini seçiyorum.

Kulübün bodrum katındaki odanın taş duvarlarında adımın çığlıkları yankılandığında bunun bencilce bir seçim olduğunu biliyorum. Bizi bir araya getiren kulüp.

Haven'dan ayrılırken, tüm bu karmaşayı başlattığından şüphelendiğim kadının karşımıza çıkması çok yerinde oldu.

Temperance'a Ransom'ın tam olarak ne tür bir kargo kaçırdığını söyleyene *kadar* Magnolia'nın ne kadar çılgın olduğunu neredeyse empati kurabiliyorum. Şimdi onu boğmak istiyorum.

"Bu gerçekten gerekli miydi? Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Temperance bana bakıyor, gözleri Magnolia'nın yalan söylediğini söylemem için yalvarıyor. "Bu doğru mu?"

Hepimizi bu duruma soktuğu için Ransom'a ne kadar kızgın olursam olayım, Temperance'ın kalbinin kırıldığını görmekten nefret ediyorum. Elimden geldiğince darbeyi yumuşatmaya çalışıyorum. *Lanet olası Magnolia.*

"Bu doğru. Eminim bu yüzden işi bitiremedi. Bitirseydi kendisiyle yaşayamazdı. Kardeşinin de çizgileri var. Hepimizin var."

"Bunu yapabileceğine inanamıyorum..."

"İnan," diyor Magnolia, "çünkü inandı. Ama şimdi biri bana neler olduğunu anlatmalı. Nereye gitti? Eğer kaçtıysa, ben de onunla gidiyorum."

Ona onu bir daha asla göremeyeceğini söylememek için kendimi zor tutuyorum ama kendimi kilitliyorum.

"Lütfen gidebilir miyiz?" Temperance'ın sesi kırık geliyor ve onu buradan çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

"Ne? Kardeşinin faturaları ödemek için yaptığı şeyleri düşünmeye bile katlanamıyor musun? Ke-Ke'den o süslü maaşlı işi aldığından beri kendini biraz yüksek ve kibirli mi hissediyorsun?"

Magnolia'yı sözlü olarak parçalamak için ağzımı açıyorum ama önce Temperance konuşuyor.

"Şu anda nasıl hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Rafe'le birlikte olduğunu bana nasıl söylemezsin? Beni buraya çektin, bana yarı doğruları söyledin ve saçma sapan uyarılarda bulundun. Ne oyunu oynuyorsun, Magnolia?"

"Hayatta kazanmayı umursadığım tek oyun."

"Yeter," diye bağıriyorum. "Burada işimiz bitti. Nerede olduğunu bilmiyorum. Bilseydim de sana söylemezdim. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Çok fazla kulak var. Çok fazla göz var. Ayrıca, sana daha fazla güvenmiyorum."

seni fırlatabilir, Magnolia. Yani biz bu karmaşayı çözene kadar beklemen gerekecek."

"Seni orospu çocuğu-"

"İşimiz bitti." Tek istediğim Temperance'ı bir an önce buradan çıkarmaktı ama kapıyı açar açmaz geçmişimden bir yüzle karşıma çıkan bir adamla donup kaldım.

Lewis Giles.

Eski üvey amcam. Üvey babam tarafından kim bilir kaç masum insanın idama mahkûm edilmesini sağlayan kirli savcı. Şimdi yürüdüğüm bu yolda beni başlatan üvey babam.

Bir an için beni tanıyıp tanımayacağını merak ediyorum ama geçirdiğim estetik ameliyattan sonra kendi annemin bile tanımayacağını hatırlıyorum.

Magnolia Giles'la konuşmak için yanıma geldiğinde kan kulaklarımda uğuldayarak her şeyi bastırıyor. Elini uzatıyor ve ben de ona bakıyorum. Elimi sıkacağı mı düşünüyorsa kafayı yemiş demektir.

Birisi sattığı için kulüpten hisse almakla ilgili bir şeyler söylediğini duyuyorum ama kontrolümü sıkı tutmaya çalışıyorum ve buradan çıkmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

O lanet elini uzatmaya devam ediyor.

Temperance'ı ondan olabildiğince uzaklaştırmadan önce, "Gidiyoruz," diyorum.

Giles'tan uzaklaştığım her adımda, bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

Eğer kehanetlere inansaydım, bunun çok kötü bir kehanet olduğunu söylerdim.

A Hızlı randevu fiyaskosundan sonra, güvenlik kamerası görüntülerini izlerken kafamı sallamaktan kendimi alamıyorum.

Lachlan Mount'a bağlı bir mülkte yangın alarmı çalmaya kim cüret edebilir? Barda gördüğüm adam bu ve yüz tanımadan geçirmek için fotoğrafını çekmediğim için kendi kıcıımı tekmelemek istiyorum.

İnsan kaçakçılığı çetesiyle bağlantılı olmalı. Sadece bu kadar taşaklı biri Lachlan Mount'un koruduğu bir arazide fırtına çıkarmaya cesaret edebilir.

Temperance için depomun dışındaki en güvenli yerin Seven Sinners olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

Bu da planın ve zaman çizelgesinin hızlandırılması gerektiği anlamına geliyor. Bu işin uzamasına izin veremeyiz.

Bu bilgi içimi kemiriyor ve bencilce davranıp Temperance'ı mümkün olduğunca uzun süre yanımda tutmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyorum.

Görüntüleri izlemeye devam ediyorum. Her kamerayı. Her açığı. Her kareyi. Bir görüntüde donduruyorum.

Temperance ve ben, o banyodan aceleyle çıktıktan sonra birbirimize sarılmışız. Baskı ekranına basıyorum ve resim bitene kadar bekliyorum.

yazıcıdan almadan önce.

Ona bakıyorum.

Keşke ona sonsuza dek böyle sarılabilseydim.

Ama yapamam. Zamanımız dolmak üzere, sonra benden sonsuza dek nefret edecek.

İşim bittikten sonra, benimle ilgili her anıyı aklımdan çıkarıp yakmak ve küllerine tükürmek isteyecek. Bunu düşünmek her ne kadar içimi kemirse de, tek yolun bu olduğunu biliyorum.

Kâğıt parçasını katlayıp cebime koyarken, güvenli telefonlarımdan biri yeni bir mesajla çalıyor. Ransom'a verdiğim numaradan.

Ne zaman istersen hazırım. Kargo bulunamayacak.

HAY SIKEYİM. Vakit neredeyse geldi.

Ama en azından güvende olacak. Yaşayacak. Ve önemli olan tek şey bu. Bir cevap yazıyorum.

MOUNT'A SÖYLEYECEĞİM. Harekete geçmeye hazır ol.

RANSOM AYNI HIZLA CEVAP VERİYOR.

HAZIR OLACAĞIM.

BU DA BİZDEN BİRİ YAPAR.

Ben *onu mutlu*

ediyorum.

Temperance arabanın kapısını çarpıp depo asansörüne doğru tepinmeden önce böyle demişti.

Onu mutlu ediyorum. Beni hayatında istiyor.

Hayatının geri kalanında onu mutlu etmekten daha çok istediğim bir şey olmadığını bilmiyor, ama o *yaşamadıkça* bunun gerçekleşmesi mümkün değil.

Ona nasıl hissettiğimi
söyleyemem. Onun istediği şeyi
istediğimi.

Daha önce hiç kimseyle bir gelecek istemediğimi. Hiç
kimseyi onu sevdiğim gibi sevmediğimi.

Onunla bir geleceğe sahip olmamanın, onlarla dolu olması gereken bir hayatın tek gerçek pişmanlığı olacağını.

Bunların hiçbirini ona söyleyemem. Ama ona
gösterebilirim. Birkaç iyilik istemek için telefonumu
çıkıyorum.

TEMPERANCE yedek parçalarını karıştırırken ve daha sonra bir fabrikadan teslim aldığı iki palet hurda metale dalarken

onu izliyorum.

Sanırım bu hiç şaşırtıcı değil. Yaptığım şey izlemek. Ama bu sefer tehlikeli şeyler düşünüyorum.

Ya ona planı anlatırsam? Belki benden nefret etmemesi için bu işi yürütmenin bir yolu vardır.

İki metal parçasını birbirine kaynatırken, keşke kafasının içini görebilseydim, orada sahip olduğu vizyonu görebilseydim, ama yapamam.

Temperance Ransom'ın tanıdığım en güçlü kadın olduğuna hiç şüphem yok. Hayatın ateşinde dövüldü ve eşsiz ve güzel bir şey olarak ortaya çıktı. Her nasılsa, sertleşmiş olmasına rağmen, benim gibi bir adamı önemseyecek kadar yumuşaklığını korudu.

Hatta belki benim gibi bir adamı sevecek kadar.

İşte bu yüzden ona söyleyemem.

Onu korumanın en iyi yolu onu karanlıkta tutmak. Bırak benden nefret etsin. Dışarıdan izleyen hiç kimse bunun yüzde yüz gerçek olduğundan şüphe duymasın.

Kederi.

Onun

acısı.

Bu onu parçalayacak. Beni de parçalayacak. Ama başka seçeneğim yok. Onu korumak için her şeyi yaparım.

Hatta onun için ölürüm.

Cebimden fotoğrafı çıkarıyorum ve kaderimi belirlemem için gereken son aramaları yaparken birlikte bize bakıyorum.

Temperance bu öğleden sonra arabada gözlerimin içine bakana kadar kelimelerin vurulmaktan daha fazla acı verebileceğini bilmiyordum.

ve dedi ki, "Lütfen asil olma, Kane. Senden vazgeçemem. Vazgeçmeyeceğim. Benden bunu isteme."

Daha önce hiç asil olmakla suçlanmamıştım. Bu benim iş tanımımın bir parçası değil.

Ama Temperance için, ihtiyacı olan her şey olacağım.

Silahı çektiğimde, havaalanında silahlar patlarken yüzündeki şaşkınlığı ve ardından dehşeti görüyorum.

Fidye düştü, tıpkı planladığımız gibi.

Temperance'ın çılgılığı yeleğime isabet eden kurşundan çok daha acı verici. Fişek paketi patlıyor ve gömleğimle takım elbisemin ceketi kana bulanıyor.

Temperance'ın benim için hissettiği her şeyi yok ederken inandırıcı olmaya çalışıyorum.

Ben halıya vurup iki kelime söylerken gözleri benimkilerin üzerindeydi. *Özür dilerim.*

Bilincini kaybetmesini izliyorum. O piç kurusu ona çok sert vurduğunda muhtemelen iğnenin batışını bile hissetmemişti. Bunun bedelini ödeyecek.

Çok özür dilerim prenses.

Tekrar söylüyorum, başka seçeneğim yoktu. Bu kısım için baygın kalması gerekiyor. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey göremez. Kardeşini öldürdüğümü ve sonra da öldüğümü düşünerek uyanmalı.

Tek yolu bu.

TEMPERANCE

Günümüz

"B
e
n
özür
dilerim."

Kane'in dudaklarından dökülen kelimeleri hâlâ görebiliyorum, tıpkı Bronco'ma bıraktığı kâğıtta görebildiğim gibi.

Çünkü tüm bunları o planlamıştı.

İhanet, içimi burkan suçluluk duygusuyla birlikte yeniden içime işliyor.

Kardeşimi öldürmesine yardım ettim.

Ne tür bir kız kardeş bunu yapar? *Aptal bir kız kardeş.*

Koltuğumdaki buruşuk kağıda bakıyorum.

Özür dilerim. Bu şekilde olmak zorundaydı.

"Siktir git, Kane! Özür dilemene gerek yok!" Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadın gibi çılgılık atarak kamyonetimden atlıyor ve aletlerle yüzleşmek için dönüyorum. Buraya Bronco'yu almaya gelmişim ama şimdi aklımda tamamen farklı bir amaç var.

Tezgâha doğru yürüyorum ve bir çakmak ile benzin arıyorum.

Bu orospu çocuğunu yakacağım.

Dünyamın üç el silah sesiyle sona erdiği o gün onun için yaptığım heykele kaynak yapmak için kullandığım meşaleyi görüyorum. *Mükemmel. Çok şiirsel.* Hızlandırıcı olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye geniş alanı tarıyorum. Deponun karşı tarafındaki rafta duran kırmızı bir gaz tenekesi bir işaret feneri gibi göze çarpıyor.

"Özrünü sikeyim, Kane. Bu deponun canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

Benden bu kadar!"

Benzin bidonuna doğru ilerliyorum ama ona ulaşmadan iri bir el koluma yapışıyor.

"Hiç sanmıyorum prenses."

Damarlarımda dolaşan öfke, o derin sesle bir anlığına sönüyor.

Ölü bir adama ait olan derin ses.

Hayal görüyorum. Bu gerçek değil.

Bakışlarım ön koluma kayıyor ve koluma dolanan parmaklar etten ve kandan oluşuyor. Bir hayalete ait değil.

O büyük eller anıların çığ gibi yuvarlanıp ciğerlerimi ezmesine neden oluyor.

Hayır. Bu mümkün değil. O-

"Temperance-"

Adımı söylüyor ve bir anlık felç halimden sıyrılıp dönüp artık benimkiler kadar tanıdık gelen buz mavisi gözlere bakıyorum.

Sistemimi şok kaplarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Kane.

O yaşıyor.

Yaşıyor.

Bu mümkün değil. Başıımı sallıyorum, her nasılsa içinde kaybolduğum halüsinasyonu kırmaya çalışıyorum.

O bir hayalet. Mantıklı olan tek şey bu.

Kolumdaki el daha sıkı kavıyor. Büyük, güçlü ve *gerçek*.

"Nasıl... sen-" Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde tutarlı bir şey söyleyemiyorum. "Anlamıyorum." Tüm vücudum titriyor, sesime titreşimler gönderiyor.

"Yapmam gerekeni yaptım."

Sözleri içimde yepyeni bir öfke patlamasına yol açıyor.

"Yapman gerekeni mi yaptın? Kardeşimi öldürdün!"

Kolumu onun elinden kurtarıp cinayet silahı olarak kullanılabilecek en yakın nesneyi kapmak için çırpınırken çığlığım yırtık bir notayla sona eriyor. Parmaklarım bir boru parçasına dolanıyor ve onu kafasına doğru savuruyorum. Kane, avucuna çarpan darbe karşısında irkilmese bile, darbe yerine ulaşmadan onu yakalıyor.

"Temperance-"

"Bunu nasıl yaparsın?" Çığlığım depoda yankılanıyor, sesim en az hissettiğim kadar çılgınca çıkıyor.

Boruyu geri çekiyorum, tekrar sallamak niyetindeyim, ama onu elimden çekip alıyor ve uçuruyor. Beton zemine çarptığında tangırdıyor ve içgüdülerim kükrüyor.

Onun da benim kadar canını yakacağım.

İngiliz anahtarına uzanıyorum, ama elimi etrafına kapatamadan Kane'in kalın kolları beni sarıyor, deli gömleği gibi kafesliyor.

"Bırak beni!"

"Asla." Derin sesi kulağımda gümbürdüyor ve beni sıkıca tutarken ona karşı mücadele ediyorum. "Asla, Temperance. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Ve yemin ederim, kardeşini ben öldürmedim. O da

benim kadar canlı. Söz veriyorum. Sevdğin kimseye asla zarar vermem. *Asla*. Önce kendi hayatıma son verirdim."

Sözleri beynime kazınmadan önce karnına bir dirsek atıyorum. Tekrar tekrar söylediğı şeyi nihayet anladığımda hâlâ vahşi bir şey gibi onunla savaşıyorum.

Rafe yaşıyor. Yaşıyor. Yemin ederim.

"Ne?" Tutuşu gevşerken tek kelime kesik kesik bir nefesle çıkıyor.

"O yaşıyor. Yemin ederim," diyor Kane. "Hepsi bu-"

İnançsızlık ruhumu yakan bir öfkeyle savaşıırken kollarının arasında dönüyorum. Kane'in buz mavisi bakışları, öfkemi besleyen duygularla eşleşen acı dolu bir ıstırapla parlıyor. Damla damla, acının bir kısmı akıp gidiyor ve beynim tamamen yeni bir yöne doğru dönüyor.

"Benimle oynadın mı?" Sanki bana ikisinin de uzaylılar tarafından kaçırıldığını söylemiş gibi bakıyorum ona. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tek yolu buydu."

Bu itiraf, Altın Eldivenli bir boksörün beni kış üstü yere seren kombosu da olabilirdi. Gerçeklik beni darmadağın ederken zar zor dik duruyorum.

Yaşıyorlar. İkisi

de. Rafe iyi.

Kane ölmedi.

Her ne kadar söylediklerinin her kelimesine ruhumun derinliklerine kadar inanmak istesem de, inançla yaşamaktan bıktım. Körü körüne güvenmekten bıktım.

"Sana inanmıyorum."

"Yemin ederim-"

Yavaşça, soğuk bir şekilde tekrarlıyorum, "Ne üzerine yemin ettiğın umurumda değil. Sana inanmıyorum."

Kane'in yüzünde bir şey parıldıyor. Acı olduğuna yemin edebilirim ama şu anda umurumda değil. Bu, son bir aydır yaşadığım azabın bir parçası bile değil.

Beni izlerken çenesi titriyor. "Temperance, lütfen-"

Ona inanmak istiyorum. Ona inanmayı bir sonraki nefesimi almaktan daha çok istiyorum ama aptal olamam. Saf olamam. *Ona tekrar bu kadar kolay güvenemem.*

"Bana yalan söyledin! Söylediğin lanet olası şeylere neden inanayım ki? Ben kanıt istiyorum. Yaşam kanıtı. Geriye kalan tek aileme bir kurşun sıkarak yarım milyon dolar kazanabilmen için sana güvenmemi sağlamaya yönelik bir başka ayrıntılı plan olmadığının kanıtı."

Kane'in ifadesi donuklaşıyor, sonra bir telefon çıkarıyor ve bir numarayı çevirmeden önce bir şifre giriyor. Telefon çalmaya başlar başlamaz hoparlöre geçmesi için komuta dokunuyor.

Dört kez çaldığında dayanılmaz bir umutla bekliyorum. Tam umudumu yitirmişken cevap veriyor.

"Ne istiyorsun lan? Meşgulüm."

"Rafe?" Kardeşimin adını söylerken sesim titriyor.

"Saxon? Ne oluyor lan?" Bu kardeşimin sesi, tonu keskin ama gördüklerime ve duyduklarıma inanma inancım paramparça oldu.

"İdari bir karar aldım. Kız kardeşinin senin iyi olduğunu bilmesi gerekiyor."

Rafe cevap vermeden önce küfrediyor. "Tempe? Sen misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Ona kimsenin cevabını bilemeyeceği bir soru sormak için beynimi zorluyorum ama Rafe'in ses tonu değişiyor.

"Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Saxon bunu yapmamalıydı-" Sözünü kesiyorum. "Yayın balığını ilk yediğimde kaç yaşındaydım?"

"Ne?"

"Gerçekten sen olduğunu bilmem gerek. Ona güvenmiyorum." Kane'e bakıyorum. "Artık kimseye güvenmiyorum."

"Siktir. Özür dilerim, Tempe. Çok üzgünüm."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. "Kedi balığı, Rafe."

Lanet soruya cevap ver."

"Yayın balığından nefret edersin. Benim olduğuma inanmadan önce sorman gereken başka bir şey var mı?"

Bir aydır dünyamı kaplayan karanlık gökyüzünü bir umut ışığı kesiyor.

"Babamın kemerini nereye sakladın?" Fısıldıyorum, hala güvenmekten korkuyorum, ama bu parlaklığın her saniye biraz daha kırılmasına izin verebiliyorum.

"Teknenin ekstra deposundaki benzinle yaktım. Denedim ama metal erimedi, ben de tokayı sana verdim, sen de lehim yapmayı öğrendikten sonra ondan bir şeyler yaptın."

Kesik kesik bir nefes alıyorum.

Kardeşim yaşıyor. Dizlerimin bağı çözülüp yere düştüğümde tüm vücudum titremeye başlıyor. Kane beni tekrar ayağa kaldırmaya çalışıyor ama ellerine vurarak uzaklaştırıyorum.

"Yaşıyorsun." Sesim kesiliyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Hiçkırıklarım kabarmalara dönüşüyor. "Neden öldüğünü düşünmeme izin verdin ki? Bunu bana nasıl yapabildin?"

Kane yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, ama ben iki kolumu ortama sarıyorum, sanki her an paramparça olacaktım gibi kendimi bir arada tutuyorum.

"Yemin ederim başka seçeneğimiz yoktu," diyor Rafe. "Seni güvende tutmak zorundaydık. Buna inanacaklarını bilmemizin tek yolu buydu."

"Kim? Kim inanmak zorundaydı? Sen neden bahsediyorsun?"

Kane, Rafe'den önce cevap verir. "İnsan tacirleri. Ransom ve benim öldüğümüzü düşünmelerini sağlamalıydık. Üzerimizdeki baskıyı azaltmak zorundaydık."

Böylece onları ortadan kaldırılabılır ve seni güvende tutabilirdik."

Beynim duyduklarımı anlamak için fazla mesai yapıyor, mantıklarını bir araya getiriyor ama yine de haftalardır nasıl keder içinde boğulduğumu düşündükçe içim parçalanıyor.

"Tek yol buydu," der Rafe. "Tek yol bu olmasaydı sana bunu asla yaşatmazdım. Bunu biliyorsun."

Mantıken, ağabeyimin bana bilerek acı çektirmeyeceğini biliyorum ama henüz tamamen mantıklı değilim.

"Rol yapabiliirdim. Ben iyi bir oyuncuyum."

"Çok üzgünüm, Tempe. Her şeyi berbat ettim." Rafe'in sesi de en az benim hissettiğim kadar yıkılmış geliyor. "Bu işi asla kabul etmemeliydim. *Asla*. Seni incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Neredesin?" Fısıldıyorum. Rafe cevap vermeyince başımı Kane'e doğru çeviriyorum. "Gerçekten mi? Daha fazla sır mı?"

"Böylesi daha güvenli," diyor ağabeyim.

"Hayır. Daha fazla sır yok. Onlarla işim bitti. Hepsiyle işim bitti. Bilmeyi hak ediyorum."

"Söyle ona, Ransom." Kane tekrar konuşmaya katılır.

Bir duraksamadan sonra Rafe cevap verir. "Son tehdidin peşindeyim. O zaman tekrar özgür ve rahat yaşayabiliriz."

Sonunda kaynamaktan ziyade kaynamaya başlayan kanım buz gibi oluyor.

"Seni öldürmek isteyen bir insan kaçakçısını mı avlıyorsun?" Çenemi Kane'e doğru salladım. "Neden gitmedin? Sen kiralık katilsin."

Kane'in dudakları düzleşiyor ama cevap veren Rafe oluyor.

"Bu benim pisiğim, Tempe. Saxon hak ettiğimden daha fazla yardım etti. Bunu ben başlattım ve şimdi benim bitirme zamanım geldi."

"Lütfen bana bunun bir tür intihar görevi olmadığını söyle. Lütfen bana geri döneceğini söyle. Seni tekrar kaybetmek için geri alamam. Bunu bana yapma. Şimdi olmaz." Sesim çatlıyor ve başka bir

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Onları siliyorum ama şu anda duygusal bir bunalımda olmaktan kendimi alamıyorum. Bu inişli çıkışlı aydan sonra buna hakkım var.

"Geri döneceğim. Annemin mezarı üzerine yemin ederim." Damarlarımdaki buz birkaç derece ısınıyor.

"Ciddi olsan iyi edersin, çünkü sana bir şey olursa, yemin ederim seni bulur, hayata döndürür ve bana cehennemi yaşattığın için seni kendim öldürürüm. Beni anlıyor musun, Rafe Ransom?"

Kardeşim telefonda kıkırdıyor. "Anlaştık. Gitmeliyim, Tempe. Yakında sana yüz yüze sarılacağım. Bütün bunlar için çok üzgünüm. Bunu telafi edeceğim. Saxon'a fazla yüklenme. O benim kıcıımı kurtardı. Tüm bu planı o düşünmemiş olsaydı gerçekten ölmüş olurdu. Seni seviyorum, kızım."

Benim yankılanan *seni seviyorum* sesim havada asılı kalırken görüşmeyi *sonlandırıyor*.

Ayaklarımı itiyorum ve bir duvara doğru sendeliyorum. Kane'in iri cüssesi bana doğru geliyor, elimle onu uzaklaştırıyorum. Henüz onunla uğraşmaya hazır değilim.

"Sana söylemek istedim. . . ama tek yolu buydu."

"Saçmalık!" Patladım. "Tek yol bu değildi." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çekiyorum.

Kane konuşmak için ağzını açıyor ve sonra tekrar kapatıyor.

"Bana *yalan* söyledin. Bana düşündürdün ..." Tekrar söylemek bile istemiyorum. "Bunu bana nasıl yaparsın? Bana *bir şey* söyleyecek kadar güvenemediğin için lanet olası bir aydır cesetten bir adım ötedeyim."

"Temperance-" Bana doğru bir adım attı, ben de onu geri çekmek için elimi kaldırdım.

"Tek yapman gereken bana söylemekti."

Yanaklarımdan bir damla daha yaş süzülürken yumruklarını sıkıyor.

"Gerçek gibi görünmeliydi."

"Evet, harika. Sana *gerçek* gibi görünmesine çok sevindim. Ve tahmin et ne oldu? *Bu da gerçek*. Bu gerçek olduğu için senden ne kadar nefret ediyorum! Bu ne cüret?" Çığlık atıyorum ve hiç umurumda değil. Cehennemi yaşadım ve kendime bunun her anı için suçlu olduğumu söyledim. "Bana *kardeşime ihanet ettiğimi ve onu öldürttüğümü* düşündürdün!"

Kane gözlerini sıkıca kapatıp çenesini aşağı indirdikten sonra nefesini içine çekti ve bana baktı. "Hayatının geri kalanında benden nefret edebilirsin ve ben yine aynı şeyi yaparım."

Bir nefes çekiyorum. "Seni lanet olası-"

Bir kükremeyele sözümü kesti. "Çünkü artık *yaşayacaksın!* Tüm bunları yapmamın tek sebebi buydu. Senin için. Çünkü seni seviyorum."

TKane'in gür sesi kavernöz binada yankılanırken kaba tuğlalar tişörtümün üzerinden sırtımı sıyrıyor. O

Sözlerini anlamaya fırsat bulamadan aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Sadece kelimeler değil... atom bombasından daha fazla güç taşıyan bir beyan. Hem onun hem de Rafe'in öldüğünü düşünerek uyandığımdan beri her günün her dakikasında beni harap eden tüm öfke ve kederi yakıp yok ediyor.

Kane bana bakarken avucunu başımın yanındaki duvara bastırıyor, burun delikleri açılıyor ve şakağındaki damar zonkluyor.

"Özür dilerim. Hem de çok üzgünüm. Bir damla daha gözyaşı dökmeni izlemektense kurşun yemeyi tercih ederim." Elini uzatıyor ve birkaç dakika önce yapacağım gibi ellerini tokatlayarak uzaklaştırmak yerine, gözyaşlarımı başparmaklarıyla yakalamasına ve yüzümü avuçlamasına izin veriyorum. "Lütfen ağlama."

"Beni seviyor musun?"

Yüzümü incelerken avucuyla yanağımı kavırıyor. "Bir kaynak meşalesini eline alışını izlediğim ve gerçek seni gördüğüm ilk andan beri. Dünya için yaptığın gösteriyi değil." Bakışları tekrar benimkilere saplanmadan önce gözleri bir anlığına kapanıyor. "Kendi kendime, sana izin verebileceğimi söyledim."

Çünkü seni yanımda tutmaya çalışmaktan daha güvenli olurdu. Her şey bittiğinde ve güvenli olduğunda, bundan sonra ne olacağının seçimini sana bırakacaktım."

Eğer daha önce duygularımın karmakarışık olduğunu düşündüysem, kalbimin gürültülü atışıyla beynimde sahnelenen ayaklanmanın yanında hiçbir şeydi.

"Beni bırakacak mıydın?"

Cevap vermeden önce gözlerini kaçırıyor. "Bu iş bittiğinde benden nefret etmemenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Kendime veda edeceğimi ve gölgeler arasında kaybolacağımı ve senin sahip olman gereken hayatı yaşamana izin vereceğimi söyledim."

"Sensiz," diye fısıldadım.

"Evet."

Kane aşk ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylerken haklıydı. Çünkü dakikalar önce onu öldürmek istemiş olsam da, şimdi onun tarif ettiği şeyi, yani yanımda olmamasını hayal bile edemiyorum.

Bunu zaten yaşadım ve neredeyse beni öldürüyordu.

Mavi gözleri duyguyla yanıyor. "Seni güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bilmelisin. İstersen benden nefret edebilirsin ama bu seni sevdiğim gerçeğini asla değiştirmeyecek."

Sözlerinin ruhumun paramparça olmuş parçalarını yatıştırmasına izin veriyor ve kokusunu içime çekiyorum. Her ne kadar ona sarılmak ve geri döndüğü için şükretmek istesem de, ona tekrar güvenmeye başlamadan önce bana bir söz vermesi gerekiyor.

Kane ve ben göz göze geldik. "Artık sırlarla yaşayamam. Yaşamayacağım. Eğer bana bir daha yalan söylemeyeceğine dair söz veremezsen, şu anda senden uzaklaşacağım ve bir daha arkama bakmayacağım."

 bir seçeneğim vardı ve ben onu yaptım. Sonuçlarına katlanacağım çünkü onun güvenliğini sağlamak için buna değdi. Burada Temperance'ı güvende tutmak için yapmayacağım *şey yoktur* ve bunun için asla özür dilemeyeceğim. Onu incittiğim için, kesinlikle. Gözlerindeki işkence dolu bakışı asla unutmayacağım. Hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

Onun affını hak etmiyorum ama istiyorum.

Onu hiç hak etmiyorum. Ama bu onu bir sonraki nefesimden daha çok istememe engel değil.

Şimdi, hayatımda istediğimi ve ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim her şeye sahip olmaya çok yakınım ve tek yapmam gereken ona bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz vermek. Bu depoya girdiğinde yüzünde oluşan acıyı bir daha görmektense kendi kolumu kesmeyi tercih ederim.

O anda kendi kendime, onu bir daha böyle bir acıya maruz bırakmadan korumanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim. Berbat ettim. Yanlış bir karar verdim. Bunu ondan saklamamalıydım. O zamanlar en güvenli seçim gibi görünüyordu ama onsuz geçen bir ayın ardından bunun yanlış bir karar olduğunu biliyorum.

Son dört haftadır kendi yarattığım bir cehennemde yaşıyorum. Onun var olduğunu bildiğim ama onu göremediğim ya da ona dokunamadığım bir cehennemde.

Sessizliğimi bozmaya cesaret edemediğim bir yerde çünkü ona karşı çok fazla tehdit vardı.

Mount'a yalvardım -asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey- onu kendi karısını koruduğu gibi koruması için. Ona *her şeyi* teklif ettim.

Ancak onun güvenliğini garanti altına aldıktan sonra hedeflerimi teker teker avlamak için kasabadan ayrıldım. Tetiği her çektiğimde, bu ana bir adım daha yaklaştığımı biliyordum. Ona geri dönebileceğim ana.

Kendime, benden nefret etse ve beni gönderse bile, hayatını yaşamasına ve arka planda kaybolmasına izin vereceğimi söyledim.

Ama her şeyi değiştiren bu kadını asla unutmayacaktım.

Meksika'dan Kanada'ya, adam üstüne adam ortadan kaldırdım, ta ki geriye kalan tek kişi kaçakçılık operasyonunun başi olana kadar. Lagarto dedikleri kişi. *Kertenkele*.

Ransom, kellesine ödöl koyan adamlarla ilgilenmemi istedi, ben de kabul ettim. Orospu çocuğu çok kurnazdı, onu bulmak için ikimizi de çıkmaz sokaklara sürükledi. Ransom ve ben New Orleans'a geri dönüp onu buradan takip edeceğime karar verdik, böylece ekibinin hepsi gizemli bir şekilde kaybolduğu için Temperance'a hamle yapmaya kalkarsa ona daha yakın olabilirdim. O cesetlerden bir tanesi bile bulunamayacak.

Onun için geldiğimizi biliyor olmalıydı ve kafasına bir kurşun sıkana kadar durmayacağız.

O dündü.

Buraya geleli yirmi dört saatten az oldu ve şimdiden birkaç kez Temperance'a yaklaşmamak için kendimi zor tuttum. Tek yapabildiğim omuzlarını dikleştirmesini ve beni içermeyen hayatına devam etmesini izlemektir.

Bu yeni bir tür cehennemdi. Daha önce hiç yaşamadığım bir cehennem. Ve şimdi benden ona asla yalan söylemeyeceğime söz vermemi istiyor, yoksa çekip gidecek.

Cevabımı düşünmeme gerek yok.

"Söz veriyorum. Artık sır yok. Eğer seni korumaya çalışıyorsam, bunu başka bir şekilde yaparım."

Vücudu bana karşı gevşerken gerginliğin dağıldığını hissedebiliyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyor.

Ben cevap veremedim. Temperance bir elini başımın arkasına doluyor ve dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyor.

Tek düşüncem onun sözlerini yansıtıyor.

Tanrı'ya şükür.

Kane bir kolunu sırtıma dolayarak çenemi kavıyor ve öpücüğü daha da derinleştirmek için başımı eğiyor.

Evet. İhtiyacım olan şey bu. Ona.

Belki de gerçekten hayatta olduğuna dair kendimi rahatlatmak için.

Belki de onu kaybetmekten duyduğum acının kalıntılarını yakıp yok etmek için.

Belki de onu sevdiğim ve onsuz yaşamamın şimdiye kadar karşılaştığım en umutsuz duygu olduğu için.

Sebebi ne olursa olsun, buna çok ihtiyacım var.

Çılgınca.

Şiddetle.

Kane'in eli kışıma kayıyor ve tırnaklarımı omzuna geçirip öpücüğün içinde inliyorum.

"Seni çok özledim." Bacağımı kalçasının etrafına sarıp kendimi kot pantolonunda büyüyen şişkinliğe doğru bastırırken ağzıma karşı hırlıyor.

"Ben de seni çok özledim."

Bir santim geri çekiliyor, mavi gözleri parlıyor. "Benden nefret ettiğin zamanlarda bile mi?"

"O zaman bile, seninle bir gün daha geçirmek için sahip olduğum her şeyi takas edebilirdim."

"Şükürler olsun." Parmakları saçlarımda tünel açıyor, kavıyor ve ben acının ısırtısından zevk alıyorum çünkü bu bana ikimizin de *hayatta* olduğunu hatırlatıyor.

Diğer bacağımı ona doluyorum ve önemli olan her yerde birbirimize bastırılana kadar vücudunu kıvırıyorum.

Ağzımı onunkine bastırarak, ona her şeyi kelimeler olmadan anlatmaya çalışıyorum. Hayal edilebilecek en basit şekilde ona ihtiyacım olduğunu. Öpücüğünün tadını özlediğimi. Vücudunun sert kaslarını. Becerikli ellerini. Beni dikkatli ama zahmetsizce idare edişini, bana istediğimi ve ihtiyacım olanı verişini.

Bende bu kadar güçlü duygular uyandıran tek erkek o. Onunlayken tüm uçları hissediyorum. Sahip olduğumuz şeyde sıradan bir şey yok.

Tamamen yabancı biri olmasına rağmen o odadan çıkamadığım ilk geceden beri bilmeliydim ki bu- *biz*

-Tüm hayatımı değiştirecekti.

Bazen vücudunuz bazı şeyleri zihninizden önce fark eder. Bunu görmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama artık kafamın içinden çıkıyorum. İçgüdülerimi takip ediyorum ve içgüdülerim bana olan biten her şeye rağmen Kane'in *benim olduğunu* söylüyor.

Kalçalarımı ona doğru itiyorum ve Kane'in tutuşu sıkılaşıyor. Beni en son burada çalıştıgımda temizlediğim paslanmaz çelik tezgâhın bir bölümüne doğru geri itiyor.

Kıçım düz yüzeyle birleşir birleşmez boynunu kavrayışımı bırakıp tişörtünün eteklerini çekiştiriyorum. Kumaş artık yoluma çıkmayana kadar Kane bir eliyle bana yardım ediyor.

Kane söz konusu olduğunda artık hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermiyorum, ne kendimin ne de onun.

Bu gerçekleşiyor. Gerçekleşiyoruz.

Daha önceki içgüdülerim doğruydu - beni mutlu eden şey tam önümde duruyor.

Onu daha önce hiç görmediğim gibi hayretle izliyorum. Ağır kaslı omuzları, kollarını saran mürekkeple kaplı. Göğsüne yayılmış güzel kanatları ve kalbi.

Bu adam, bu sanat eseri beni seviyor.

Bunun farkına varmak hâlâ şok edici ama bunu kendime yakın tutuyorum. Bunu ilk kez söylediği anın hafızamdan silinmesine asla izin vermeyeceğim.

Parmaklarım sıcak teninde gezinerek yıpranmış kot pantolonunun düğmesine ulaşıyor, ama o üzerimdeki tişörtü çekiştirip başımdan yukarı çekerek dikkatimi dağıtıyor.

"Seni görmek istiyorum. Seni hissetmeye ihtiyacım var. Seni o kadar çok özledim ki." Kane'in sesi çiğ ve parmak uçlarının tenime her dokunuşunda ihtiyacını hissediyorum.

Parmakları sütyenimin kopçasını buluyor ve beni ondan kurtarıyor. İçeri girdiğinde göğsümü onunkine bastırıyorum, temasa ihtiyaç duyuyorum. Sıcaklığını içime çekiyorum.

"Seni çok özledim." Benim kelimelerim de onunkiler kadar çiğ. "Bir daha asla, prenses. Bir daha asla. Bir daha asla."

Yemini içimde yeni bir ihtiyaç selini serbest bırakıyor. "Acele et.

Lütfen."

Bakışları benimkilere kaydı. "Ancak bir dahaki sefere senin tadını çıkarabilirsem." "Anlaştık."

Sanki biri tabancayı ateşlemiş gibi. İkimiz de harekete geçiyoruz, ben tezgahın üzerinde çırılçıplak kalana kadar birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz. Ama kıcımdaki soğuk metali zar zor hissedebiliyorum çünkü vücudum ateş gibi yanıyor.

Ayakkabılarını ve kot pantolonunu çıkarır çıkarmaz, ağır sikini kaygan girişime doğru itiyor. "Seni seviyorum, Temperance. Ne olursa olsun, seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Bu açıklamayla birlikte içeri doğru itiyor ve sessiz kalmam için hiçbir umut kalmıyor. Adı dudaklarımdan dökülüyor ve depoda yankılanıyor.

"Evet!"

Kabzasına kadar gömüldü ve geri çekilmeye başladığında tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"Henüz değil." Zevkten aklımı kaçırmadan önce ona söylemem gereken bir şey var.

Çünkü kendimi tamamlanmış hissetmek için hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyaç duymadım ama Kane'le kendimi ne kadar güçlü ve güzel hissettiğimi tartışamam. Onsuz da yaşayabilirdim ama asla yaşamak istemiyorum. Ve inanıyorum ki bu, dünyadaki tüm farkı yaratıyor.

Bakışları benimkileri buluyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve sanki vücudunu bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Üstümüzdeki metal kırıslara doğru bakıyor. "Tanrı'ya şükür."

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, bana karşı hissettiği her şeyin mavi gözlerine yansıdığını görüyorum.

"Sana ihtiyacım var."

Sözlerim beşinci kategoriden bir kasırgayı serbest bıraktı. Kane doğanın bir gücü gibi geri çekiliyor, sonra tekrar tekrar içime giriyor, klitorisimi buluyor ve benden orgazm üstüne orgazm çıkarıyor.

Başka bir doruk noktasını kaldırılabileceğimden emin olmasam da durmuyor. Ama yavaşlamıyor. Acımıyor.

Bana verdiği her şeyi alırken ve bir o kadarını da geri verirken çığlıklarım depoda yankılanıyor.

O kükrediğinde ve ben son bir kez paramparça olduğumda, gerçeği biliyorum. Onu asla bırakmayacağım. Ne olursa olsun.

Kane benim.

Contentment, hayatım boyunca benden kaçan bir duygudur. Yalnızlık içinde yaşadım, asla başka bir insanla gerçek anlamda bağlantı kurmadım.

Kendimi eğlendirmek için hiçbir zaman bir arkadaş ya da arkadaşlığa ihtiyaç duymadım. Tek yapmam gereken bir sahne izleyip çıkmak için kulübe hızlı bir yolculuk yapmak ya da belki de kapıdan çıktıktan sonra bir daha asla düşünmeyeceğim bir gece için bir yabancı bulmaktır.

Temperance ile her şey başından beri farklıydı.

Birini bu kadar çok isteyebileceğimi ya da ona ihtiyaç duyabileceğimi bilmiyordum. Geçmişte, kendime ait bir kadına sahip olmanın istismar edilebilecek bir zayıflığa dönüşüp dönüşmeyeceği konusunda endişelenirdim. Ama Mount ve Keira'yı izlemek bana doğru kadının bir erkeği daha da güçlü kılabilceğini gösterdi. Hatta daha amaçlı ve ölümcül. Çünkü onu korumak için yapmayacağı şey yok.

Bundan sonra ne olursa olsun, biz iyi olacağız.

Bu düşünceyle yatağında uyuyakalıyorum, uzuvlarım Temperance'inkilere dolanıyor.

Dünyanın tepesindeyiz. Hiçbir şey ya da hiçbir insan aramıza giremez.

Ya da ben tekrar uyanana kadar öyle sanıyordum.

Temperance'ın yüzünün yan tarafı göğsüme bastırılıyor ve gözlerini açarak kayıyor.

"Bana birkaç saat ver, eşyalarını dairenden alıp buraya taşıyacak gücü kendimde bulacağım," diyorum dalgınca saçlarını okşarken.

Kıpırdamıyor. "Ne?"

"Eşyaların. Sen taşıyorsun. Depo zaten senin. Kullanabilirsin. Ayrıca, çalışmak için ihtiyacın olan her şey var ve sana istediğin her şeyi getireceğim."

Göğsümden yuvarlanıyor ve bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. Koyu renk gözleri çok ciddi bakıyor.

"Sorun nedir?"

"Önce birkaç şey hakkında konuşmamız gerek."

"Ne gibi?"

"Dairemden tekrar taşınmak istemediğim gerçeği, böylece tehdidin ortadan kalktığını düşünene kadar beni dünyadan uzak tutabilirsin."

Benim düşüncelerim de tam olarak bu yöndeydi. "Güvenliğinizden ödün vermeyeceğim. Benden bunu bekleyemezsin."

"O zaman sanırım benim yanıma taşıyorsun, çünkü bu sefer gerçekten *yaşamaya* karar verdim, bu da dünyadan uzak kalmamak anlamına geliyor."

Hay sikeyim. Elbette bunu isteyecektir ve ben de ona engel olmayacağım ama bir şartım var.

"Senin yanına taşınmam. Arkadaşların ne düşünür? Kardeşini öldüren ve ölümden dönen adam mı? Böyle bir şey olmayacak."

"Öncelikle, sana yanıma taşınmanı söyledim mi?" Başını öne eğiyor. "Temperance-"

Bir kahkaha ve gülümsemeye sözümü kesiyor. "Şaka yapıyorum. Senden benim yanıma taşınmanı istiyorum ve gerisi için endişelenmene gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimseye bir şey söylemedim."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

Gözlerindeki mizah kayboluyor. "Tam olarak işlevsel değildim ve olsaydım bile herkese ne kadar aptal olduğumu söylemeyecektim. Keira senin kim olduğunu bilmediğini söyledi. Sanırım bu sadece Mount'ın bildiği anlamına geliyor. ..benim yanıma taşınabilirsin. Gölgelelerin dışında da bir hayatın olabilir, Kane."

Farkına varmak beni sersemletiyor.

Gölgelelerin dışında bir hayat. Bu daha önce denediğim bir şey değil. İçime kapanmak her zaman en kolay çözümdü ve diğer her şey başa çıkılamayacak kadar çok sorun yaratıyordu.

Ama Temperance için, her birini çözenin bir yolunu bulabilirdim. Onu yaşarken izlemek zorunda kalmayacaktım, bunu onunla birlikte yapabilecektim. Sanki biri bana daha önce girmeyi hiç düşünmediğim bir krallığın anahtarlarını vermişti.

"Tamam." Kelime kulağa sert geliyor ama duygularım da öyle.

Gülümüyor. "Depoyu da geri alabilirsin. Ve arabaları da. Onları istemiyorum."

Öfkesi ve acısıyla benzin bidonuna doğru koşmasını nasıl izlediğimi düşünüyorum. "Orayı yakacaktın."

Başını sallıyor. "Öyleyse hepsini geri alman gerektiği konusunda anlaşalım."

"Eğer burayı yakmak seni bir saniyeliğine bile olsa daha iyi hissettirecek olsaydı, izin verirdim."

Gülümsemesi kaybolur. "Bu beni daha iyi hissettirmezdi. Muhtemelen daha kötü."

"Biliyorum prenses. Bu yüzden seni durdurdum."

Kaşları yukarı kalktı. "Arabaları kurtarmak istediğin için değil mi?" "Senin yanında hiçbir anlamları yok."

Yüzü yumuşuyor ve bir kez daha bana yaslanıyor.

"Seninle bir anlaşma yapmama ne dersin? Arabalar burada kalsın, sen ve ben ikimiz de burada çalışalım. Ama işin bittiğinde, geceleri senin dairene geri döneriz."

Temperance'ın gözleri büyür. "Bunu yapar mısın?"

"Kardeşini vuranın ben olduğumu bilen tek kişi Mount. Tanıklar kılık değiştirdiğimi söyleyecektir."

"Evet. Güzel."

"Durum böyle olmasaydı bile, işe yaraması için bir yol bulurdum. Çünkü görünüşe göre, senin için her şeyi yapabileceğim mesajını henüz almamışsın."

Göğsüme bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

"Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Neymiş o?" diye soruyor, bir kez daha bakışlarımı yakalayarak. "Beni tekrar sevdiğini söyle."

Bu sözleri söylediğinde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. On beş yılı aşkın bir süredir kimse bana beni sevdiğini söylememişti ve Temperance'ın gözlerindeki o umut dolu ifadeyle bu sözleri söylemesi bir mucizeydi.

"Seni seviyorum, Kane. . ." Sözünü bitirirken dudakları düzleşti. "Ne?"

"Gerçek soyadını bilmiyorum. Öğrenebilir miyim?"

Kane Savage'ın hala hayatta olduğunu sadece iki kişi biliyor ve bu bilgiyi Temperance'a vermek aynı zamanda ona inşa ettiğim her şeyi yıkmamanın anahtarlarını vermek anlamına geliyor.

İsterse kafama sıkması için ona bir silah vereceğimi düşünürsek, cevaplaması zor bir soru değil.

"Savage. Kane Savage."

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Adın Savage mı?"

"Eskiden Birleşik Devletler Ordusu'ndan Çavuş Kane Savage." "Bu iyi bir isim. Güçlü bir isim."

"Benim babam da ordudaydı. Vietnam'dan eve dönemedi." "Çok üzüldüm." Temperance'ın ifadesi içe dönük bir hal alır.

"Teşekkür ederim."

Ağzı başka bir soruyu nasıl soracağını tartışıyor ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi hareket ediyor.

"Bana her şeyi sorabilirsin." Bunu söylediğimde, tamamen ciddi olduğumu fark edince şaşıyorum. Temperance ne bilmek istiyorsa, ona söyleyeceğim. Sır saklamaktan bıktım.

"Bütün bunlar nasıl başladı? Ne yaptın? Bunun ordu keskin nişancı programının bir parçası olmadığını biliyorum. Yoksa öyle mi? Hâlâ hükümet için mi çalışıyorsun?"

"Bu uzun bir hikâye."

"Gitmen gereken bir yer var mı?"

"Senden başka hiçbir yerde." Bu aynı zamanda dürüst bir gerçek, bu yüzden en baştan başlayıp ona geçmişimi anlatıyorum.

Bir saat sonra Temperance şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Tüm bunları annen için mi yaptın? Onu güvende tutmak için mi?"

Ne zaman annemi düşünsem boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Hayatta olduğumu bildiğine inandığım tek kişi - Kurşungeçirmez'in sahibi ve Mount'ı arayarak muhtemelen hayatımı kurtaran kişi olan Jeremiah Prather - aracılığıyla yıllar boyunca onu yakından takip ettim ama bu aynı şey değil.

"Eğer konuya girmek isterseniz, evet. Asker olmayı seviyordum. Güzel bir hayattı. Çok sevdim. Bana bir amaç ve dava verdi. Bunu bilmek

yaptığım şeyi daha büyük bir iyilik için yapıyordum. Farklı nedenlerle tetiği çekerek daha iyi bir yaşam sürebileceğimi umursamıyordum."

Yanımda bana sarılıyor. "Hâlâ orduda olmayı ister miydin? Bu yolda hiç yürümemiş olmayı?"

Kolumu ona doladım ve kolunu okşadım. "Hayır. Çünkü o zaman sana sahip olamazdım."

 Ertesi gün öğleden sonra nihayet daireme döndüğümüzde hâlâ sıcaklık ve mutluluk doluydum. Benim gibi Bronco'mu kilitlediğimde, onu eksantrik ev sahibim için tam olarak hazırlamadığımı fark ediyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Kane soruyor.

"Bir ev sahibem var. O ... farklı biri. En hafif tabiriyle. Pek bir şey bilmiyor ama kulüpte bir adamla tanıştığımı biliyor, o yüzden seni nasıl tanıştıracığımıza dair bir plana ihtiyacımız var. Seni kiminle tanıştırmamı istiyorsun?"

"İçki fabrikasında kullandığımız ismi kullanın. En akıllıca seçim olduğunu düşünecek kadar çok kişiyle kullandım."

"Yani tanıştığımız herkes için Ken Sax mı olacaksın?"

Kane'in yüz hatlarından karanlık bir şey geçiyor ve acaba üvey babasının yaptıklarının ve bunlara verdiği tepkilerin ondan sadece hayatını değil, aslında tüm kimliğini nasıl çaldığını mı düşünüyor diye merak ediyorum. Gerçek adını hiç kullanmamak inanılmaz zor olmalı, bu yüzden bana söyleyecek kadar güvendiği için iki kat memnunum. Toplum içinde ona nasıl hitap etmem gerektiğinden bağımsız olarak, o benim için her zaman Kane Savage olacak, başka hiç kimse için değil.

"Şimdilik."

Cevabının ne anlama geldiğini sormak istiyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı olduğuna karar veriyorum. Kaldırımdan avluya açılan kapıya doğru yürürken beynimde sorular oluşuyor.

Kane hayatını geri almaya çalışacak mı? Üvey babası öldü, ama o pis savcı üvey amcasına ya da sahtekâr şerife ne olduğunu hiç söylemedi.

Bu soruları sonraya saklayacağım.

Kapının önünde durup anahtarlarımı çıkardığımda, Kane'in elinde tuttuğu ve bu sabah Harriet için yaptığım küçük heykele bakıyorum. Sadece geçen ay değil, onu tanıdığımdan beri bana verdiği sürekli destek için küçük bir teşekkür.

Hiç şüphesiz erotik bir pozda birbirine kaynak yaptığım kadın ve erkeği seveceğini düşünüyorum. Başka biri bu parçanın yetmiş küsur yaşındaki bir kadına hediye edilmesinin uygunsuz olduğunu düşünebilir ama Harriet özel biri.

Gerçi şimdi düşünüyorum da, Kane'in orada olmasıyla bu parçanın ne tür bir konuşmaya yol açacağından biraz korkuyorum. Harriet'in açık sözlü doğasına alışkınım, ama Kane . . .

"Seni gerçekten uyarmam gerek-"

"Temperance? Sen misin, sevgilim?" Harriet avludan sesleniyor, sesi avluya giden tuğla patikadan taşıyor.

Ve ... uyarı şansım sona erdi. "Evet, yanımda bir arkadaşımı getirdim."

Son kısmı ekliyorum çünkü kardeşimi buraya getirdiğim birkaç seferden birinde Harriet küçük havuzda çıplak yüzüyordu ve Rafe ile ikimiz de asla unutamayacağımız şeyler gördükten sonra hemen bir bornoz almak zorunda kaldık. Ve sonra onun vücut boyamasını yaptık.

... ve her ikisinden de önce, bir zamanlar çok fazla gördüğüm bir beyefendi arkadaşım vardı.

"Merak etmeyin. Ben iyiyim. Çoğunlukla."

Kapı arkamızda çınlarken avluya giriyoruz. Harriet'in üzerinde limon sarısı ipek bir kaftan var ve havuzdan yeni çıktığı belli.

"Yüzmen nasıldı?" diye soruyorum.

"Güzel, ama yanındaki bu adam kadar güzel değil. Benim için bir hediye mi? Oldukça lezzetli," diyor Harriet.

Ağzımdaki tükürükle boğuluyorum, kekeliyorum ama Kane benden çok önde.

"Sizinle tanışmak bir zevk hanımefendi ve Temperance'ın sizin için bir hediyesi olsa da, o ben değilim. Benim için tek kadın o."

Harriet bayılacakmış gibi bir elini göğsüne bastırıyor ve ben de bayılacağım için çantamı daha sıkı kavriyorum.

"Senden hoşlanıyorum. Daha yakına gel."

Kane ona doğru adım atıyor ve Harriet onu tepeden tırnağa incelerken hiç utanmıyor.

"Evet, onaylıyorum." Bana baktı. "Temperance, bu iyi adamı nereden buldun? Onu yapılacaklar listene ekledin mi? Eğer öyleyse, gidip bir kâğıt parçası almam ve evrene bir sipariş vermem gerekiyor, çünkü henüz bu kadar kas, mürekkep ve *rawr*'ın zevkine varamadım."

Harriet'in pençeye benzer hareketi ve dişi aslan kükremesi beni biraz utandırıyor ama Kane'in kahkahası avluda yankılanıyor.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Eminim evren dileğinizi yerine getirmekten mutluluk duyacaktır."

"Şimdi, bahsettiğiniz hediye nerede?" Harriet sorar, bakışları Kane'in elindeki heykele takılır. "Bu mu yani? Sonunda bana bir tane yaptın mı? Utanmadan yalvaracak değilim çünkü

Yalvarmak için can atıyordum ama sana baskı yapmak istemedim. Sana baskı yapmalıydım. Eğer bu benim değilse, yalvaracağım." Harriet'in sesi her kelimedede daha ısrarcı hale geliyor ve onun için daha önce bir şey yapmadığım için kendimi tekmelemek istiyorum.

Kane'den aldım ve ona uzattım. "Elbette senin. Çok gecikti, biliyorum."

Elimden alıyor ve paha biçilmez bir sanat eseriymiş gibi tutuyor, umarım bir gün öyle olur.

"Bu çok güzel." Çevirirken, gövdeleri oluşturmak için birbirine kaynakladığım tüm küçük, karmaşık parçaları incelerken sesi kısıldı. "Kesinlikle nefes kesici. Orijinal bir Temperance Ransom'a sahip olduğumu tüm arkadaşlarımdan yüzüne vurmaya bitirir bitirmez bunun kıymetini bileceğim."

Orijinal bir Temperance Ransom. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Aslında kulağa inanılmaz geliyor ve bu Harriet konuşmaya devam *etmeden önceydi.*

"Arkadaşlarımdan biri Noble Art aracılığıyla sattığınız eserlerden birini kaptı ve hepimizin yüzüne vuruyor. Sana söylemek istedim ama duymaya hazır değildin. Şimdi hazırsın." Bilge bir bakışla beni iğneliyor. "Git biraz daha yap, çünkü lanet bir servet kazanacaksın, kızım."

"Yapacağım," diyorum, gözlerimin arkasından akan yaşları kırıştırarak.

"İşten ayrılacağını söylediğinde patronun bunu nasıl karşıladı?" Harriet heykeli masaya, şarap kadehinin yanına koyarken ses tonu sohbet havasında. Sorusu, yapmaya pek de hevesli olmadığım şeyi yaptığımı varsayıyor.

"Aslında henüz bırakmadım."

Yanımda, Kane elimi sıkıyor. "Ne bekliyorsun?"

"Cesaret mi?"

Harriet gülüyor. "Kızım, sende tanıdığım herkesten daha fazla cesaret var. Şimdi adamını yukarı çıkar ve yatağı kırmamaya ya da yere düşmemeye çalış. Ama yarın gidip patronuna senin yerine kalıcı olarak birini bulması gerektiğini söyle."

Harriet bana emirler veriyormuş gibi gelebilir ama o sadece bundan sonra yapmam gerektiğini zaten bildiğim şeyi pekiştiriyor. Vakit geldi. Buna Noble Art'tayken karar vermiştim.

Tanrım, bu sadece iki gün önce miydi? Sanki bir ömür gibi geliyor. Belki de o zamandan beri tüm hayatım değiştiği içindir. Artık dünyada yalnız değilim, suçluluk, keder ve ihanet duygularıyla savaşıyorum.

Şimdi yanımda sevdiğim adam var, benden bir daha asla sır saklamayacağına dair söz verdi ve kardeşim bir yerlerde bu işi bitirmek ve eve dönüp kafasına bir tokat atıp sonra da ona sarılabilmek için çalışıyor.

Rafe'in bir insan kaçakçısının peşine düşmesi konusunda içimde hâlâ biraz korku olsa da, bir aydan uzun süredir hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

Hepsi yanımdaki adam sayesinde.

Ona bu kadar çabuk inandığım için deli miyim? Öyle düşünmeyi reddediyorum. Kane'in bana nasıl baktığını görüyorum. Herkese karşı gerçeğini saklayabilir ama bana karşı parlamasına izin veriyor.

Beni seviyor ve verdiği sözü tutacak. *Bildiğiniz* bazı şeyler vardır.

Harriet'in inanılmaz hikâyelerini yirmi dakika dinledikten sonra yanından ayrılıyor ve daireme çıkıyoruz. Kane tepemde belirip küçücük alanı sadece bedeniyle değil varlığıyla da doldurana kadar ne kadar küçük olduğunu unutmuştum.

Ona bakıyorum. "Daha büyük bir yatağa ihtiyacımız var, değil mi?"

Temperance ve ben, o Seven Sinners'a giderken, sabahın yoğun saatinde trafikle mücadele ederken iç gözlem yapıyoruz.

Bronco. Yolcu koltuğu benim normal yerim değil ama Temperance'ın hayatının kontrolünün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Ona attığım onca şeyden sonra neden buna ihtiyacı olduğunu anlıyorum ve bunu ona verebilirim. Ona her şeyi verebilirim. Kanımı. Böbreğimi. Bir kolumu.

Kalbim zaten onda ve onu asla geri istemiyorum.

Seni seviyorum, uzun zamandır kelime dağarcığımın bir parçası değil. Gezegende sadece bir kadına söyledim, o da hayatta olduğumu bile bilmiyor.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, ikinci "ölümümden" sonra, annem hakkında çok düşündüm ve onu dürbünle ya da Jeremiah'ın çektiği fotoğraflarda değil, yakından tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm. Ona hala bir oğlu olduğunu söylemek isterdim. Yalnız olmadığını. Onu sevdiğimi ve ortadan kaybolmamın tek sebebinin *onun* için olduğunu. Beni içermese bile ona mutlu bir hayat şansı vermek için.

Ama Giles hala hayattayken bu güvenli değil. Artık yüzümü gördü. Benim tarifime uyan bir adamın annemi ziyaret ettiğini duysa, geçmişimi araştırıp kim olduğumu bulmaya çalışmakta tereddüt etmezdi.

Başarılı olacağını düşünüyor muyum? *Hayır*. İzimi kaybettirmek için tonla para ödedim. Ama bunun ona geri dönme ihtimali bile olsa annemin güvenliğini riske atacak mıyım? *Hayatta olmaz*.

Bu da ne istersem isteyeyim mesafemi koruyacağım anlamına geliyor. Başka bir şey yapmak aptallık olur.

Keşke biri Giles'a suikast düzenlese, her şey farklı olabilirdi. Ama kimse yapmadı ve Ransom'la ilgili durumun aksine, Giles söz konusu olduğunda kanunsuz adalete girecek değilim. Sadece kendi bencil ödülüm için çok fazla risk var.

Temperance arabasını Seven Sinners içki fabrikasının bulunduğu yüksek tuğla binanın önündeki asfalt otoparka çektiğinde, diğer çalışanların arabalarının yanına, yan tarafa park ediyor. Bunun bir alışkanlık olduğuna eminim, birazdan bozacak.

Sessizliğinin nedeninin bu olduğunu varsayıyorum - yıllardır hırsının arkasındaki itici güç olan işten ayrılacağı gerçeğini kabullenmeye çalışıyor.

"İyi misin?" Cipi kapatırken ona soruyorum.

Derin bir nefes alarak bana döndü. "Sanırım öyle. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum."

"Sadece istediğin buysa." "Bunu yapmam gerektiğini sen söyledin."

Uzanıp elimi kalçasına koyuyorum. "Çünkü burada çalışmakla sanatın hakkında konuştuğunda ne kadar farklı olduğunu gördüm. Bu işte yanlış bir şey yok. Eğer sevseydin ve devam etmek isteseydin, yüzde yüz destek olurum. Ama artık zamanını bölmek istemiyor gibi görüldüğüne göre, seni hayaline en çok yaklaştıracak olanın peşinden git derim."

Başını sallıyor. "Ben sadece Keira'nın nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim. Benim için çok şey yaptı ve şimdi onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

Ah. Demek bu kadar.

"Yapmak için işe alındığın işi yaptın ve şimdi hayatını kazanabileceğin ve daha çok keyif alabileceğin başka bir şey buldun. Bunda yanlış bir şey yok."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Her şeyi yapabilirsin prenses. Bu sadece senin yolunda bir basamaktı. Bu patronunun hayali, senin değil. Seni anlayacaktır."

Elini kapıya dayayıp ön dişlerini alt dudağına geçirerek duraksıyor.

"Ne?"

"Mount bana pisliğimi Keira'dan uzak tutmamı yoksa benimle ilgileneceğini söyledi."

Uzanıp elini tutuyorum. "Bırak Mount için ben endişeleneyim.

Ayrıca, eğer söylediği buysa, o zaman bu hareketi onaylayacaktır." Derin bir nefes daha alan Temperance evin kapısını açtı.

Bronco. "Bana şans dile."

T Binaya adımımı attığımda içki fabrikasının tanıdık kokuları ve sesleri beni karşılıyor. Louis'in arkasını görüyorum.

Artesian'ın kafası bir depoya girerken.

Keira'nın ofisine giden yol hiç bu kadar kısa olmamıştı. *Oraya varmanın daha uzun sürmesi gerekmez mi?*

Terli avuçlarımı siyah kalem eteğime sildikten sonra sarı bluzumu tekrar düzeltiyorum.

İyimser ve neşeli hissettireceğini düşünerek güneşli bir renk seçtim, ama işe yaramıyor. Kendimi yarı yarıya geri dönmeye ikna ettim, böylece kot pantolon ve tişört giyip metal çekiçlemeye gidebilecektim.

Neden ona söylemekten korkuyorum?

Çünkü Keira yıllardır benim yanımdaydı. Seven Sinners'da çalışmak hayatımda sahip olduğum en iyi işti, bana güvenilir bir gelir sağlıyor ve biraz prestij taşıyordu, bu yüzden ayrılmam delilik gibi görünüyor. Yine de kendimi geri dönüp burada çalışmaya zorlayamıyorum.

Düzenli maaş çekinden vazgeçmek en büyük risk, ancak hayatımdaki yeni tema risk almak gibi görünüyor. Ve bu sabah, şimdiye kadarki en büyük risklerimden birini alıyorum.

En azından Kane'e onu sevdiğimi söylemek dışında en büyüğü.

Bunun şaşkınlığıyla başımı sallıyorum. Sadece o *değil*
Ama *beni seviyor* ve artık bir geleceğimiz var.

Keira'nın kapalı kapısının önünde duruyorum ve tahtaya vuruyorum. "Kim o?" diye sesleniyor.

"Temperance," diye
cevap veriyorum. "İçeri
gel."

İlk denemede elim kapı kolundan kayıyor ama ikincisinde tutup çeviriyorum. Ofise adımımı atar atmaz donup kalıyorum.

Keira yalnız değil. Mount da burada.

Hay sikeyim.

Hemen geri çekilmeye başladım. "Çok özür dilerim. Gerçekten sizi rahatsız etmek istememiştim. Başka bir zaman gelebilirim." *Zırhım üzerimdeyken olduğu gibi*, sessizce ekliyorum.

Mount'un siyah gözleri bana kilitleniyor ve benim bile kaçıramayacağım sessiz bir uyarı taşıyor.

"Tanrı'ya şükür döndün! Seni deli gibi özledim ve işe aldığımız yeni insanlarla bile iş kontrolden çıkıyor."

Ben cevap veremedim Mount benim yerime konuştu. "O geri dönmedi. İstifa etmek için burada."

Sözleri tartışmaya yer bırakmıyor. Buraya istifamı vermeye gelmemiş olsaydım bile, Mount bunu sağlayacaktı. Sanırım, bazı açılardan, bu işi daha da kolaylaştırıyor. Beni burada istemiyor ve kimse kralı sorgulayamıyor.

"Ne?" Keira kelimeyi ağzından geçiriyor, yaşadığı şok ses tonundan anlaşılıyor. "O gitmiyor-" Keira sessizleşiyor ve bana bakıyor. Ne aradığını ya da yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama ifadesi düşüyor. "İstifa etmek için buradasın, değil mi?"

Aptal gözyaşları. Sanki geçtiğimiz ay yeterince duygusal çalkantı yaşamamışım gibi gözlerimin arkasını yakıyorlar.

"Çok üzgünüm Keira." Mount'a bakıyorum ve çenesi onaylarcasına kalkarak devam etmem için bana güç veriyor. "Ama bana hâlâ gerçekten ihtiyacın varsa seni yüzüstü bırakmak istemem."

Keira başını kaldırıp Mount'a bakıyor ve hiç konuşmadan bütün bir konuşma yapıyorlar. Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde başını sallıyor.

"İhtiyacın olan şey buysa, olması gereken de budur. Bu seni deliler gibi özlemeyeceğim anlamına gelmiyor ama işe aldığımız ekstra yardımla bir yolunu buluruz. Yine de hiç kimse senin yerini dolduramayacak."

"Emin misin?" Onun bu kolay kabullenışı karşısında ne hissedeceğimi bilemiyorum, ama bunu sorun etmemesine sevinmeye karar veriyorum.

Keira ayağa kalkıyor ve ofisinin ortasında benimle buluşmak için Mount'un etrafında yürüyor. "Ben pozitifim. Bu içki fabrikasını işletmek küçüklüğümünden beri kurduğum bir hayal. Ama benim hayalim olması senin de hayalin olması gerektiği anlamına gelmiyor. Seni asla geride tutmayacağım ya da seni mutlu eden başka bir şey yapmak için ayrıldığın için kendini suçlu hissettirmeyeceğim. Bir planın var mı?"

Başımı salladım. "Var. Valentina heykellerim için Noble Art'ta bir sergi düzenleyecek. Ona şimdiden iki tane sattım, yani işler kötü gitse bile yaşayabileceğim bir yastık var."

"Parçalanacağına güvenme. Sattığımız parçayı gördüm. Yeteneğin var." Keira duraksıyor. "Bir tane istediğimi biliyorsun, değil mi? Yedi Günahkârlar logosuna benzeyen bir tane yapabilir misin? Depozito ve her şeyiyle birlikte sipariş edeceğim. Lobide sergilemek istiyorum."

Gözlerimin arkasında yanan yaşlar beni ele geçiriyor ve bir tanesi yanağımdan aşağı kayıyor. "İstiyor musun?"

"Kesinlikle. İlham verici ve motive edici. Ne zaman bitirirsen o zaman alırım. Son teslim tarihi yok. Sadece ne kadar olduğunu söyle."

Gülüyorum çünkü şükran dolu hıçkırıklara boğulmak dışında tek seçeneğim bu. "Fiyat konusunda sana geri dönmem gerekecek. Henüz hiçbir şeyi çözmedim."

"Bu işi sanki bu iş için doğmuşsun gibi yürüttün. Kendi işini de bir usta gibi yürütebileceğini biliyorum. Kendinden şüphe etme, Temperance. İnanılmaz olacaksın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok. Sayamayacağım kadar çok kez kışımı kurtardın. Sana minnettarım. Ayrıca, seni tekrar gülümserken görmek harika."

Onun bu yorumu beni şimdiki zamana ve son birkaç günde olan her şeye geri getirdi. Birkaç sabah önce kederli, ağlayan bir felaket gibiydim. Bugün ise sadece biraz ağlayan bir karmaşayım. Ama yine de Keira'ya bunun nedenini söyleyemiyorum. Bunun nedenini kimseye söyleyemem. En azından şimdilik.

Mount'a bakıyorum ve onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. İşte o zaman *hatırladım, biliyordu.*

Başından beri biliyordu. Benden bu kadar büyük bir şeyi neden sakladığını sormamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum.

Bunun yerine, onun karanlık bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum ve kendi sessiz sohbetimizi yapıyoruz.

AYAK: Kardeşin ya da kiralık katilin hakkında karıma bir şey söylersen sonuçlarına katlanırsın.

BEN: Pisliğin tekisin ama seni affediyorum çünkü hayatımdaki en önemli iki adam hayatta. Yine de bir sık yala.

Belli ki sessiz ben, gerçek benden çok daha cüretkâr. "Mount,"
diyorum başımı sallayarak. "Seni görmek güzel."

Başını eğiyor. "Sözlerimi ciddiye aldığını gördüğüme sevindim." "Elimden geleni yapıyorum."

"Böyle devam et. Keira'nın yaptırmak istediği parçayı bir ay içinde lobide görmeyi umuyorum."

Keira dönüp kocasına bakıyor. "Altı ay. Ona baskı yapmıyorum."

"Paraya ihtiyacı var, o yüzden sana daha erken getirecektir."

"O haklı. Mümkün olan en kısa sürede size ulaştıracağım. Ama gösteri nedeniyle bir aydan uzun sürebilir."

Eski patronum kocasına başını sallıyor ve göz kırparak bana dönüyor. "Ona faturayı şimdi gönderebilirsin, ama işin bittiğinde ben alırım."

Boğazımdan küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Anlaşıldı."

"Ofisine birkaç kutu getirteceğim, eşyalarını toplarken sen de bana ben tatildeyken geçici asistanın olan ve sen gelmeyi bıraktığında gizemli bir şekilde ortadan kaybolan kişiyi anlatacaksın."

Bakışlarım Mount'a yöneliyor ve yüz ifadesi görmezden gelemeyeceğim bir uyarı taşıyor.

"Asistan olarak pek işe yaramadı çünkü çıkmaya başladık. Ben kederimle uğraşırken bana biraz zaman tanıdı ve şu anda her şey yolunda gidiyor."

Mount başıyla beni onaylıyor ve Keira da gülümsüyor.

"Senin adına çok mutluyum, Temperance. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ben de gülümsüyorum çünkü az önce Mount'un kurşunlarından birini atlatmış gibi hissediyorum.

"Şimdi," diye ekliyor Keira, "seni toparlayalım ki hayallerinin peşinden daha da sıkı koşabilesin."

KIRK DAKİKA SONRA Kane, Bronco'mdaki kutuları daireme taşımama yardım ediyor.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum. Resmen işsizim!" Kendimi hafiflemiş hissediyorum, sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi.

Kane daha büyük bir kutuyu oturma odasının köşesine bırakırken ben de küçük kutuyu tezgâhın üzerine koyuyorum ve yüzümü bana dönüyorum.

"Sen *serbest meslek sahibisin*. Arada fark var."

Derin bir nefes alıyorum ve geniş bir gülümseme yanaklarımı acıtana kadar geriyor. "Her iki durumda da kendimi çok iyi hissediyorum. Sanki hayata yepyeni bir başlangıç yapıyorum."

Odanın karşısına geçiyor ve aramızdaki mesafeyi sadece birkaç adımda kapatıyor.

"Kulübe ikinci kez geldiğinde ben de böyle hissetmiştim."

Göğsümde bir sıcaklık dalgası daha kabarıyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor.

"Neden ikinci kez?"

"Çünkü ilki bir rüyaydı. İkincisinde farklı bir vaat vardı. Sanki bir kulüp kaçamağından daha fazlası olabilecek bir şeyin başlangıcıydı. Her şey farklıydı. *Sen farklıydın*."

Beni bir battaniyeye sararak nasıl bıraktığını ve beni tekrar görmek istediğini söyleyen bir not bıraktığını hatırlıyorum. Bunun mutlak gerçek olduğunu bilmek içimi bir başka sıcaklık dalgasıyla dolduruyor.

Zihnimi meşgul eden bir başka soruyu sormak için bu fırsatı değerlendiriyorum. "Müzayede sırasında beni içki fabrikasında görmemiş olsaydın,

beni aramaya gelir miydin?"

Mavi bakışları ciddileşiyor. "Elbette. Sen bir erkeğin en kısa zamanda geri dönme niyeti olmadan çekip gidebileceği türden bir kadın değilsin."

O sinir bozucu gözyaşları yine parıldıyor ama bu sefer düşmelerine izin vermiyorum. Daha iyi bir fikrim var.

"Öp beni, Kane."

"Yani aşık olduğum sanatçıyı mı öpeyim?"

Gülümsemem genişliyor, çünkü artık listemdeki şeylerden birini kontrol edebilirim. "Evet. Öp onu."

Dudaklarını dudaklarıma değdirirken eli saçlarıma dolanıyor.

Bir saat sonra yatakta birbirimize sarılmışken telefonum bir mesajla çalıyor.

"Bakmak istemiyorum. Bugün gerçekliğin araya girmesini istemiyorum."

Kane yüzümdeki bir tutam saçı süpürüyor. "Biz gerçeğiz prenses. Gerçeklik bu konuda hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Git ve önemli olup olmadığına bak ve bana geri dön."

İç çekerek kendimi ondan kurtarıyorum ve çantamı bulmak için oturma odasına yöneliyorum. Telefonum yine çalıyor.

Çıkıyorum ve ekrana bakıyorum. "Ne oluyor be?"

"Ne?" Kane sesleniyor.

"Bu Magnolia."

 Magnolia'nın ne istediğini bilmiyorum ama New Orleans'ın en kötü şöhretli madamlarından birinin mesaj atmasından hoşlanmıyorum. ya da onun dairesine gelmek. Görünüşe göre Magnolia Temperance'a ne söyleyecekse telefonda söyleyemiyor ya da güvenli olmadığı için yazılı olarak veremiyor.

Bu beni Temperance'ın onunla yalnız yüzleşmesine izin verme konusunda daha da tereddütlü yapıyor, ancak Magnolia'nın ona karşı ikimizden daha açık olabileceği gerçeğini tartışamam.

İşte bu yüzden Magnolia'yı içeri alırken Temperance'ın yatak odasının kapısındaki aralıktan onu dinliyorum.

"Neler oluyor? Bunun önemli olduğunu söylemiştin," diyor Temperance.

"Önemli olmasa Fransız Mahallesi'nde kızıyı yırtacağını mı sanıyorsun? Tabii ki önemli, kızım. Kederden aptal aklını kaybettin, değil mi?"

Magnolia o gün mezarlıkta Ransom'ı gömdüklerini düşündükleri sırada Keira'nın arkasında duruyordu ve Ransom'ın Magnolia'ya ulaşip ona hayatta olduğu gerçeğini söyleyecek kadar aptal olup olmadığını merak ediyorum. Tahminimce hayır, çünkü adım atarken topuklarının Temperance'ın oturma odasının ahşap tahtalarına çarptığını duyabiliyorum.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Senden. Lanet olası işini bırakmandan. Keder seni mahvetmiş. Bunu yapacak kadar aptal olmanın tek nedeni bu. Ama gidip Ke-Ke'ye hemen şimdi geri istediğini söylemelisin."

Magnolia'nın ses tonundaki aciliyet beni yanlış yöne itiyor. Benim bilmediğim bir şey biliyor ve bu asla iyi bir şey değil.

"Neden?"

Temperance'ın sorusu tam da benim cevaplamak istediğim soru. Magnolia'nın Temperance'ın işi bırakmasını neden umursadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

İşte o zaman Magnolia bombayı patlatıyor.

"Çünkü Mount'ın koruma çemberinde olman gerekiyor kızım. Dışarıda hâlâ kardeşin yüzünden peşine düşebilecek insanlar var. Sonunda ölmek istemiyorsan tabii."

İnsanlar mı? Lagarto'yu biliyoruz, ancak Magnolia'nın söyledikleri doğruysa, bilmediğimiz birini kaçırdık ve bu kabul edilemez.

Magnolia'ya İngilizce konuşmuyormuş gibi bakıyor. "Kim? Neden bahsediyorsun?"

Mükemmel saçları, mükemmel kıyafetleri ve mükemmel makyajıyla biraz korkutucu olan kadın bana keskin bir bakış atıyor.

"Benim dünyamın bir parçası olmadığını biliyorum ve olmanı da istemiyorum ama az önce ne kadar kötü bir hamle yaptığının farkında değilsin. Artık Mount'ın koruması altında olmadığın duyulduğu anda kendini riske attın. Tekrar onun koruması altına girmelisin, yoksa sonun kardeşin gibi ölüm olur."

Bu bir soruyu cevaplıyor. Rafe'in hayatta olduğunu bilmiyor.

Ama görünüşe göre benim sahip olmadığım bilgilere sahip.

"Kimden korunmaya ihtiyacım var?" Kane'in bu konuşmayı kırık yatak odası kapısından kelimesi kelimesine dinlediğini umarak soruyorum. Magnolia her ne söyleyecekse, ikimizin de duyması gerekiyor.

"Sence kim?" Elini kalçasına dayayarak doğal hali gibi görünen bir tavır takınıyor.

Aslında sahip olmadığım tüm oyunculuk becerilerimi kullanıyorum ve hala yüzeyin hemen altında kaynayan kederime dalıyorum. "Kane dedi ki... Kane, Rafe'i öldürürlerse benim peşimden gelmeleri için bir neden kalmayacağını söyledi. Anlamıyorum." Sonunda sesim kesiliyor.

Magnolia'nın bakışları keskinleşiyor. "Kane de kim?"

Kahretsin! Sadece berbat bir oyuncu olmakla kalmadım, şimdi de Kane'in gerçek kimliğinin bir kısmını ele verdim. *Harika, Temperance. Sadece harika.*

Bir yanımda her an yatak odamdaki kapıdan içeri dalmasını bekliyor ama öyle bir şey olmuyor. Kendimi bu karmaşadan kurtarmak ve Magnolia'nın ne bildiğini öğrenmek bana bağlı.

"Ona böyle seslenmemi söyledi," diye fısıldadım.

"Rafe'i öldüren orospu çocuğu mu?" Sesi tıslamaya dönüşüyor.

Cevap vermiyorum çünkü her şeyi berbat ettiğimin farkındayım. Ama Magnolia'nın benim konuşmama ihtiyacı yok çünkü söyleyecek çok şeyi var.

"Umarım şeytan onu kollarını açarak karşılamıştır, yoksa onu ben öldürürdüm."

"Beni kimin öldüreceğini sanıyorsun? Neden korunmaya ihtiyacım var?" Konuşmayı yeniden yönlendirmeye çalışarak soruyorum.

Magnolia izin istemiyor, sadece koltuğuma doğru ilerliyor ve oturuyor. "Otur," diye emrediyor. Yemin ederim, bu kadın Keira'dan daha otoriter.

Onun talimatlarına uyuyorum, ama sadece ihtiyacım olan bilgiyi sakladığı için.

"Bilmem gerekiyor. Eğer bilmezsem kendimi koruyamam."

İki parmağını şakaklarına bastırıyor ve nefes veriyor. Ancak o zaman ifadesindeki yorgunluğu görebiliyorum. Magnolia New Orleans'ın en güzel kadını olabilir ama sanki kederle bilenmiş gibi son bir aydır keskinleşen sert bir yanı var.

"Mags, lütfen. Bunların hiçbirine dahil olmayı ben istemedim."

Bakışları benimkine kaydı. "Bunu sana açıklamak istemiyorum. Bildiğim şeyleri bilmene gerek yok. Bu yükü taşımana gerek yok."

"Ama eğer tehlikedeysem-"

"Bunu sana anlatmamın tek nedeni bu. Bunu mezara götüreceğimi düşündüm. Günah çıkarmanın ruha iyi geleceğini umuyorum."

Sessizce bekliyorum çünkü başlamadan önce düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi geliyor.

"Bu benim hatam. Hepsi benim suçum." Magnolia'nın yüzü acıyla buruşuyor. "Onu asla bu işe bulaştırmamalıydım. İşle ilgili bilgileri Rafe'e vermemeliydim. Ya da en azından, neyle uğraştığını bilmesi için daha fazla soru sormalıydim."

"Bekle, ona ... ile iş buldun." Korkunç bir şey söyleyecekmişim gibi sesimi alçaltıyorum, ki sanırım öyleyim. "İnsan tacirleri mi?"

Magnolia'nın yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "İnsanlar bir şeylere ihtiyaç duyduklarında ya da bir şeylerin yapılmasını istediklerinde bana gelirler. Bağlantılarımı kullanırım ve bir şeyler yaparım. Bana işin ne olduğunu söylemediler, sadece işi alabilecek birini tanıyıp tanımadığımı sordular."

Geçmiş hakkında bildiklerimden sonra Magnolia'nın böyle bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum. Gençliğinden beri sokaklardaydı ve başka kadınları satmak ... bu çok *yanlıştı*.

"Ama-"

Beni susturmak için elini salladı. "Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Ama Magnolia Maison her zaman kadın satıyor, peki bunu farklı kılan ne?"

Başımı salladım.

"Çünkü bütün kızlarım *bir seçim* yapıyor. Ne yaptıklarını biliyorlar. İlk tuvaletlerini yapmadan önce onlara alternatifler sunuyorum. Eğer bunu yapmayı mideleri kaldırmazsa, para kazanmak için bacaklarını açmayı içermeyen başka bir şey bulmalarına yardımcı oluyorum."

"O zaman nasıl oluyor da çalışan kızlarınız oluyor?" Bu benim için bir gizem. Ben onların hepsinin kendi istekleri dışında hareket eden kadınlar olduğunu sanıyordum.

Çaresizlik.

"Sen akıllı bir kızsın. Tek bir iş yaparak gecede kolayca bin dolar kazanabilecek olsan ya da bütün gün çalışıp yüz dolar kazanabilecek olsan ne yapardın? Şanslıysan belki iki yüz? Benim kızlarım en yüksek parayı alır. Hesabı siz yapın. Paraya ihtiyacınız varsa ve başka seçeneğiniz yoksa, bu teklifin iyi yanlarını görmek için dahi olmaya gerek yok." Duraklıyor. "Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun? Ayrıca, Mount'un koruması altındayım, bu kızlarımın da öyle olduğu anlamına geliyor. İnsanlar onun kızların dayak yemesine göz yummayacağını biliyor. Bu lanet olası bir ölüm fermanı."

Çizdiği resmi görüyorum ve beklediğimden farklı. Ama tüm bu konuşmanın amacı bu değil.

"Yani senin kadın ticareti yapmayacağına inanmam gerekiyor." "Asla."

"Yine de kardeşim bir insan kaçakçılığı çetesine karıştı."

"Önemli bir adam için bir iyilikti. Ama onu insan yükü taşımakla suçlamadım."

"Başka bir insan kaçakçısı mı? Ağabeyimin bu adamdan haberi var mıydı?" Kane ve Rafe'in bilmediği birilerinin hâlâ dışarıda olup olmadığını merak ederek soruyorum.

Magnolia omuz

silkiyor. "Kim?"

Bu soru benden değil, yatak odamdan çıkıp oturma odasına giren Kane'den geliyor.

Magnolia'nın yüzündeki her damla kan çekiliyor. Çözüldüğünde, haç çıkarıyor.

"Sen lanet olası bir hayaletsin. Hayalet olduğunu biliyorum." Başını bana doğru çevirdi. "Neler oluyor, Temperance? Neden dairende *kardeşini öldüren* bir hayalet var?"

Kanepede gerilmiş, her an harekete geçmeye hazır görünüyor -ya saldıracak ya da kapıdan kaçacak- ama soruları karşısında afallıyorum.

Kane'in Rafe'i öldürmek için ateş ettiğini ve sonra da vurularak öldürüldüğünü nereden bilebilirdi ki? Magnolia orada değildi. Haberlerde olaydan hiç bahsedilmedi. Mount olayı örtbas etti.

O zaman nasıl bilebilir?

"Hayalet yok, Mags. Ben gerçeğim ve bir isim istiyorum. Şimdi." Kane'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ama Magnolia tehdidi benim kadar net duymuyor gibi görünüyor.

Kanepeden atlıyor ve ben daha ne yaptığını anlayamadan elinde küçük bir tabancayla Kane'e nişan alıyor.

"Hayır!" Koltuğumdan fırlayıp kendimi onun önüne atıyorum, vücudunu kendi vücudumla bloke ederek Magnolia'ya sırtımı veriyorum. Geriliyorum, bir kurşunun beni delip geçmesini bekliyorum ama gelmiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kane omuzlarımı kavırıyor ve bana dik dik bakıyor. Mavi gözleri gök gürültüsü bulutları kadar karanlık ve dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış.

"Ona izin veremem-"

Omuzlarımı kavırıyor ve beni vücudunun ön kısmından sıyrarak kendini bir kez daha Magnolia'ya gösteriyor. "Kendini benimle bir mermi arasına *asla* koymadın. *Asla*. Benim hayatım seninkinin bir saniyesine bile değmez."

"Biri bana neler olduğunu hemen şimdi anlatsa iyi olur." Magnolia'nın sesi titriyor ve ona bakıyorum.

Silah hâlâ elinde ve parmağı tetiği okşarken önünde titriyor.

"Havaalanında olanlardan nasıl haberin oldu?" Kane ona soruyor.

"Bir önemi yok, değil mi? Özellikle de senin numara yapmak yerine *gerçekten* öldüğünden emin olduğumda bir önemi kalmayacak."

"Rafe de gerçekten ölmedi." Gerçeği ağzımdan kaçırıyorum, çünkü o silahın namlusunu Kane'den uzaklaştırmak için yapmayacağım şey yok. "O yaşıyor. Dün onunla konuştum. Bu bir tuzaktı."

Namlu sallanıyor. "Sana inanmıyorum. Ama *Saxon*'ın kurşun yemiş gibi yaptıktan sonra vuruş ücretinin geri kalanını tahsil etmekte bir sorun yaşamadığına inanıyorum."

"Silahını indir, Mags," diyor Kane. "Gerçek mermi yoktu."

Kane'in tek yaptığı tabancayı tekrar ona doğrultmak olur.

"Tetiği çekip seni olduğun yerde bitirmeden önce bunu kanıtlasan iyi edersin. Iskalamam."

Başka bir yol deniyorum. "Rafe hayatta olmasaydı çoktan ölmez miydi sanıyorsun? Onu kendim öldürürdüm. Aslında, o bana Rafe'in ölmediğini söylemeden önce denemiştım."

Magnolia'nın bakışları benden Kane'e ve tekrar bana dönüyor.

"Ransom'la konuşmak ister misin?" Kane soruyor. "Onu hemen telefona bağlayacağız ama önce silahını indirmelisin."

"Beni aptal mı sanıyorsunuz? Bu silah onun yüzünü görene kadar elimden çıkmayacak. Tetiği çekersem ıskalayacağımı bir an bile düşünme. Asla ıskalamam."

Başını bana doğru salladı.

"Telefonunu al. Onu görebildiğim kadarıyla ona güvenmiyorum. Sana silah doğrulttuğum için bana silah çekmeyeceğine de güvenmiyorum. Yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Ke- Ke'ye yanlış bir şey söylediği için birinin öldürölmesini emretmeden önce Mount'ın yüzünde görmüştüm."

Kane'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o başını sallayınca yatak odasına geçip telefonunu alıyorum. "Şifrenize ihtiyacım var."

"Parmak iziniz işe yarar."

Çenem ona doğru sarsılıyor. "Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?" "Bunu gerçekten şu anda tartışmak istiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve başparmağımı okuyucuya bastırıyorum. Yeterince eminim, açılıyor. "Bunu nasıl yaptığın hakkında daha sonra konuşacağız."

"Magnolia'yı silahsızlandırmadan ve yanlışlıkla birimizi vurmadan ya da serseri bir kurşun Harriet'e isabet etmeden önce kardeşini ara."

Bakışlarım tekrar Magnolia'ya dönüyor, parmağını tetikten çekmiş olsa da silahı indirmemiş.

Başımı salladım ve Kane'e numarayı sordum. Hafızasından tekrarlıyor. Aramayı başlatmak için dokunmadan önce Magnolia araya giriyor.

"Hayır. Yüzünü görmek istiyorum. Onu taklit etmeye hazır bir aktörün olmadığına güvenmiyorum."

İsteği aslında kulağa çılgınca gelmiyor. Muhtemelen benim de aynı şeyi istemem gerekirdi ama aklıma bile gelmedi.

"O zaman farklı bir numaraya ihtiyacın var ve cevap verip vermeyeceğini bilmiyorum."

"Umarım açar."

Yeni numarayı çevirip görüntülü arama için düğmeye bastığımda Magnolia'nın sesi keskin. Bağlanmadan önce ona dik dik bakıyorum. "Bizi tehdit etme. Az önce bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Herkesi bu işe *sen* bulaştırdın. Şimdi onlar sadece pisliği temizliyorlar."

Rafe üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "Ne istiyorsun lan? Güzel yüzümü mü görmek istiyorsun, Saxon?"

Şu anda tavandan başka bir şey göremediğini fark ediyorum, bu yüzden telefonu yüzüm kameranın görüş alanına girecek şekilde eğiyorum.

"Tempe?"

As yakında olarak o duyuyor benim kardeş söyle
benim İsim, Magnolia vahşi bir çığlık atar.

"Aman Tanrım!" Bana doğru sendeliyor ve Kane daha iki adım atamadan tabancayı elinden kapıyor. "Bırak beni, pislik."

Rafe'in kaşları çatıldı. "Magnolia? Ne haltlar dönüyor burada?" "O-"

Ben daha açıklama yapamadan Magnolia telefonu elimden kaptı ve gözyaşları yüzünden akarken kardeşime baktı.

"Öldüğünü sanmıştım. Tanrım, öldüğünü sandım."

Hiç bestelenmiş bir kadın bu kadar çabuk dağıldığını görmemişim.

Magnolia kardeşimi seviyor. Bundan eminim.

Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim ama şu anda bunun bir önemi yok çünkü telefonda Rafe'e bildiği her şeyi anlatıyor.

"Seni bu işe bulaştırmak istememişim. İnsanları yönettiğini bilmiyordum. Hepsi benim hatam. Çok üzgünüm bebeğim. Lütfen eve, yanıma gel."

Kane araya giriyor. "Magnolia başka bir insan taciri daha olduğunu söylüyor. Kız kardeşine geldi ve işlerin onun üzerine sıçrayacağından endişelendi. Şimdi bize adını söylemiyor çünkü seni öldürdüğüm için beni öldürmek istedi." "Kim söyledi sen hakkında Saxon çekerek ve Tetikleyici, Mags?" Kardeşim soruyor ve sanırım o da bizim gibi Magnolia'nın bilip bilmediğini merak ediyor. söylediğinden daha fazla.

"Bu önemli değil bebeğim. Önemli olan senin bana geri dönmen."

Ağabeyimin sesi yumuşuyor ve ilk kez birlikte olduklarını hayal edebiliyorum. "Tatlım, tüm bu orospu çocukları ölene kadar eve gelemem, bu yüzden bize bildiğin her şeyi anlatmalısın. İşin içinde başka kimler var?"

Rafe sorduğunda Magnolia'nın her şeyi anlatacağını düşündüm ama garip bir şekilde birkaç saniye sessiz kaldı. "Eğer onu yakalayamazsan

konuştuğumu öğrenirse, ölürüm. nce onu yakalayacağına söz verene kadar sana bir isim vermeyeceğim."

Rafe ona, "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun," der.

Telefona bakarken bakışlarını daraltıyor. "Bu pislik tarafından maaş günü için öldürüldüğünü sanıyordum! Senin için yas tuttum. Hâlâ siyah giyiyorum. Çenemi kapalı tutabileceğimi biliyorsun ve bana planı anlatabilirdin. Kimseye bir şey söylemezdim. Bana gvenebilirdin."

Kane'e bakmaktan kendimi alamıyorum çünkü Magnolia'nın sesi gerçeği öğrendiğim zamanki sesime çok benziyor. Kardeşimin cevabının da Kane'inkiyle aynı olup olmayacağını merak ediyorum.

"Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. İyi bir sebepten dolayı seni bu işin dışında tuttum. Hiçbir şeyin sana geri dönmesini istemiyorum. Ayrıca, Saxon ve Mount olmaz dediler. Sana güvenmeyen onlardı. Bana değil."

Vay anasını.

Magnolia'nın zehirli bakışları Kane'in üzerine düşer. "Fırsatım varken seni vurmalıydım."

"Bize bir isim ver Mags, biz bu pileri öldürür öldürmez sen ve adamın birlikte gün batımına doğru kaabilirsiniz."

Dudakları büzülüyor ve viski rengi bakışları, sonunda bilgiyi vermeden önce konuşmaya katılan her bir kişiye dokunuyor.

"Giles. ldrmeniz gereken kişi Lewis Giles."

(Biliyordum amına koyayım.

Tek iyi Giles ölü Giles'tır. Daha önce onu öldürmek için geçerli bir nedenim olmamıştı ama artık var.

"Bana her şeyi anlat. Bu iş nereye kadar gidiyor?"

Giles artık bir eyalet senatörü, yani bu işi tek başına yürütme ihtimali yok. Eğer kadın ticareti yapıyorsa, o zaman onları hükümetten de olabilecek başka alıcılara aktarıyor demektir.

"Bilmiyorum," diyor Magnolia, sesi gırtlaktan geliyor, neredeyse boğuk. "Birileri için uyuşturucu sattığını sanıyordum, insanlar için değil."

"Kahretsin. İşin içinde politikacılar mı var?" Ransom soruyor. "Lanet olası A. Şimdi hükümetin yarısını ortadan kaldırmak zorunda kalacağız."

Temperance bana bakmadan önce, "Lütfen bana bunun gerçekten olmadığını söyle," diyor.

Bunlar onu korumak istediğim şeyler ama yapamam. Ayrıca Magnolia meselesini de halletmenin zamanı geldi. Telefonu elinden kapıyorum ve itiraz çığlıklarını duymazdan geliyorum. Bir kolumu uzatarak, telefonu geri almak için çırpınan ellerini engelliyorum.

"Sen hedefini indir; ben Giles'ı araştırıp başka kimlerin bağlantılı olduğunu bulacağım. Bu işin ne kadar derinlere indiğini öğrenmeden onu öldürmeyeceğim. Hedefini değiştirme, Ransom. Anladın mı?"

Ransom ekranda başını sallıyor. "Anladım."

"Öldürmen gereken o orospu çocuğunu bul ve buraya geri dön.

Görünüşe göre bazı insanlar senin hayatta olmanı umursuyor."

Temperance gülüyor ama gülüşünde histerik bir yan var ve Magnolia aynı fikirde olduğunu haykırıyor, hâlâ telefonu geri çalmaya çalışıyor. Onu durdurmadan önce aramayı sonlandırıp telefonu cebime sokuyorum.

"Tatmin oldun mu? O yaşıyor. Bu işi bitirmek için çalışıyor. O zamana kadar onunla temas kurmak yok. Anladın mı beni?"

Magnolia neredeyse hırlıyor. "Eli yüksek orospu çocuğu. Seni her zaman baskın bir tip olarak görmüştüm ama asla düpedüz bir pislik olarak görmemiştim." Bakışları Temperance'a kayıyor. "Umarım bununla başa çıkabilirsin."

Temperance bana yaklaşıyor ve ben de bir kolumu beline dolayarak onu yanıma çekiyorum.

"Bana fırlattığı her şeyle başa çıkabilirim."

Tek umudum doğru söylüyor olması, çünkü işler bitmeden daha da çirkinleşecek.

M

Agnolia içeri girdiğinde olduğu gibi aynı dramatik yetenekle dairemnden çıktı. En kısa sürede

Kapı arkasından kapanıyor, Kane'e dönüyorum. "Ona güveniyor musun?"

"Görebildiğim kadarıyla."

Verdiği cevap beni rahatlatmıyor. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Kane beni önüne çekiyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Depoya geri dönüyoruz."

"Bir plan yapıp Giles'ın kışını mı tekmeleyeceğiz?"

Kane başıma bir öpücük daha konduruyor. "Sanat yapıyorsun. Giles'la ilgili bulabildiğim her şeyi tekrar araştırıyorum. Karanlık ağda bir şeyler bilebilecek birkaç bağlantım var. Hayatının büyük bölümünde kamuya mal olmuş biri, bu yüzden ondan nefret eden ve onu satmaya hazır bir sürü insan var. Tek yapmam gereken doğru bilgiye sahip olanı bulmak."

Bu hiç hoşuma gitmedi ama en azından yarasa mağarasında güvende olacak ve Giles'ı öldürmek için keskin nişancı yuvası kurmayacak. *Henüz değil.*

"Ya sonra?"

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim."

"Kane. . ." Ses tonum bir uyarı notu içeriyor. "Karanlıkta yaşamayacağım. Benimle paylaşmalısın ki tekrar gafil avlanmayayım. Anlaşmamız buydu."

Yanağımı okşamadan önce gözlerini kaçırıyor. "Gerçekte neler olup bittiğini anlar anlamaz sana anlatacağım. Magnolia yalan söylemiş olabilir. Her zaman kendi gündemi vardır." Duraksıyor. "Yine de beni yanlış anlama. Olacakların bir parçası olmana imkân yok. Ve eğer çabuk olursa, iş bitene kadar haberin olmayabilir."

Bunu duymak hoşuma gitmedi. "Ama-"

"Bazen böyle oluyor ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama sana bir söz veriyorum, ne olursa olsun sana döneceğim. Yaşamak için bir nedenim var ve hiçbir şey beni birlikte yaşayacağımız hayattan alıkoyamaz. Bununla yaşayabilir misin?"

"Sen bana döndüğün sürece."

İKİ SAAT SONRA, hurda metal üzerinde gerginliğimin bir kısmını çekiçledim ve Valentina'nın benden yapmamı istediği düzinelerce parçadan birkaçı için ilham geldi. Şu anda üzerinde çalıştığım parça, Harriet için yaptığım parçanın çok daha büyük bir versiyonu. İlk hakkı ona vermem gerekecek; aksi takdirde yıkılacak. Umarım Valentina anlayış gösterir.

Çekicimi yerine koyarken, tezgahın köşesine, duvarla alet kutusu arasına itilmiş metale çarpıyor.

Kane için yaptığım eski askeri jip. Onu alıp ellerimde çeviriyorum.

Tüm dünyamın dikiş yerlerinden parçalanıyormuş gibi hissettiği gün yaptım. Şimdi kendime, onu daha büyük ve daha iyi bir şekilde yeniden inşa edebilmek için patladığını söyleyebiliyorum.

Önceden, Kane hala çoğunlukla bir gizemdi. Ona aşık olsam da, onu sevmenin ne kadar mümkün olduğunun farkında değildim.

Tüm bu planı kardeşimle birlikte düzenlediğini bilmek içimi parçalasa da, benim için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını gösterdi. *Benim için* kendini defalarca tehlikeye attı.

Onu affettim ama kesinlikle hak ettiği teşekkürü etmedim. Cipi atılmış kazağıma sarıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve asansöre yöneliyorum. İçeri girdiğimde, ikinci kata nasıl çıkacağımı hâlâ bilmediğimi fark ediyorum.

ÇAĞRI düğmesine basıyorum ve bir de ne göreyim. Kane cevap veriyor.

"Sıkıştın mı prenses?"

"Hayır. Ama sanırım yarasa mağarasının kalbini görmemin zamanı geldi." Hoparlörün diğer ucundan kıkırdıyor. "Tamam."

Asansör bir an sonra hareket etmeye başlar ve normalde olduğu gibi üçüncü kata çıkmak yerine ikinci katta durur. Kapılar açıldığında, Kane kapıyı hareket ettirmek ve beni dışarı çıkarmak için oradaydı.

Arkasındaki boşluğa bakıyorum ama basit, koyu gri bir koridor.

"Burası mı? Ben yarasalar ve belki bir şelale bekliyordum."

Şakam karşısında ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Gel hadi.

Sana göstereyim."

Beni koridorda ilerletiyor ve ilk kapıyı açmadan önce duruyor. "Burası spor salonu."

Kapıyı açtı ve ben de içeri baktım.

"Vay anasını." Ekipmanlarla dolu devasa alanı incelerken ağzım açık kalıyor. "Ben bir Bowflex bekliyordum ama sende bir

LA Fitness."

Kane gülüyor ve ben de sesi içime çekiyorum.

"Bunun gibi bir şey. Hadi ama. Yarasa mağarasının görmek istediğin kısmı bu değildi."

Haklıydı. Koridorun sonundaki başka bir kapıya doğru onu takip etmek için dönüyorum. Bu kapıda şık görünümlü bir tuş takımı ve retina tarayıcısı olduğunu umduğum bir şey var. Çünkü bu, onun inine dair oluşturduğum küçük zihinsel resmimi tamamlayacaktı.

Ve haklıyım.

Kane parmaklarını bir cam parçasının üzerine koyuyor ve kapı açılmadan önce tarayıcıya bakıyor ve sonra aklım *başımdan* gidiyor.

"Vay canına. Hassiktir. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sanki normal insanların odasına değil de Pentagon'a girmişim gibi hissediyorum. Burası genelkurmay başkanları ve başkanın sığınağı gibi. Her şey o kadar süslü görünüyor ki, kırmaktan korktuğum için neredeyse bir şeye dokunmaya korkuyorum.

"Buradan nükleer saldırı mı düzenliyorsunuz? Yoksa gelecek hafta mı?"

Kane yine gülüyor ama ben tam olarak şaka yapmıyorum.

"Tam olarak değil. Daha çok *Ransom'ın Kışını Kurtarma* Operasyonu gibi."

Esprilerim buharlaşıyor ve en başta Kane'i neden aradığımı hatırlıyorum.

"Yaptığın şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bu süslü bir şey değil ve yeterli de değil ama bunu senin için yaptım ve senin almanı istiyorum." Sweatshirt'ümü Kane'e uzattım.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sweatshirt'ün mü?" "İçinde."

Kumaşı açıp birbirine kaynakladığım metal parçalarına baktığında, bunun ne olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Benim sanatım

Her zaman tam olarak neyi tasvir etmeye çalıştığımı söyleyebileceğiniz türden, ama burada oldukça yaklaştığımı düşündüm.

"Bu bir-"

"Willys jip," diyor, benim için bitiriyor. "Orduda kullandıkları türden, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Her şeyden önce... her şeyden önce. O zaman sana verecek vaktim yoktu ama şimdi senin olsun istedim. Gerçekten minnettarım."

Bir eliyle cipi tutuyor, diğer eliyle de bana uzanıyor. "Bunu minnettarlık için yapmadım. Sana söyledim, benden nefret etsen bile yapardım. Aşkın böyle bir şey olması gerektiğini anlamam biraz zaman aldı."

"Kahretsin, beni yine ağlatma."

"Yakında her şey bitecek prenses. Söz veriyorum."

Kane heykeli bir kenara bırakıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Kokusunu içime çekiyorum ve gücüne sarılıyorum. Sessizliği bozmadan önce birkaç dakika birbirimize sarılarak öylece duruyoruz.

"Giles'in işin içinde olması bunu senin için daha da zorlaştıracak mı?" Kane'in dudaklarının başıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum.

"I Yapma. Biliyorum. Bu kesinlikle değil karmaşık olmayan onu. Bağlantıları sandığımızdan daha derin olabilir."

Ben de bundan korkuyorum. "Peki, o zaman ne olacak? Bu hiç bitmeyecek anlamına mı geliyor?"

Kane'in bakışları sertleşiyor. "Bu iş bitecek. Yemin ederim. Olaya karışan herkesi tek tek öldürmem gerekse bile."

TÖnümüzdeki iki hafta stresli ve gerçeküstünün garip bir karışımı olacak.

Stresli, çünkü Lagarto hala Meksika'da serbestçe dolaşıyor. Rafe onu Mexico City'nin dışında hedef tahtasına oturttu ve lanet olası Kertenkele'nin arabası Rafe tetiği çekmeden hemen önce havaya uçtu. Onun yerine kurşunu yakındaki bir mağazanın camını patlattı. Neyse ki kimse bunun patlamadan kaynaklanmadığını fark etmedi; en azından çevrimiçi haber makalesine göre. Lagarto sadece yapışkan değil, aynı zamanda kaygandı da.

Aslında galerideki sergim için bir timsah yapmayı planlamıştım ama artık her türlü sürüngen beni sinirlendiriyor.

Onun yerine şekerden bir kafatası yapacağım ve *epik* olacak. En azından burun için kullanabileceğim harika bir şey bulabilirsem öyle olacak. İstedğim şekilde kestiğim metal parçalarının hiçbiri ona ihtiyacı olan hissi vermiyor. Farklı bir şeye ihtiyacım var. Yeni bir şeye.

Telefonumu elime alıyorum ve sadece bir kat yukarıda olmasına rağmen Kane'in numarasını tuşluyorum.

"Selam prenses. Bana ihtiyacın var mı?"

Bu son birkaç haftanın gerçeküstü kısmı. Kane ve ben.

Birlikte yeni bir hayat kuruyoruz ve heykellerimden biri kadar güzel oluyor. Bu mükemmel ya da normal değil, ama

tamamen bizim. Çoğu geceyi benim dairemde, Kane'in getirdiği daha büyük bir yatakta geçiriyoruz ve sabahları, çalışmak için ayrı yollara gittiğimiz depoya gitmeden önce bir kafede kahve ve kahvaltı yapıyoruz.

Kane hevesli bir günlük tüccar, nihayet zamanını doldurmak için ne yaptığını sorana kadar bilmediğim bir şey. Bu deponun ve içindeki her şeyin parasını ödeyen sadece ıslak işlerden gelen para değildi. O aslında bir finans dehası, ki bu oldukça havalı bir şey.

"Evet, bir hurdalığa gitmem lazım."

"Ben de senin banka soymak istediğini düşünmüştüm."

"şimdilik ağır suçlardan uzak duruyorum ama bir metal parçasına ihtiyacım var ve doğru olanı bulamıyorum. Hurdalığa yapacağım bir gezinin bana ihtiyacım olanı vereceğini ve birkaç fikir daha ortaya çıkaracağını düşündüm." Sergi için yapacağım son parçalara henüz karar vermedim ve vermek istiyorum.

"Ben de geliyorum. Hoşuna gidebilecek bir yer biliyorum." "Teşekkürler bebeğim."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp arkama yaslanıyorum ve çalışmalarımı inceliyorum.

İki hafta boyunca çekiçle vurarak, keserek ve kaynak yaparak geçirdiğim günlerde, mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla parça çıkarmayı başardım. Ve dahası, her biriyle gurur duyuyorum.

Onların önünde durmaktan ve onları sahiplenmekten gurur d u y a c a ğ ı m . Her bir parça eşsiz, kopyalanması imkansız. Her birine eski bir araba parçası eklemeye zen gösterdim ve bunun benim imzam olduğuna karar verdim.

"Kahretsin, prenses." Kane bana doğru adım atıyor, bakışları şeker kafatasına sabitlenmiş. "Bitirdiğinde harika olacak. şimdiden harika."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Size ve hayallerinize inanan birinin desteğine sahip olmak inanılmaz bir şey. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Önümde duruyor ve bandanamdan kurtulmuş bir bukleyi geriye doğru fırlatıyor. "Biliyorum. Çok iyi gidiyorsun Temperance. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Şimdi beni hepsini satın almaktan vazgeçirmelisin ki onları burada tutabilelim."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbirini satın almayacaksın."

"Almayacak mıyım?" Başını yana eğiyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sanat dünyasında büyük bir sıçrama yapmamı ve insanların bu eserleri New Orleans'ın dört bir yanındaki evlerde görmesini ve Valentina'ya daha fazlası için yalvarmasını istiyorsun, böylece tek seferlik bir mucize olmayacağım." Son kısmı, son iki haftadır bilinçaltıma sızan küçük bir ses söylüyor.

"Zaten birden fazla parça sattın, nasıl tek hitlik bir mucize olabilirsin ki?" Kane şaşkınlıkla kaşlarını çatarak soruyor.

Başımı kaldırmadan önce bir an için başka tarafa bakıyorum. "Sadece birkaç tane ve bu işi gerçekten bir kariyer haline getirebilme ihtimalime karşı işimden ayrıldım. Ya yapamazsam? Ya sadece birkaç kişi ve biraz da şansım yaver giderse ve bundan sonra kimse heykellerimi istemezse?"

Kane kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Kes şunu. Sen tek seferlik bir mucize değilsin. Bu bir saman alevi değil. Bu gerçek. Yeteneğin gerçek."

"Bunu söylemek zorundasın çünkü beni seviyorsun."

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Gerçek bu. Bu gösteride ortalığı kasıp kavuracaksın ve o kadar çok talep alacaksın ki nasıl yetişeceğini bilemeyeceksin. Buna hazırlanmak için şimdiden daha iyi hurda kaynakları üzerinde çalışıyorum."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Öyle misin?"

Başını sallıyor ve bana duyduğu güven bana verilmiş en inanılmaz hediye gibi geliyor.

Bana inanıyor.

Parmak uçlarıma basarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Benim seni sevdiğim kadar değil." Dudaklarımı alıyor ve öpücüğe hükmediyor.

İçimden bir şehvet ateşi fışkırıyor ve saatlerdir çalışıyor olmam umurumda değil. Ona ihtiyacım var. *Şimdi.*

Geri çekilip Kane'in elini tutuyorum ve onu üstü açık bir cipe doğru sürüklüyorum. Aklımdaki şey için mükemmel.

Kane tartışmıyor. Hayır, soyunmama yardım ediyor ve sonra kendi kıyafetlerini yırtıyor.

"Ön koltuk," diyorum yıkıcı öpücükler arasında inleyerek. "Seni ön koltukta istiyorum."

"Önce sen." Kane beni ayaklarımdan kaldırıp cipin yolcu koltuğuna oturtuyor. Sonra sürücü koltuğuna tırmanıyor, ben de vitesin üzerinden geçip onun iki yanına diz çöküyorum.

"Derinize yapacağımız şey için şimdiden özür dilerim."

"Umurumda değil. Tek istediğim sensin. Hemen şimdi." Parmakları meme uçlarıma bulup çekiştirirken dudakları karnıma bastırıyor.

Bacaklarımın arasında zaten büyümekte olan sıcaklık daha da artıyor. Başının üzerindeki çubuğa uzanıyorum ve kendimi onun sikinin üzerine konumlandırmamı izlemek için geri çekiliyor.

"Bu güzel amcık benim için çoktan ıslandı mı?"

"Her zaman."

Ben aşağı doğru kayarak sikini santim santim içine alırken, Kane inliyor. Kalçalarını kaldırmaya başlıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bu benim aracım. Bu sefer yetki bende."

Kane'in buz gibi gözleri parlıyor. "Bana emir mi veriyorsun prenses?" "Aynen öyle."

"Bunun bir dahaki sefere sen çalışırken aşağı indiğimde, seni Chevelle'in kaputunun üzerine yatırıp, seni sikmem için yalvarana kadar o tatlı kıcına şaplak atacağım anlamına geldiğinin farkındasın değil mi?"

ubuğu kavradım ve hareket etmeye başladım. "Anlaştık."

Başını sallıyor. "Hayır, ben kendime mükemmel bir kadın buldum ve o tamamen benim."

BİRKAÇ SAAT SONRA, şeker kafatasımı tamamlayacak zor parçayı aramak için bir hurdalıktaki koridorda yürürken Kane elimi tutuyor. Yanımızda götüreceğimiz bir palet dolusu metali çoktan toplamıştık ama ben hâlâ istediğim şeyi bulamamıştım.

"Hiç bu kadar mutlu olmamanız gerektiğini düşündüğünüz oluyor mu?" Ben soruyorum. "Sanki buna izin verilmiyormuş gibi çünkü ..."

Duruyor ve ben ona dönene kadar elimi tutuyor. "Kardeşin dünyanın neresinde olursa olsun ve ne yaparsa yapsın, bu gösteri için heyecanlanmaya hakkın var."

Bakışlarımı yere sabitliyorum. "Sadece işler benim için doğru yönde ilerliyor gibi göründüğü için kendimi suçlu hissediyorum ve onun hayatı ..."

"Hayatı onun yüzünden bu halde." Kane iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Bu seçimleri sen yapmadın. O yaptı."

"Ama-"

Kane başını sallar. "niversiteyi bitirmek için kıcını yırttı mı?"

"Hayır."

"Kendini iyi hissedebileceği saygın bir işi olsun diye kıcını yırttı mı?"

"Hayır."

"Dünyanın görmesi için güzel bir şey yaratan bir tutkunun peşinden mi gitti?"

Bu kez başımı sallıyorum çünkü boğazımda büyüyen yumru konuşmamı zorlaştırıyor.

Kane benim yerime konuşuyor. "Hayır, yapmadı. O kendi yolunu seçti, sen de kendi yolunu seçtin. Ne ekersen onu biçersin, Temperance. Senin kanını paylaşıyor olabilir ama hayatıyla ilgili ne yapacağı her zaman kendisine bağlıydı. İstesen de onu durduramazsın."

"Biliyorum."

"Bu yüzden, bizi içine sürüklediği durumun, hayalini yaşama sevincini bir an bile olsun yok etmesine izin verme. *Bunu sen yaptın*. Bunun tadını çıkarmayı hak ediyorsun."

Şu anda bitmiş olması gereken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve Kane'in bakışlarıyla karşılaşp başımı sallarken onları geri kırıyorum.

Başımı çevirdiğimde onu görüyorum. Mükemmel bir metal parçası.

"İşte orada," diyor Kane ama dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeden bahsediyor.

Arkasını işaret ediyorum. "Hayır, işte orada."

Kane far yuvasını çıkarmama yardım ederken, içimi dolduran heyecan sadece heykelimi yapmak için kullandığım metal için değil, aynı zamanda inşa ettiğimiz şey için de.

Metalin parasını ödedikten ve paletin depoya teslimini ayarladıktan sonra hurdalıktan ayrılmak için dönüyoruz. Scout'a doğru yürürken Kane far muhafazasını tutuyor ve karanlık bir SUV'a doğru koşan bir adam görüyorum.

"Bu da ne böyle?"

Kane'in bakışları benimkileri takip ediyor. "Ne halt ediyor bu?"

"Hiçbir fikrim yok, ama ..." Scout'un kırık yan aynasını görüyorum. "Orospu çocuğu."

Kane dönüp peşinden gidiyor ama adam çoktan siyah bir Tahoe'ya benzeyen bir araca atlayıp kaçmış, lastikler patinaj yapıyor ve çakıl taşları fırlatıyor.

Scout'a koşuyorum ve kırık ayna dışında ilk fark ettiğim şey camdaki çukurlar oluyor.

Lanet camları kırmaya çalıştı. Ama camlar kurşuna dayanıklı ve o buna hazırlıklı değildi.

Kane geri döndü, koşudan sonra zor nefes alıyordu ve bulduğumuz metal parçasını bana uzattı.

"Aptal herif tabağını kapatmamış. Bu orospu çocuğunun izini bulacağız."

TO tabak ölü bir adama ait. *Gregor Standish*. Mount'ın bana sözleşme teklif ettiği ve benim hayır dediğim bir adam.

Çünkü ben yediğim kaba sıçmam.

Kendine saygısı olan hiçbir kiralık katil, eğer bundan kaçınabiliyorsa evinin olduğu bir kasabada iş almaz. Zaman zaman bundan kaçınamadığım oldu mu? Evet. Mount'ın bütün bir kartel birliğini yok etmesi gerektiği zaman gibi. Bu adalet içindi, en azından benim gözümde.

Bir erkeğin kadınının peşinden gidemezsin.

Öyleyse neden ölü bir adamın arabasını kullanan bir adam peşimden geliyor?

Tabii değilse.

Standish'in intikamını kimin almak isteyebileceğini bulmak için araştırmaya devam ediyorum ama tek bulduğum, onu temizleyicilere götüren bir dizi eski karısı.

Araştırmaya devam edemeden Ransom'dan bir mesaj aldım.

BAŞKA BİR SEVKİYAT AYARLIYOR. Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Aynen öyle.

Bunların hepsi.

Hayatımda yeni bir sayfa açtım ve başımızda hiçbir şey olmadan onu yaşamaya hazırım.

S Kurulum karmaşasının ortasında bile Noble Art'ın ortasında durmak gerçeküstü.

İki gün sonra gerçekleşecek gösterim için hazırlık yapıyorum.

Kane'in sözlerini ciddiye aldım ve Rafe'in durumuyla ilgili endişelerimin, benim için bir rüyanın gerçekleşmesiyle ilgili heyecanımı azaltmasına izin vermedim. Hala Rafe ve peşinde olduğu adam hakkında stres yapabilirim ama bunun da tadını çıkarabilirim.

Şu anda olduğu gibi, her şeyi bir kenara itiyorum ve Noel ağacının altında devasa bir hediye yığını gören bir çocuk gibi sersemlememe izin veriyorum.

Ama bu biraz korkutucu olsa da her açıdan Noel'den daha iyi. Bir idam mangasıyla yüzleşmek ve silahların mermi yerine konfeti atmasını ummak gibi.

Valentina'nın çalışanları odanın içinde koşuşturuyor, heykellerim için kaideler hazırlıyorlar. Yardım etmem gerekiyordu ama tek yapabildiğim şaşkın şaşkın durmak, işlerime değerli bir sanat eseriymiş gibi davranmalarını izlerken ellerimdeki balonlu ambalajları sıkmak.

Ki öyle olduğunu düşünüyorlar.

Delilik.

Bu benim hayal bile edemeyeceğim bir hayat. Kane beni bunun peşinden gitmeye zorlamasaydı bu hayatı yaşayamazdım. Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor, ki bu son zamanlarda düzenli bir olay gibi görünüyor, ve onları geri kırıyorum.

"Oldukça çılgınca, değil mi?" Valentina arka odadan dönüyor ve bana bir şişe su uzatıyor.

Kabul ediyorum ve üstünü çevirerek bir yudum alıyorum, gördüğüm şeyin gerçekliği karşısında bir bebek gibi hüngür hüngür ağlama isteğimden beni uzaklaştıracak bir şey olması dışında başka bir nedeni yok.

"İlk kez bütün bir duvarın benim resimlerimle kaplı olduğunu gördüğüm zamanı hatırlıyorum ve aslında onların altında benim adım yazıyordu. Bu asla unutulacak bir şey değil."

Önümdeki duvara ve Valentina'ya ait olduğunu bildiğim tuvallere bakıyorum. "Çok gurur duymuş olmalısın," diyorum nü tablolardan Valentina'nın yüzüne bakarak.

"Kusmak, galeriden kaçmak ve bir daha asla geri dönmek istedim."

"Yok artık. Sen mi?" Önümüzdeki beş dakika içinde tuvalete kaçıp kusacakmışım gibi hissettiğim gerçeğinden bahsetmemeye karar veriyorum.

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Ruhunun derinliklerinden bir şey çıkarıp sonra da bunu arkadaşların, ailen, akranların ve hiç tanımadığın insanlar tarafından yargılanmak üzere herkesin önünde sergilemenin kolay olduğunu düşünüyorsan ... delirmişsin demektir. Bu yüreği zayıf olanlar için değil."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Çünkü şu anda çoğunlukla heyecanlıyım ama bir yanımda kusmak ve sonra bir köşeye çekilip bir hafta boyunca ağlamak istiyor."

Valentina bir kolunu bana doluyor ve sıkıyor. "Tamamen iyi olacaksın. Gerçek benliğimizi başkalarına, özellikle de bunu takdir etmeyecek olanlara göstermek kolay değildir. Ama sana şunu söyleyebilirim-

eğer herhangi biri sizin herhangi bir eseriniz hakkında zalimce, aptalca ya da incitici bir şey söylerse, bu sizden çok onları anlatır."

Bakışlarım Harriet için yaptığımın farklı bir versiyonu olan büyük parçaya kilitleniyor. Çıplaklar, ama metalden. Açıkça cinsel bir pozisyonda kilitlenmişler.

"Herkesin onları beğenmeyeceğini biliyorum. Bazı insanlar gerçek ya da mecazi anlamda taş atmaya gelecek."

Valentina beni tekrar sıkıyor. "Onlar için endişelenerek bir dakikanı bile boşa harcama. Kötü eleştiriler güneşin doğuşu kadar kaçınılmazdır. Unutma, Picasso bile yaptığı her resmin boktan olduğunu düşünüyordu. Sen harika işler çıkaracaksın. Eğer biri sana kötü bir şey söylerse, büyük ihtimalle Rix onu kelepçeleyecek ve gecenin geri kalanını karakolda evrak işleri ve avukatlarla uğraşarak geçirecek."

Dudaklarımdan dökülen kahkaha gerçek ve Valentina gibi hayatıma girip gidişatını değiştiren insanlar bulduğum için şükran duası gönderiyorum.

Ama kimse Kane kadar gidişatı değiştirmedir. Ve eğer birinin heykellerim hakkında kötü bir şey söylediğini duysaydı, eminim ki o kişi kendini karakolda bulmazdı. Belki hastanede. Morgu göz ardı ediyorum. *Şimdilik.*

Bugün Kane insan kaçakçılığı sevkıyatıyla ilgili bir ipucunun peşine düştü ve bunun Rafe'in takip ettiği Lagarto sevkıyatıyla bağlantılı olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor. Bu işe dahil olmak istememe rağmen, kardeşimin içine düştüğü durumdan bizi kurtarmaya odaklanmak yerine bizi ileriye taşıyacak bir şeyler yapmak iyi hissettiriyor.

Rafe'i görmeyeli iki aydan fazla oldu ve bu süre neredeyse hiç sayılmaz çünkü cinayetini izlediğimi sanıyordum. Bunu atlattım. Çoğunlukla. Ama hala çaresizce sarılmak ve

en sevdiğimiz restoranda akşam yemeği. Ancak yılanın -ya da kertenkelenin- kafasını **k e s t i k l e r i n d e n** emin olana kadar bu gerçekleşemez.

Magnolia'yı evimden ayrıldığından beri görmedim ve bir yanımda bununla nasıl başa çıktığını ve kardeşimle birlikte kaçma planları yapıp yapmadıklarını merak ediyor. Ona güvenip güvenmemem gerektiğinden emin olmasam da, kardeşimin aşık olduğu kadın oysa, hoşuna gitse de gitmese de onu kollarımı açarak aileye kabul edeceğim. Ben böyleyim işte.

Valentina ve ben sessizce heykellere bakarken ve her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuşken, galerinin ön camı bir gürültüyle kırıldı.

"Aman Tanrım!" Valentina'nın asistanı Trinity çığlık atıyor ve uçümüz de içgüdüsel olarak yere yığılıyoruz.

Sokakta lastikler gıcırıyor ve biz de kollarımızı başımızın üzerinde kavuşturup kurşun yağmuru altında kalmayı bekliyoruz.

Ama gelmiyorlar ve motorun gürültüsü kaybolup yerini normal sokak gürültüsüne bırakıyor.

Valentina yanımda geriliyor. "Telefonuma ulaşmalıyım. Rix'i aramalıyım."

Sözleri sanki az önce sistemime giren adrenalinle beslenmiş gibi geliyor. Gerekirse hayatım için savaşmaya hazırım. Bir araba uzaklaştı diye tehdidin ortadan kalktığına inanmıyorum. Kane'i aramak zorundayım.

İşte o zaman kafama dank etti. *Bunun benimle bir bağlantısı olmalı.* Bunu galeriye ben getirdim. Valentina ve Trinity'yi tehlikeye attım. Midem düğümleniyor ve şimdi gerçekten kusacağımı düşünüyorum.

"Val? Güvenli mi? Ne yapacağız?" Trinity sesindeki korkuyu kaplayan aciliyetle soruyor.

Valentina gözlerini yerdeki bir şeye diyor ve benim bakışlarım

O.

Boruya mı benziyor? Bu da ne böyle?

"Trinity, arka odaya git. Ben sana gel diyene kadar orada kal.

Dışarı," diyor Valentina otoriter bir ses tonuyla. "Rix'i arıyorum. Biri bunun bedelini ödeyecek."

Bunun benim yüzümden olabileceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Ona hiçbir şey söyleyemem.

Gösteriyi iptal etmek zorundayım. Bu riski göze almak çok bencilce. Asla kabul etmemeliydim. Lagarto ya Rafe'in ya da onu tanıyan birinin hayatta olduğunu ve onu avladığını bilmeli çünkü tüm örgütü yok edildi.

O zaman mantık devreye girer. *Ama* intikam peşinde koşan bir insan taciri olsaydı, bir şeyi kanıtlamak için beni kaçırmaz ya da hepimizi öldürmez miydi? Bir boruyla camı kırmazdı. *Öyle değil mi?*

Sonra hurdalıktaki adamı hatırladım.

Bu benimle bağlantılı. Bunu biliyorum.

Şimdi bu konuda ne yapacağım?

BİR SAAT SONRA, kapalı bir pencerenin arkasında, Rix benden Valentina'ya ve tekrar bu gibi durumlar için kurduğu kameraların güvenlik görüntülerine bakıyor.

Kane'e mesaj attım ve birkaç dakika önce yolda olduğunu söyledi. Umarım o buraya gelmeden bu işi çözmüş oluruz çünkü güvenliğimi tehdit eden her kimse kesinlikle *öldürülmesi gerekenler* kategorisine giriyor ve bir polisin yanında dururken bu durumu nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum.

Valentina omzunun üzerinden yaklaşırken, "Bu pisliği tanıyor musun?" diye soruyor.

Kaseti tekrar izlerken, kalın metal boruyu pencereden fırlatan zayıf adamı inceliyorum.

"Tanıdık geliyor," diyorum. "Onu daha önce görmüştüm." Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, hurdalıktaki adam olduğundan yüzde doksan dokuz eminim ama Kane bana onay verene kadar bunu söylemek istemiyorum.

Trinity, "Ya da videoyu tekrar tekrar oynattığımızdan beri onu yüzlerce kez gördün," diyor.

Valentina ellerini çırpıyor. "Bekle. Onun kim olduğunu biliyorum. Lanet olsun. *Biliyorum*.

O küçük pislik. Onu nasıl unutabilirim?"

"Kimi?" Rix sorar. "Çünkü en son biri senin pencerene tuğla koyduğunda ..."

Trinity, "Hepimiz bunun benim hatam olduğunu biliyoruz, o yüzden üzerinde durmayalım," diyor.

Valentina uzanıp kızın parmaklarını sıkıyor. "Bunun için endişelenme. Çünkü bu iki şeyin birbiriyle hiç ilgisi yok. *Bu*," diyerek ekranı işaret eder, "Gregor Standish'in asistanı. Protégé. Ya da adamın askısına ne dersiniz deyin."

Gregor Standish adını söyler söylemez midem ayağa kalkıyor. *Hay sikeyim*. Biliyordum.

"Emin misin?" Bakışlarım Valentina'ya kilitlenmiş halde soruyorum.

"Eminim. Birkaç ay önce geldi ve galeride hiç Standish eseri olmadığından, bunun da bizi *vasatın altında* ve *vizyonsuz* gösterdiğinden yakındı. Sonra bir heykeli konsinye olarak almamı sağlamaya çalıştı ve fiyatını iki yüz binden bir kuruş bile aşağı çekmemem konusunda ısrar etti. Ona defolup gitmesini söyledim."

"Neden şimdi senin pencerenden içeri bir boru fırlatıyor ki?" Rix soruyor. "Bekle, Standish ... o kendini öldüren sanatçı değil mi?"

Dudağımı ısıyorum çünkü Standish'in ölümünün intihar olmasının mümkün olmadığını biliyorum.

Valentina onun sorusunu cevaplıyor. "Evet. Eserleri çok çirkin modern sanat eserleriydi. Yedi Günahkârlar yardım gecesinde bir tanesini açık artırmaya çıkaracaktı..." Bana baktı. "Ama seninki onun yerine gitti."

Sıcaklık yüzümü ve boğazımı yakıyor, nefes alacak yer kalmıyor. Ona bildiklerimi ve hatta şüphelendiklerimi anlatmak istesem de, bir polisin önünde duruyoruz ve ben aptal değilim. Mount'ı töhmet altında bırakacak hiçbir şey söylemeyeceğim.

Rix'in bakışları bana kilitlendi. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Yüzümdeki suçluluk ifadesini silmeye çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Aylardır bu durumla ilgili bir sürü suçluluk duygusu taşıyorum. Standish'in sanat eseri yanlışlıkla benimkiyle değiştirilmemiş olsaydı, hâlâ hayatta olacağını ve bu fırsat rüyasını göremeyeceğimi bilmek beni yiyip bitiriyor.

"Temperance?" Sessizlik garip bir şekilde uzayınca Rix beni yönlendiriyor.

Bir şey söylemek zorundayım. Herhangi bir şey. Çünkü oyalandığım her an daha da suçlu görünüyorum, tek suçum şüphelerimi saklamak olsa da - Mount'ın Keira'yı üzen içki fabrikasına karşı yürüttüğü karalama kampanyası yüzünden onu öldürmüş olması. Ve Mount'un Standish'in yaptığından daha azı için adam öldürebileceğinden eminim.

"Standish, Valentina'nın söylediği gibi, heykelimin yanlışlıkla onun adıyla açık artırmaya çıkarılmasına kızdı," diyorum ona.

"Ve?" Rix sordu.

"Ve hiçbir şey. Bu konuda tartıştıktan sonra onunla bir daha hiç konuşmadım. Kısa bir süre sonra da öldü."

Rix'in solgun, gümüşü gözleri sanki gerçeği arıyormuş ve doğrudan beynimin ve ruhumun içini görebiliyormuş gibi beni delip geçiyor. "Daha önce hiç

Bununla ilgili olabilecek başka sorunlar var mı?"

Beynim allak bullak oldu. Son zamanlarda hayatımda o kadar çok şey oldu ki neyin neyle bağlantılı olduğunu bilmiyorum ama Rafe ya da Kane'i tehlikeye atmadan ona hiçbir şey söyleyemiyorum.

Sır saklamaktan nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok. Cevaplarımı kısa ve keskin tutuyorum. "Bir asistanı ya da çırağı olduğunu bilmiyordum."

"İntikam peşinde olabilir mi?" Trinity soruyor. "Yani ... eğer eşyaların onun yerine açık artırmaya çıkarıldıysa ve kendini öldürecek kadar üzüldüyse, bu intikam için bir neden gibi görünüyor. En azından televizyonda öyle olurdu."

Rix beni daha uzun süre inceledi. "Standish'in intiharı hakkında başka bir şey biliyor musun? Bu adamın intikam almak istemesine neden olacak herhangi bir şey?"

Gümüş bakışlarındaki bilgiden Keira'nın Mount'la bağlantılı olduğunu ve intiharın cinayet olma ihtimali olduğunu biliyor. Öyle olsa bile, bunu doğrulamamın hiçbir yolu yok, çünkü ben bile emin değilim. Ve bilmek de istemiyorum.

Valentina ona dirsek atar. "Bebeğim, en yeni sanatçıyı sorgulamak yerine neden gidip pencereme boru fırlatan adamı tutuklayıp sorgulamıyorsun? Burada suçlu olan o."

Rix masadan kalktı ve benden Valentina'ya baktı. "Bana söylemediğin bir şey varsa, hemen bilmem gerek, Temperance."

Başımı sallıyorum ve kendime yalan söylemediğimi söylüyorum çünkü Standish'in asistanı hakkında tam anlamıyla hiçbir şey bilmiyorum. Bu ana kadar onun varlığından bile haberim yoktu, bu yüzden cevap verirken yalan söylemiyorum.

"Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kırılmış cama bakıyorum. "Eğer benim peşimdeyse, özür olarak yeni camın faturasını ödemem dışında."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diyor Valentina, sesi kararlı. "Zaten sigorta bunun için var. Yine de, gösterime iki gün kala ..."

Rix eğilir ve onun alnına bir öpücük kondurur. "Merak etmeyin düşes. Yarın onu değiştirecek birini ayarladım bile. Geçen sefer olan olayın ölçülerini aldım. Gösteri devam edecek."

N

Kimse kadınımı tehdit edemez ve bunu anlatmak için yaşar.

Bunu ruhumdan geriye ne kaldıysa en derinlerine kadar hissediyorum. İşte bu yüzden, işleri kendi yöntemimle halletmek istediğimde Temperance'ın bu orospu çocuğuyla yüzleşmek için karakola gitmesini izlemek on kat daha zor.

Standish'in hayatını eski eşlerinden daha derinlemesine araştırmalıyım. Deli bir asistanı olduğunu fark etmemiştim. Bunu engelleyebilirdim ama *yapmadım*. Onu yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum.

Bundan sonra dikkatim sınır tanımayacak.

Durumla ilgilenmek istedim ama Temperance polisin bu işi çözmesi gerektiğini savundu. Onun isteğini görmezden gelmemek için her şeyimi verdim. Bunu mühürleyen neydi?

"Benim yüzümden bu yükü taşımanı istemiyorum, Kane. Hayatını aydınlatmak istiyorum, gölgeleri arttırmak değil."

Başka bir ölümün vicdanıma yüklediği yükü kastediyordu. Daha önce hiç kimse işimin üzerimdeki ya da ruhumdaki etkilerini önemsememişti ama Temperance beni şaşırtmaya devam ediyor.

Beni seviyor.

Bazen buna hâlâ inanamıyorum.

İnatçı olduğu için onu sarsmak yerine, ona sıkıca sarıldım ve onu yoluma gönderdiği için Tanrı'ya bir kez daha şükrettim.

Onu hak etmiyorum. Ama ondan vazgeçmeyeceğim.

Temperance Ransom benim ve göğsümde çarpan kalbimin tek bir atışı kalmayana kadar da benim kalacak.

Kahverengi at kuyruğunun karakolun ön kapısında kayboluşunu izliyorum. Güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takarak caddenin karşısındaki karartılmış Cadillac CTS-V'nin sürücü koltuğuna çöküyorum, sabırsız ve sinirli bir şekilde bekliyorum.

Bizim için istediğim hayat bu değil - ben ölü bir adam olduğum için onun olaylarla tek başına yüzleşmek zorunda kalması. *Gerçekten.* Onun yanında olmalıydım, olabilirdim de ama *Ken Sax* olarak. Kane Savage olarak değil.

Kendimi toparlamadan önce direksiyonu yumrukluyorum ve içeride taşımayı kabul ettiği vericinin sesini açıyorum. Eğer bizzat orada olamayacaksam, konuşulan her kelimayı duyacağım. Eğer biri ona tek bir kötü söz söylerse, ölü bir adam olsun ya da olmasın, onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım ve polislerin onu asla bulamayacağı kadar uzağa götüreceğim.

Boru galeri penceresinden geçtikten sonra, kazmam sonunda noktaları birleştirdi. Asistanın fotoğrafını tanıdım. Hızlı randevu etkinliği sırasında Seven Sinners'ın barında otururken gördüğüm pislikti ve yangın alarmını çalıştıran da o olmalıydı.

Daha önce bir araya getirmeliydim. Benim işim bu. Ama bu sefer yapmadım çünkü endişelenmemiz gereken çok fazla şey vardı - yani, ben iki ölüm numarası yaparken Temperance'ı güvende tutmak ve sonra Ransom ve ben güvenliklerine tehdit oluşturan herkesi sistematik olarak ortadan kaldırırken *bunu* ondan *saklamak*.

Ya da neredeyse herkes. O Lagarto piçi ve Giles hâlâ yeryüzünde dolaşıyor ve bu benim için sorun.

Giles sadece nefes alıyor çünkü hâlâ onu kaçakçılıkla ilişkilendiremiyorum. Tek dayanağım Magnolia'nın sözü ve ona da güvenmiyorum. Giles'ı yıllardır izliyorum ve çok sıkı biri. Ne yaptığını bilmiyorum ama izlerini temizlemesi için kimi tuttuysa benden daha iyi. Ama bu eninde sonunda bir şey kaçırmayacakları anlamına gelmez. Magnolia'nın sözüne güvenerek onu ortadan kaldırabilirim ama parmağım tam olarak emin olmadan tetiği çekmez ve Magnolia'nın gizli bir gündemi olmadığından henüz emin değilim, örneğin onu kulüpte yolundan çekmek gibi.

Bir de Lagarto var. Başka bir sevkiyatı taşımak üzere ve radara yakalanmama konusunda oldukça usta. Bulabildiğim tek fotoğrafında büyük bir şapka ve bol kıyafetler giyiyor ki bu da hiçbir işe yaramıyor. Onunla ilgili bilgi, bu işi bitirmekle aramızda duran tek şey ve hepimizin hayatımıza devam edebilmesi için daha fazlasına ihtiyacımız var.

Ama . . . Ransom ve benim artık bir hayatımız yok. İkimiz de yasal olarak ölüyüz ve bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi ediyor.

Bir gün bir kadının benim adımı almasını isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi. *Benim adımı*. Takma adımı değil. Bir gecedan fazlasını isteyeceğim bir kadın bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Temperance her şeyi değiştirdi.

Kulaklığım çatırdayarak canlandı ve bu düşünce zincirini yarıda kesti.

"Bayan Ransom, Bayan Hendrix. Bugün geldiğiniz için teşekkür ederiz. Öğleden sonranızı bu şekilde geçirmek istemediğinizi biliyoruz ve söz veriyorum kısa keseceğiz."

"Neye ihtiyacın varsa, Mac. Bunu biliyorsun."

Valentina'nın ses tonu ve polisin takma adını kullanması, mülakatı yapan kişiyle daha önce tanıştığını gösteriyor ve yabancı biriyle çalışmadıkları için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. O zaman

Kocası polis olduğuna göre, onun da böyle bir şeye izin vermesi mümkün değil. Beauregard "Rix" Hendrix hakkında pek bir şey bilmiyorum ama tam bir pislik gibi görünmüyor.

"Bay Riddel ile ilişkiniz hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

"Kim?" Temperance soruyor.

"Mülke zarar verme ve vandalizm suçlarından tutuklu olan adam. Bu adam."

Polisin ona bir sabıka fotoğrafı gösterdiğini hayal edebiliyorum. "Onunla daha önce hiç tanışmadım," diyor Temperance.

"Ama sizi tanıyor gibi görünüyor, Bayan Ransom," diye yanıtlıyor dedektif.

"Nasıl?" Temperance'in sorusu temkinli bir tonda.

"Patronunun kariyerini çaldığınızı ve ölümüne neden olduğunuzu söylüyor, ki bu da kayıtlara göre bir intihardır. Ancak Bay Riddel, Bay Standish'in ölümünün bir cinayet komplosunun sonucu olduğunu kesin bir dille ifade ediyor."

Rix'in sesi araya girer. "Mac, bu konuda ciddi misin?"

Kadınlarımızı sorguya tek başlarına göndermediği için çok memnunum. Görünüşe göre polis protokolünü çiğnemek umurunda bile değil, buna saygı duyuyorum.

"Kadınımı ve kız arkadaşını kırık bir cam hakkında soru sorman için getiriyorum ve sen bunu yapan adamla ilgili çılgın teorilerden mi bahsetmek istiyorsun? Seninle kafa buluyor." Rix'in cevabı güçlkle kontrol altına alınmış bir öfke ve Rix tekrar başlamadan önce Mac'in cevap verme şansı yok. "Senin kendi kuyruğunu kovalamakla o kadar meşgul olduğundan emin olmak istiyor ki, yaptığı şey için ona bakmıyorsun bile. Valentina suç duyurusunda bulunacak. Hikayenin sonu."

"Rix, yapmam gerektiğini biliyorsun-"

"Hayatın onları neden dibe vurdurduğuna ve yaptıklarından sorumlu olmadıklarına dair bir neden arayan küçük suçluları dinlemeyin. Şimdi, al

ve hepimizin lanet günümüze devam etmemize izin verin."

O anda Valentina'nın polis kocasına yarın bir kutu çörek göndermeye karar verdim.

Mac yumuşadı. "Tamam. Onu boruyu atarken gören bir tanığımız var. Onu teşhis etmek için çoktan gelmiş olmalı. Eğer o olduğunu doğrularsa, herkes gününe devam edebilir."

Biri kapıyı çalmadan önce birkaç dakika daha sohbet ederler.

"Mac, görmek isteyeceğin bir şey buldum," der yeni bir ses.

"Ne?" Mac sorar.

"Şüpheli sıraya girerken patladı. Gerçekten ilginç." "Görüntüleri dizüstü bilgisayarına gönder."

"Çoktan almış olmalısın."

"Teşekkürler." Mac'in bilgisayarıyla oynarken çıkardığı bir ses duyuyorum. "Bunu izleyip geleceğim."

"Saçmalama, Mac. Oynat gitsin," diyor Rix.

"Tamam. Bu onları ömür boyu yaralayacaksa benim suçum değil." Rix alay eder. "Onlar sert şeylerden yapılmış."

Ona hak vermek zorundayım, ama sırada ne olduğunu duymak için beklerken gerginim.

Önce anlaşılmaz bir bağırış. Sonra, "Seni kaltak! Onu sen öldürdün! O camın arkasında olduğunu biliyorum! Çaldığın kariyeri mahvedene kadar rahat etmeyeceğim! Bir dahaki sefere lastiğine çivi çakmakla ya da aynanı sökmekle yetinmeyeceğim, seni öldüreceğim!"

O daha bağırmayı bitirmeden elim Cadillac'ın kapı kolunda. Karakola koşup Temperance'ı oradan çıkarmaya hazırım.

"Bu kesinlikle o. Lütfen bana onu tehdit ettiği için taşaklarını duvara çivileyeceğinizi söyleyin," dediğini duyuyorum Valentina'nın.

Ses tonu dizlerimin tepkisini yavaşlatıyor.

"Çok haklısın. Onu tutuklayacaksın. Yapabildiğin her şeyle suçlayacaksın. O pislik herif delinin teki ve bir daha karımın ya da kız arkadaşının yanına bile yaklaşamayacak. Beni duyuyor musun, Mac?"

Bu ses Rix'ten geliyor ve ben kapının kolunu bırakıp derin bir nefes alıyorum.

"Bayan Ransom, Bay Riddel'in lastiğinize çivi koyduğunu ve aynanıza zarar verdiğini doğrulayabilir misiniz?"

"Evet. Kesinlikle. O olduğunu bilmiyordum ama bu olaylar yaşandı. Yol yardımı lastiğin fotoğraflarını çekti. E-postamda var. Size aynanın fotoğraflarını da getirebilirim."

"Güzel. Bu olayların her biriyle ilgili ifadelerinizi alalım ve eve gittiğinizde resimleri gönderebilirsiniz. Bu pisiğin mala zarar verme geçmişi var ve şimdi *karakolda* davranışlarını tırmandırdığına dair ifadeler veriyor. Yargıcın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Temperance o binadan çıkıp bana ulaşana kadar rahat bir nefes alamıyorum.

Ransom'ın hepimizi içine soktuğu bu karmaşa halledilir halledilmez yapılacaklar listemdeki bir sonraki şey ne olacak? Hayatımı nasıl geri kazanacağımı bulmak, böylece bir daha asla böyle bir duruma tek başına girmesine izin vermek zorunda kalmayacağım.

Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama yapacağım.

Başka seçeneğim yok.

"Y "Çok güzel görünüyorsun," diyor Kane bana oturma odasında dururken ve ben de yatak odasından yepyeni *Tanrım, kendi sanat gösterimi elbisemi giyiyorum.*

"Öyle mi düşünüyorsun? Çok fazla değil mi? Çok mu az? Çok mu ezici?"
Uzanıp elimi tuttu. "Mükemmel. Mükemmel görünüyorsun."

Böyle zamanlarda keşke küçük dairemde bir boy aynası olsaydı diyorum ama Kane'e baktığımda aynaya ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Bilmem gereken her şeyi onun buz mavisi gözlerinde görebiliyorum.

Göremediğim tek şey takım elbisesi.

"Üstünü değiştirmek için kıyafet getirdiğini sanıyordum?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Getirdim." Üzerindeki kot pantolona bakıyor. "Onları görüyorsun."

İşte o zaman anladım.

"Benimle gelmiyor musun?" Bir bıçak darbesi göğsümü delip geçiyor.

"Bu gece tamamen *seninle* ilgiliyken insanların benim hakkımda sorular sormasını istemiyorum."

Cevabını duyunca yıkılmış olsam da içimi ısıtan bir şey var. Hiç kimse benim iyiliğimi Kane kadar düşünmemişti.

Ama bu sefer yanılıyor.

"Sana yanımda ihtiyacım var, Kane. Seni yanımda *istiyorum*. Bu gece sensiz olmazdı ve sen orada olmazsan aynı olmayacak."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda elimi kaldırıyorum.

"Argümanlarını duymak istemiyorum. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Toplum içinde kullandığın bir takma adın var. Bu gece onu kullanacaksın."

Elimi tutup ağzına götürüyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. "Bu hayatının en önemli gecesi-"

"Bu yüzden senin de orada olman gerekiyor. İlk gösterime yalnız gitmeyeceğim."

Yüz hatları yumuşadı. "Yanımda olmamı istediğine emin misin? Ken Sax olarak bile mi?"

Bazen adamın kalın kafalı olduğuna yemin ediyorum ama ona yanlış anlayamayacağı kelimelerle açıklayacağım.

"Adının ne olduğu önemli değil. Seni her zaman yanımda istiyorum. Seni seviyorum."

"Pekala, prenses. Beni yakaladın."

Yanımda Kane varken ve galeride Valentina, Trinity, birkaç çalışan ve servis görevlisi dışında kimse yokken Noble Art'a girdiğimde midem bulanıyor.

Ya herkes çalışmamdan nefret ederse? Kimse sizin olduğunu bilmiyorken en yüksek teklife gitmesini izlemek başka bir şey. Ve ben hiçbir pazarlığa ya da tartışmaya şahit olmak zorunda kalmadan satıldığında tamamen başka bir şey.

Bu tamamen farklı bir oyun. Yarım saat içinde, bu galeri -Allah'ın izniyle- sanat patronlarıyla dolacak ve benim işim

ve işim hakkında kendimden emin ve klas bir şekilde konuşabilmeliyim.

Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Kane'in eli benimkini sıkıca kavradı. "Hey. Bana bak." Bakışlarını üzerimde bulmak için döndüm.

"Bunu yapabilirsin. Sen bunu yapmak için doğmuşsun, Temperance. Biliyorum.

"

Başımı sallıyorum çünkü tüm eski güvensizliklerim ön planda. "Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Sanki birisi gülecek ve sofistike bir sanat sergisi olması gerekirken neden odayı hurda metalle doldurduklarını soracaktım gibi."

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bunu aklından çıkar." Yine de bunu bilemez.

"Ya kimse bir şey satın almazsa ve Valentina bunca zaman, emek ve paradan olursa?"

Sanki adını söylememle çağrılmış gibi Valentina yanımda beliriyor. Elime bir kadeh şampanya tutuşturdu.

"Bunu al ve iç. İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Midemin durumuna bakılırsa, şampanyanın şu anda iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Valentina arkasındaki masadan bir şişe su almak için dönmeden önce bana sempatik bir gülümseme veriyor ve bana takas yapıyor. "Güven bana, ben de senin yerindeydim. Sıvı cesaretin olmasa bile harika iş çıkaracaksın. Oyun yüzünü takın. Oraya çık ve olduğun gibi bir sanatçı gibi davran ve insanların işine olan tutkunu görmelerine izin ver. Her birini boşaltırken bana söylediklerini onlara da söyle. Chevy Nova'dan çıkan egzoz borusu. Land Rover'dan çıkan dikiz aynası. Eski bir Willys jipin gövde panelinden alınan sac levha. O parçaları nasıl gördüğünü ve onlara bir şeyler vermeyi nasıl hayal ettiğini.

Hurdaya çıkmalarına izin vermek yerine onlara ikinci bir hayat ver. Sende bir yetenek var, Temperance. Buna inanmasaydım bunu yapmazdım."

Bu hafta başındaki sözlerimi ve açıklamalarımı bana geri fırlatıyor ve midemdeki düğümler birer birer çözölüyor.

"Gerçekten insanların bu hikayeleri duymak istediğini mi düşünölyorsun?" Bir yudum su içiyorum.

"Evet. Kesinlikle. Bu parçaları bu kadar özel yapan da bu. Gündelik nesneleri alıp onları sihre dönüştölölyorsunuz. Müşteriler için sergiler inanılmazdır çünkü bir sanatçının eserlerini açıklarkenki tutkusunu gerçekten deneyimleyebildikleri tek zamandır. Bu yüzden bu gece ikimizin de hoş bir sürprizle karşılaşacağından hiç şüphem yok."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Kimse bir şey almak istemeseydi bu kadar çok LCV almazdım. Herkesi bu binaya nasıl sığdıracağımızı bile bilmiyorum. İtfaiye müfettişim bu gece çalışmasa iyi olur, tek söyleyebileceğim bu. şimdi beni adamınızla tanıştışın. Tanıştışımızı sanmıyorum."

Ben bir şey söyleyemeden Rix bize katıldı.

"Bir kamu görevlisine rüşvet vermeyi planlamıyorsundur umarım bebeğim. Bu iyi bir fikir değıl."

Valentina gülölüyor. "Eğer yaparsam, hiçbir şey duymamış gibi davranacaksın." Bakışları Kane'e kayar. "Ben Valentina Hendrix, bu da galerim."

"Ken Sax." Elini sıkıyor, tüm bunları benden daha iyi idare ediyor.

Valentina, Rix, Kane ve ben, ilk konuk gelip sanatçıyla konuşmak isteyene kadar havadan sudan konuşuyoruz.

Tanrı yardımcım olsun.

Ben sanatçılım.

A Salon dolduğunda, Temperance parlıyor. Onun kalabalığın arasında çalışmasını, bir sanatseverle konuşmasını izlerken gurur duyuyorum.

Bir başkası.

Katılımcılara satılmasına izin veremediğim parçaların üzerindeki iki satıldı etiketini henüz fark etmedi. Onunla bir anlaşma yaptığımızı biliyorum ama ondan izin istemek yerine bu günah için af dilemeyi tercih ederim.

Biri, kimsenin eve götüremeyeceği, kendinden geçmiş bir çift, diğeri ise o ve benim öğleden sonrayı bitirmek için mükemmel parçayı bulmakla geçirdiğimiz şeker kafatası. Bu gece buraya altı haneli rakamlar bırakmış olmam umurumda mı? Tabii ki hayır. Onun olduğunu bilmeden fleur de lis'i aldığım açık artırmadan beri harcadığım en iyi paraydı.

Sonraki bir saat boyunca Valentina'nın diğer dört heykele gizlice satış etiketleri yerleştirmesini izledim.

Umarım Temperance sonunda yaptığı işin sadece benim için değil, bu gece bu odada bulunan herkes için değerli olduğunu anlamıştır.

Valentina Hendrix'in polis kocası gece ilerledikçe beni yakından izliyor, ama herhangi bir endişe belirtisi göstermiyorum. Çoğunlukla endişelenmediğim için. Beni daha önce yaptığım herhangi bir şeyle ilişkilendirmesine imkân yok.

hiç yapmadım. İşim söz konusu olduğunda ben bir hayaletim. Işığa çıktığım tek yer Temperance söz konusu olduğunda ve takma adım kaya gibi sağlam.

Aslında bu gece her şey mükemmel gidiyor. Ta ki kalabalığın içinde tanıdık bir yüz görene kadar.

Hay sikeyim. Onun burada ne işi var?

Giles heykeller arasında ilerliyor ama küçük bir grup misafir tarafından Temperance'ın önü kesiliyor.

Ona doğru ilerliyorum ve polisin bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissediyorum. Giles'ı da tanıma ihtimali çok yüksek. Eyalet hükümetinde geçirdiği yıllar onun resminin medyada yer almasını sağlamıştı.

"Kahretsin, bu gece burada politikacılar bile var." Rix'in sesi yanımdan geliyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Şerefsiz hızlı hareket ediyor. "Senin kız çektiği kalabalıkla gurur duymalı."

"Öyle olsun ya da olmasın, on kişi için yeterince gururluyum."

Gülüyor. "O duyguyu bilirim. Valentina eserlerinin kendi galerisi için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Bu beni yiyip bitirdi. Yeteneğinin ne kadar inanılmaz olduğunu görememesi beni öldürdü. Onun adına bundan nefret ettim. Fikrini zor yoldan değiştirmek zorunda kaldım."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Ondan habersiz bir tanesini duvara astım ve bir de ne göreyim, ertesi gün satıldı."

"Bu da bir yol."

"İhtiyacı olan şey buydu. Ben gördüm. O yapmadı. Bu yüzden ben de o."

Satır aralarını okuyorum, polisin bir şey yapmaya çalışıp çalışmadığını anlamak için.

Sessiz bir mesaj iletiyor ve uzun süre tahmin etmem gerekmiyor.

"Senden hoşlanmıyorum, Sax. Sana güvenmiyorum. Bence bir şeyler saklıyorsun ve Valentina Temperance'ı kanatları altına aldı, bu da seninle bir bağı olduğu anlamına geliyor. Ne bok yediğini bilmem gerek."

Karımın senin kadınıni kendi dünyasına getirmesiyle uğraşıyorum ve sen bana söyleyeceksin."

Yüz hatlarımı sabit tutuyorum ve hiçbir tepki göstermiyorum. "Neden endişelendiğini bilmiyorum ama sanırım aşırı aktif polis içgüdülerin sana yanlış alarm veriyor."

Polis bana sert bir bakış attı. "Çok fazla şey görmüş birini tanırım. O bakışı her gün aynada görüyorum, yani kaçırabileceğim bir şey değil."

Dikkatimi Giles'tan ayırarak ona döndüm. "Neyin peşindesin dostum?"

"Etrafında bir şeyler dönüyorsa, bunun bir daha ne kadınıma ne de bu galeriye dokunmayacağına dair güvence." Yeni cam pencereye baktı. "Bokun ailemin üzerine sıçramasını hoş karşılamam ve onları korumak için yapmayacağım şey yoktur."

Çenemi kaldırıyorum, aslında bu şekilde ortaya koyduğu için ona daha fazla saygı duyuyorum. "Duyarlılığını takdir ediyorum. Tahmin ettiğinden de fazla. Ama o pencerenin benimle hiçbir ilgisi yoktu ve geri tepme de değildi."

"O zaman neden o geldiğinde karakola gelmedin? Kadınıının böyle bir şeye tek başına girmesine izin verecek bir tipe benzemiyorsun."

Polisler ne zaman bu kadar anlayışlı oldu?

"Başka bir işim vardı."

"Ya da bir polis dükkanında görünmek istemedin."

"Bak dostum, her ne arıyorsan bulamayacaksın. Temperance için buradayım, hepsi bu."

Rix beni değerlendiriyor. "Olabilir. Ama neden Giles'la bu kadar ilgileniyorsun?"

"Final olarak, güzel sanatçının kendisiyle konuşma şansı. Ne inanılmaz bir fırsat."

Yarı tanıdık bir ses, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Giles'ın bana gülümsediğini görmek için dönüyorum ve yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı vurmak istiyorum. Eğer bu adam bir insan kaçakçısıysa, çok daha kötüsünü hak ediyor demektir.

Sonra *beni kulüpte maskesiz gördüğünü* hatırlıyorum. Belki beni tanımaz. Umabileceğim tek şey bu. Aptalca olabilir ama başka ne seçeneğim var ki?

Elimi uzatıyorum. "Ben Temperance Ransom." Onunla tanıştığım memnun olmuşum gibi başka bir hoşluk ifadesi eklemeye çalışıyorum ama dudaklarım kelimeleri oluşturamıyor. Onun yerine sessiz kalıyorum.

Elimi tutuyor ve hemen dezenfektanla yıkanmak istiyorum. "Ransom mu dediniz? Eşsiz bir soyadı."

Siktir. Siktir. Siktir.

Kardeşimi tanıyor. Nasıl unutabilirim? Çünkü Magnolia onu kaçakçılıkta Giles'la tanıştırdı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranıyorum. Aptalca bir şey yapmadan bunu atlatmamın tek yolu buydu.

"Bir eserle ilgileniyor musunuz? Sana sanatım hakkında daha fazla şey anlatabilir miyim?" Konuşmayı daha güvenli bir alana yönlendiriyorum.

"Senin hakkında daha çok şey duymak isterim canım. Ne de olsa sanatçılar benim en sevdiğim insan türüdür."

Bu adamın ağzından çıkan her şeyin iki anlamı var. Bunu biliyorum.

"O kadar da ilginç değilim. Sadece çekiç, testere ve kaynak makinesiyle arası iyi olan bir kıyım." Ses tonuma biraz uyarı katıyorum.

"Büyüleyici. Peki bu yetenekleri nereden edindin? Seven Sinners'da mı çalışıyorsun?"

Tüylerim diken diken oldu. Beni araştırıyormuş. Ama neden?

"Affedersiniz?"

"Eskiden orada çalışıyordunuz, değil mi? Kasabadaki içki fabrikası. Hani şu sessiz müzayedenin yapıldığı ve bir arkadaşımın sizin parçalarınızdan birine daha fazla teklif verdiği yer. Gerçi o zamanlar sanırım başka birinin adı altındaydı. Kimdi o?"

Bu adamdan hoşlanmıyorum ve neyi amaçladığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu iyi bir şey olamaz.

Ben onu bulmak için kalabalığı tarayamadan Kane yanımdaydı.

Yüce Tanrım, lütfen Giles onu tanımasın.

"Senatör Giles, sizinle tanışmak bir zevk efendim. Politikacıların da sanat hayranı olabileceğini görmek güzel."

"Elbette. Aslında . . ." Giles duraklıyor ve ricam cevapsız kalıyor. "Sizi daha önce görmüştüm, değil mi? Adın neydi?"

Kane elini uzattı. "Tanıştırılma zevkine eriştiğimizi hiç sanmıyorum." Kane'in nasıl bu kadar iyi davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok ama o bir usta. "Ben Ken Sax."

"İlginç." Giles'ın bakışları Kane'den bana ve tekrar bana dönüyor. "Çok çarpıcı bir çift. Eğer biraz ilgilenirsen

daha *eğlenceli*, sanırım beni nerede bulacağını biliyorsun."

Konuşmamak için yudumladığım suda boğuluyorum ama Kane tepki vermiyor.

"Şimdi, bana bu parça hakkında ne söyleyebilirsin?" Giles, Harriet'inkine benzer şekilde yaptığım büyük çift heykelini işaret ediyor ve hemen keşke yapmasaydım diyorum. "Bunun cinsel doğasına kesinlikle bayıldım. Bana ikinizi hatırlatıyor. Hayranlıkla izlenip takdir edilebileceği harika bir yerde sergileyeceğim."

Kulüpten bahsediyor. Bunu biliyorum.

Kane yine imdadıma yetişiyor. "Sanırım o satıldı efendim. Belli ki başka biri de sizinle aynı zevke sahipmiş." Sesinde sert bir ton var ama ben daha çok onun sözleriyle şok oluyorum.

"Satıldı mı? Bir parça mı sattım?" Tabanın yanındaki etikete bakıyorum ve kesinlikle üzerinde SATILDI yazıyor.

"Aslında yarısından fazlası çoktan alındı."

Ona bakarken ağzım açık kalıyor. "Ciddi misin sen?" "Kesinlikle."

"Sanırım bu, bir tane kapma şansım olsun istiyorsam hâlâ boşta olanlara bakmam gerektiği anlamına geliyor," diyor Giles, ikimize son bir kez bakarak uzaklaşmadan önce.

Ama Giles bile o anın coşkusunu azaltamadı.

Sanat eseri satmıştım! Hem de bir sergide! Başarısız değilim.

Gözlerimin arkasındaki o lanet yanık yine geri döndü ama bu gece tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddediyorum. Mutlu bir tane bile.

"Başardım," diye fısıldıyorum.

"Tebrikler prenses."

Kane kolunu bana doladığında aklıma bir düşünce geliyor. "Lütfen bana hepsini satın almadığını söyle."

Başını sallar. "Sadece iki tane. Diğer dördü hiç tanımadığım insanlara gitti. Ama emin olun, satmaya kalkarlarsa isimlerini listeme ekleyeceğim. İlk hak benim."

Göğsümden mutlu bir iç çekiş çıkıyor. "Biliyorsun, sanatçıyla birlikte yaşıyorsun. Ne zaman ne istersen sana yapacak."

Bana bakıyor ve ben bile gözlerindeki gururu kaçıramıyorum. "Biliyorum. Ama onları en az benim kadar çok isteyen diğer insanlardan nasıl alacağımı planlamak çok daha eğlenceli."

"Ne hakkında-"

Kane başını sallayarak sözümü kesti. "Bu gece onun için endişelenmene izin yok. Bu gece *senin gecen*. Tadını çıkar. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Kane haklı. Giles'ın bu deneyimi benim için lekelemesine izin vermeyeceğim. *Bu gece benim*.

Giles'ın odada olduğunu bile bile Temperance'ın yanımdan uzaklaşmasına izin vermek her şeyimi alıyor. için

Sonraki bir saat boyunca dikkatimi onlar arasında bölüyorum ve Rix içkisini yudumlarken beni izliyor.

Ne halt ettiğini anlayana kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğimi söyleyen bir tabela da takıyor olabilir.

İstediği kadar izleyebilir ama benden en ufak **b i r** bilgi bile alamayacak. En azından şimdilik. Eğer Giles ve diğer bazı politikacı arkadaşları insan kaçakçısıysa, belki de onları polise teslim edip sistemin suçlarını ortaya çıkarmasını ve yargılamasını sağlamak benim mermilerimden daha iyi bir ceza olabilir.

Pek olası olmasa da, düşünülmesi gereken bir şey.

Neyse ki Giles bir şey satın almıyor ve gecenin geri kalanı Temperance'ın gülümsemesinden başka bir şey olmadan geçiyor, çünkü ondan uzak duruyor.

Onun için bu geceyi mahvedecek hiçbir şey yapmayacağım, başkası da yapmayacak.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp, kapı zili **ç a l d ı ğ ı n d a** ve Temperance'ın eski patronu Keira Mount ile Yve Titan içeri girdiğinde dönüyorum

rezil kocaları olmadan birlikte kapıdan çıkıyorlar.

Heykellerin geri kalanı da gidiyor, diye düşünüyorum gülümseyerek.

"Hala Pretty Kitty'deki Frisky Whiskey Night'a gelecek misin?" Yve soruyor ve ben Keira'ya bakıyorum.

"Sakıncası var mı?"

Patronum başını geriye attı. "Lütfen bana bu soruyu gerçekten sormadığını söyle. Her yere gelebilirsin, Temperance. Eğer fikrini değiştirirsen seni hemen geri alırım."

İşten resmen ayrıldığımdan beri Keira'nın yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum ama anlaşılan bu konuda takıntısı olan bir tek ben varım.

"O zaman bu bir evet demek," diyor Yve. "Artık geri adım atamazsın. Buradaki işim bitti. Bir heykelim var, sonunda seni son gördüğümünden inanılmaz ve ışık yılı kadar farklı görüyorum ve-"

"Ne demek istiyorsun?" Yve'yi en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışarak soruyorum.

"Senin dairene geldik. Harriet bizi içeri aldı. Yiyecek, çiçek ve kart getirdik ama sen bir köşede, bir sandalyeye kıvrılmış uyuyordun. Hatırlamıyor musun?"

Zihnim onun neden bahsettiğini hatırlamak için yarışıyor ve hiçbir şey bulamıyorum.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Ben, Valentina, Ariel . . ." Yüzümde tanıdık bir ifade görmeyince sözünü kesiyor.

"Gerçekten çok üzgünüm. Karanlık bir yerdeydim. O aya dair her şey bulanık. Eğer Harriet bana zorla yemek yedirmeseydi, muhtemelen açlıktan ölürdüm."

Yve'nin yüz ifadesi bir parça acıma hissiyle yumuşuyor ama şu anda buna ihtiyacım yok, ona ihtiyacım olmadığını da söyleyemem. "Yine de çok üzgünüm. Dünyada yalnız olmak çok zor. Aileni kaybetmek asla kolay değildir."

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, sarılmasını kabul ederek. Kendimi bir sahtekâr gibi hissetmeme neden olsa da rahatlatıcıydı. Bu kadar harika arkadaşlarımdan destek aldığımı fark etmemiştim.

Diğer taraftan, bu aynı zamanda Rafe'in ölü kalması gerektiğini de hatırlatıyor. Louisiana'da asla hayata geri dönemez. Bu gerçek bana sert bir şekilde çarpıyor ve beklenmedik bir acı karnıma saplanıyor.

Yine de sorun değil. En azından o yaşıyor.

"Şimdi, bana bu parçayı anlatabilir misin? Daha önce görmemişim ama kocam bunun için ölürdü. İş seyahatinde olduğu için ona sürpriz yapmak benim görevim." Yve duvara monte edilmiş büyük bir tacı işaret ediyor.

Yve ikinci alışverişini yaptığında satılık sadece iki parça kalmıştı ve benim sahtekârlık sendromum azalmaya başladı.

Bunu yapabilirim.

Hayallerime kavuşabilirim.

L O gece, Temperance'ın ilk kapalı gişe gösterisinden sonra, başını göğsüme yasladı.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Bunun benim hayatım olduğuna."

Gözlerinde parlayan merakla bana bakıyor ve ben de yaşadığım sürece onun yüzündeki bu ifadeyi korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya yemin ediyorum.

"İnan buna. Seninle çok gurur duyuyorum prenses. Her bir parçasını hak ediyorsun."

Parmağıyla dövmelerimden birinin izini sürüyor. "Biliyor musun, hayattan vazgeçmeyeceğime karar verdiğimde bir yapılacaklar listesi yapmıştım. Aslında beni Harriet yaptı."

"Öyle mi?" Onun karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Listede neler vardı?" "Aslında şimdiden işaretleyebileceğim birkaç şey."

"Ne gibi?"

"Kendimi bir sanatçı olarak tanıtmak ve *mutlu olmak*."

İçimde daha önce hiç tatmadığım bir memnuniyet duygusu oluşuyor. "Seni mutlu edebildiğime sevindim. Kontrol etmemiz gereken başka ne var?"

"Bunu benimle yapmak istiyor musun?" "Bunu gerçekten sormana gerek var mı?"

Gölümsüyor. "Harriet'in İtalya'daki üzüm bağında şarap içmek ve dünyayı gezmek."

"Hepsi bu mu?"

"Sonuncusunun üstünü çizibilirim ve şükürler olsun ki tamamladığım için değil."

"Neymiş o?"

"Kardeşimin anısını onurlandırmak." Bunu söylediğinde ve sonra tekrar bana baktığında içimi bir önsezi kaplıyor. "Çünkü o güvende olacak, değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü başka seçeneğim yok. Umarım yalan söylemiyorumdur.

T E M P E R A N C E

"Y Geldin!" Noble Art'taki sergimden bir hafta sonra Pretty Kitty'nin kapısından içeri girerken Yve şöyle diyor - Valentina'nın bir hit oldu. Yve, ta heykelini satın almanın yanı sıra bir parça daha sipariş etti ve üç gündür onun üzerinde çalışıyorum.

"Belirli bir özel parça üzerinde çalışmaktan kaçtım, umarım müşteri üretimin birkaç gün daha sürecek olmasına  z lmez."

G l ms yor. "Buradan i çamaşırı ve gülümsemeyle ayrıldığın sürece hiçbir şikayetimin yok," diyor ve odayı geçip bir kolunu sıkmak için bana doluyor.

Altı ay önce kadın arkadaşlarımın olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum, ama görünüşe göre birkaçı tarafından evlat edinildim ve sarılmak artık sıradan bir şey. Hayatın bu kadar değişebilmesi çılgınca.

Kane hayatıma girmeden önce içki fabrikasında çalışıyordum, hayatımın geri kalanında bunu yapacağımı düşünüyordum ve uzun zamandır seks yapmamıştım. şimdi bir i çamaşırı mağazasındaım, etrafım tanıdık yüzlerle çevrili ve erkeğimi şok edip çok kötü bir kız olabilmek için harika şeyler seçeceğim.

Aslında, rol yapma dürtüsünün geri geldiğini hissediyorum. Kane güvenli olmadığını düşündüğü için artık kulübe gidemeyebiliriz ama orada bana verdiği şeye olan ihtiyacım ortadan kalkmadı. Sadece evde geri alacağım.

Ariel'in elinde günahkâr bir siyah sütyen ve külot takımı tuttuğunu gördüğümde aklımda bir plan şekillenmeye başlamıştı bile.

Beni görünce gözleri parlıyor. "Hey, kızım! Muhteşem görünüyorsun. Nasılsın bakalım? İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı? Uçuş yasağı listesine eklenmesini istediğin biri var mı?"

Bu abartılı karşılama bana CEO'dan çok bilgisayar korsanı olan dahi kızları ne kadar sevdiğimi hatırlatıyor.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda gidiyor. Hayat yeni bir ritim buluyor ve ben de orada takılıyorum." Ona gerçeği söylememek çok zor ama Rafe'in sırrını saklamak öncelikler listesinin en başında yer alıyor, bu yüzden başka seçeneğim yok.

"Güzel. Senin için çok endişelendik. Yapmamam gereken birkaç şey bile yaptım."

Oh Tanrım. "Ne gibi?"

Bir süre tavana baktı. "Ariel?"

Yüzünü buruşturarak bakışlarıma karşılık veriyor. "Birkaç uyduyu hackledim ve her şeyin nerede olduğunu öğrendim. Örtbas olayını biliyorum." Kimse duymasın diye sesini alçak tutuyor.

"Lütfen bana kimseye söylemediğini söyle."

Keira'nın Yve'nin yanında durup viskinin tadını çıkardığından emin olduğu yere bakıyor.

"Hayır. Bulabildiğim her şey beni bulaşmak istemediğim bir yere götürdü çünkü ölüm arzum yok."

Mount'tan bahsettiğini biliyorum ve ilk defa, eski eşimle evli olan süper korkunç bir adam olduğu için gerçekten mutluyum.

Patron.

"Bu konuyu kesinlikle daha fazla kurcalamamalısın," diyorum ona, ses tonuna uyararak.

Ariel başını sallıyor. "Anladım. Ama . . . Ama yine de olanlarla ilgili adaleti sağlayana kadar bu işin peşini bırakma konusunda kendimi rahat hissetmeyeceğim."

"Tanrım, şimdi de hangi işe burnunu sokuyorsun?" Soru, Valentina'da katıldığım kızlar gecesinden Vanessa olarak hatırladığım, bize doğru yaklaşan muhteşem sarışından geliyor.

"Önemli değil," diye cevap veriyorum, tam o sırada Ariel, "Hiçbir şey," diyor.

Vanessa, "Bütün gün sinsi gençlerin arasındayım ve ikinizin de saçmaladığını biliyorum," diyor.

"Bilmek istemediğini söylediğimde bana güven," diyorum ona.

Vanessa başını eğiyor. "Lütfen bana Ariel'in ikinizin de ölümüne yol açacak bir şeyi hacklemediğini söyle."

"Artık öyle şeyler yapmıyorum."

"Doğru. Sanki buna bir an için inanmışım gibi." Ariel'in arkasına bakıyor. "Dizüstü bilgisayar nerede?"

"Yve getirmemi yasakladı. Yine."

Vanessa başını sallıyor ve gülüyor. "O şey olmadan evden çıktığına inanamıyorum."

Ariel'in parmakları seğiriyor. "Genelde çıkmam. Özgür dünyayı kurtarmak için Kuzey Kore'nin füze yönlendirme sistemine ne zaman girmen gerekeceğini asla bilemezsin."

Şaka yapıp yapmadığından emin olamadığım için rahatsız edici bir kahkaha attım. "Con'un aklını başından alacak bir şey almaya gidiyorum.

Sen

iki . . ." Vanessa hem Ariel'e hem de bana, etrafında vakit geçirdiği gençler kadar suçluymuşuz gibi bakıyor. "Beladan uzak durun."

Ariel arkasını döner dönmez bana yandan bir bakış fırlatıyor. "İhtiyacın olan ama konuşmak istemediğin bir bilgi varsa

yarın bana gel."

Başımı belaya sokmak istemediğim için ona başımı sallıyorum. Ama ... kesinlikle ihtiyacım olan bir bilgi var. Giles ve insan tacirleri arasındaki bağlantıya ihtiyacımız var. Lagarto'yu bulmalıyız. Ve kardeşimin eve sağ salim dönmesini istiyorum.

Yve grubumuza katılarak, "Ne konuştuğunuz umurumda değil ama bu gece iç çamaşırı konuşacağız," diyor. "O yüzden git biraz bul, harika viskilerden iç ve tüm paranı harca."

"Kızım, tüm paramızı harcamamıza yetecek kadar iç çamaşırı stoklamıyorsun. Bizim çapkın olduğumuzu bilmiyor muydun?" Ariel gülümseyerek söylüyor.

Onun kim ve ne olduğu hakkında bu kadar rahat ve kendinden emin konuştuğunu duymak bana yeni bir hedef veriyor.

Bir gün ben de Ariel gibi belalı biri olacağım.

Kapı tekrar çalıyor ve tanıdık bir yüz daha görüyorum.

"Başardın!" Yve sesleniyor ve siyah saçlı galeri sahibi Bize.

"Viskiyi es geçip kocamı bir şeyle çıldırtmak yaramaz mı? Hayatta kaçırmazdım." Valentina beni gördü. "Temperance! Burada olmana çok sevindim. Sabah seni arayacaktım çünkü banka havalesi bilgilerine ihtiyacım var."

Havale bilgileri. Kulağa çok havalı geliyor ama kesinlikle öyle değil.

"Neye ihtiyacınız varsa," diyorum. "Gerçi bu bilginin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onun için bulabilirim," diyor Ariel gülümseyerek. "Ama muhtemelen bunu yapmamı istemezsin."

"Aman Tanrım. Kızın banka hesaplarımızı hacklemeye başlamasına izin verme. Muhtemelen onlara daha fazla para *yatıracaktır* çünkü o garip, yardımsever bir hacker. Ya da tüm çocuklarımız için üniversite fonu başlatır." Bu yorum Yve'dan geliyor.

Ariel bir bardak su yudumlarırken gülümseyerek onu tersliyor.

"Neden viski değil de su içiyorsun?" Valentina gözlerini kısarak soruyor.

"Sence neden?" Ariel bir tavırla cevap veriyor. "Aman Tanrım!

Gerçekten mi? Sen-"

"Kafam güzel ve mutluyken ağlamadan duramıyorum ya da neredeyse her zaman kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Vay anasını!" Koyu kumral saçlı bir kadın kapıdan içeri giriyor ve küçük bir salınım yapıyor. "Dahi kız hamile kalmış! Bu gece *bunu* duymayı beklemiyordum!"

"Elle! Gelmişsin." Vanessa ciyaklar ve kadına sarılır.

Herkes yeni gelene yetişmeye çalışırken benim aklım Ariel'in söylediklerine takılıyor. Sürekli ağlamak ve sürekli kusacakmış gibi hissetmek.

Yok artık.

Ciddiyim. Hayatta olmaz. Kafamda hesapladım.

Mümkün değil. Mümkün mü?

Olabilir.

Kesin bir belki var.

Hamile olma ihtimalinden, özellikle de şu anda, çılgına dönmem gerekirken, bunun yerine içimde küçük bir umut filizi yeşeriyor.

Zamanlama harika olmazdı ve hemen bir sonuca varmayacağım ama ...
vay canına.

Ağzım bir gülümsemeye dönüşürken dudağımı ısıırıyorum. Bu ne kadar çılgınca olabilir ki? Yine de kesin olan bir şey var.

Öyle ya da böyle öğrenene kadar bir şey söylemeyeceğim.

W

Temperance iç çamaşırı mağazasından çıktığında, elinde bir çanta ve yüzünde bir gülümseme olduğunu görmek beni mutlu etti.

Yüzünü. Bu geceye ihtiyacı vardı. İyi ve normal bir şeye.

Parlak ışıklı pencerelerden, yeni bulduğu arkadaşlarına veda sarılmalarını izliyorum, buna sahip olduğu için çok mutluyum. Buna sahip olmasını istiyorum. Her şeye sahip olmasını istiyorum.

Arabadan inip onun için kapıyı açıyorum. "Leydim," dedim, içeri girmesini işaret ederek.

"Gallant. Skandal bir şey aldığımı umuyorsun ve şimdi onu üzerinde görmek istiyorsun, değil mi?" diye soruyor koltuğa kayarken.

"Kapınızı bu yüzden açmıyorum ama yine de hayır demezdim."

"Güzel," diyor bir gülümsemeyle. "Çünkü *kesinlikle* skandal."

Kapısını kapattım ve sürücü tarafına geçmek için kaputun etrafında döndüm. "Bu gece nereye?"

Temperance'ın çalışma saatlerine bağlı olarak zamanımızı onun dairesi ve depo arasında bölüştürüyoruz, ancak gecelerin çoğunu onun evinde geçiriyoruz. Neyse ki Harriet

Yoksa yukarıda çıkardığımız sesler yaşlı kadına kalp krizi geçirecek diye endişelenirdim.

Ama yine de, Harriet bu.

Yine de şikayet etmiyorum. Onun yanında uyuduğum sürece nerede olduğumuz umurumda değil.

"Hadi depoya gidelim..."

Temperance sözünü kesince hemen ne planladığını merak ediyorum.

Giles yüzünden kulübe gitmeyi bıraktığımızdan beri, benden ihtiyacı olan her şeyi alıp almadığını ya da bizi bir araya getiren röntgenciliğin karanlık tarafına hâlâ ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum.

Garaja girdiğimde, ben daha kapısını açamadan arabadan indi.

"Hevesli misin?"

Başını sallıyor. "Yine de sen gelmeden önce bana yirmi dakika ver. Beklediğime degeceğine söz

veriyorum." "Senin için sonsuza

kadar beklerim."

Yüzü yumuşuyor ve planladığı şeyle aklımı başımdan almak için yukarı çıkmadan önce bir öpücük için eğiliyorum.

W

Kane istediğim gibi bekledikten sonra yukarı çıktığında, önce yatak odasını kontrol ettiğini duyuyorum. Ama o bulamayacak

Ben oradayım. Hayır, koridorun aşağısında, masanın tamamen boş olmasına dayanarak hiç kullanmadığını düşündüğüm bir ofisteyim.

Bu da benim amaçlarım için mükemmel.

Yakın gelecekte hayatlarımız nasıl değişecek olursa olsun, ister şu anda sahip olduğum şüpheler isterse kardeşimin bizi içine sürüklediği karmaşa nedeniyle olsun, bunların hiçbirisi hakkında endişelenmemek için bir geceye ihtiyacım var.

Sadece *ikimizin* ve bizi bir araya getiren şeyin olduğu bir geceye ihtiyacım var.

Kane yavaş değildir, bu yüzden beni ofiste bulması uzun sürmez, yeni aldığım - gizlediğinden daha fazlasını gösteren - kıyafetimle masanın kenarına yaslanmışım.

Ondan bir şey saklamama gerek yok. Sadece onu baştan çıkarmaya devam etmek istiyorum.

"Bu akşam için bir toplantı planladığımızı fark etmemiştim," diyor Kane, buz gibi bakışları onaylarcasına üzerimde gezinirken.

"Yerinize oturun *efendim*." Köşedeki, odanın tek loş ışığının üzerinde olduğu koltuğa başımla işaret ediyorum.

Kane oturuyor, bacaklarını açmış, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, siyah topuklu ayakkabılarımla ayakta durduğum yerden beni izliyor.

Bu adama yapmak ya da bana yapmasına izin vermek istediğim şeyler.

"Bu akşamki toplantının gündeminde ne var?" "Sadece küçük bir ayartma."

"Sanırım yanlış hesapladın."

Başımı eğip saçlarımı yana savuruyorum. "Nasıl yani?"

"Sen küçük bir ayartma değilsin. Sen en üst düzeydesin." Bakışları ayaklarımdan başlıyor ve yükseldikçe bedenimi okşuyor. "Şu siyah stiletolar. Çok seksi. O çoraplar mı? O minik kırmızı-altın külotu kenara itip sakladığın tatlı amcığın tadına bakmadan önce onları dişlerimle soymak istiyorum."

Başlangıçta, içimdeki ateşi açığa çıkaran başka birini izlemektir. Ama şimdi, bunun sadece gerçek ödülün peşinden gitmemi sağlayan bir katalizör olduğunu fark ediyorum - yatakta ve dışarıda bana ihtiyacım olan her şeyi verebilecek bir adam. Çekingenliğimi üzerimden atmama yardım edebilecek biri. Bana hissettirdikleri dışında her şeyi unutmamı.

"Bunu istiyorum. Senden her şeyi istiyorum. Bana söz verdiğin her şeyi."

Bakışları yüzüme ulaşıyor. "Umarım öyledir, çünkü zaten senin."

O genel konuşuyor, bense özel düşünüyorum ama yakında anlayacaktır. *Mesela on saniye içinde.* Olacakları düşündükçe içim titriyor.

"Gerisini görmek ister misin?" Sesimde biraz alaycı bir tonla soruyorum. "Her zaman."

Masadan kalkıp yavaşça bir daire çiziyorum ve iç çamaşırı seçimimde çok özel bir yerdeki malzeme eksikliğini gördüğü anı biliyorum.

"Yüce Tanrım. Prens . . ."

Omzumun üzerinden bakınca sandalyenin kollarını kavradığını görüyorum. "Beğendin mi?"

Tutuşunu gevşetip ayağa kalkarken burun delikleri alevleniyor. "Hayır. Seni seviyorum. Her santimini." Bizi ayıran zemini geçiyor ve arkamda duruyor. Nefesi omzuma değerken eli kışımın bir yanağını kavırıyor ve lezzetli bir şekilde sıkıyor.

Yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Bu güzel kıcı bana gösteriyorsun ve ona dokunmaktan kendimi alıkoymamın hiçbir yolu yok."

"Dokunmanı istiyorum." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bundan daha fazlasını istiyorum."

O ana kadar mavi gözlerinin bu kadar yakıcı olabileceğini bilmiyordum. Kane'in avuç içi yanağımdan kayarak iki parmağını çatlağımda gezdirdi.

"Bu tatlı kıcı becermemi ister misin?" "Evet."

İnliyor, hareket etmeden önce göz kapakları düşüyor ve ağzımı alabilmek için beni göğsüne doğru geri çekiyor. Dudakları dudaklarımı yutarken, ben de kendimi onun öpücüğüne bırakıyorum.

İkimiz de nefessiz kaldığımızda geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sen benimsin."

Benimsin."

"Biliyorum."

Dudakları boynumdan aşağıya, omzumla birleştiği yere doğru kayıyor ve ateşlediği uyarılma daha da sıcak yanıyor.

Bu özel külotu raftan seçtiğim andan beri, bu gece ne istediğimi biliyordum. Bu yüzden burada zaten bir tıkaç ve bir şişe kayganlaştırıcı var.

"Malzemeleri de çekmecedan aldım." Sesim soluk soluğaydı ve daha yeni başlamıştık.

Kane geri çekilir. "Senin mükemmel olduğunu zaten biliyordum, ama bu
.. foklar

Eğilmeye başlıyorum ama beni durduruyor.

"Henüz değil, prenses. Önce bu güzel göğüslerin tadını çıkaracağım ve
"O küçük dar amcığı ye."

Ağzı pisleştğinde ne olduğunu bilmiyorum ama her şeyi bir üst seviyeye
çıkartıyor.

Beni çeviriyor ve iki eliyle belimi sararak masanın üzerine kaldırıyor.
Dudakları sütyenin şeffaf dantelinin arasından meme uçlarımı buluyor ve onları
teker teker ağzına alıyor.

Başımı geriye attığımda nihayet kopçaya uzanıyor ve kopça açılıyor.
Sütyenimi santim santim kollarımdan aşağıya çekiyor ve parmaklarının değdiği
yerlerden sonra tenim karıncalanıyor. Elmas gibi sertleşene ve ben yalvarana
kadar meme uçlarımla oynuyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"Evet. Boşalmak istiyorum."

"O zaman tam olarak yapacağın şey bu."

Kane önümde dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı iki yana açtı.

"Topuklarını masaya koy. Arkana yaslan."

Üzerimi örten küçük dantel parçası olmasa tamamen açıkta kalacaktım.
Sonra Kane onu yana doğru çekiyor ve ben de öyle oluyorum.

"Çok güzel." Öne doğru eğilip dilini geçiriyor. "Ve çok lezzetli."

"Lütfen-"

"Sizi memnun edeceğim prenses. Yemin ederim."

Elleri iç bacaklarımdan etrafını sararak beni açık tutuyor ve sonra içeri giriyor.

Dil. Dişler. Dudaklar. Adını haykırmamı ve beni uçuşumun kenarına itmesi
için yalvarmamı sağlamak için elindeki her şeyi kullanıyor. Ama ne zaman
yaklaşısam, geri çekiliyor.

"Kane!"

"Gelmek için ölüyor
musun?" "Evet!"

"O zaman *neredeyse* hazırsın."

Bu geceki olayları harekete geçirdiğimde, kendimi hayal edilebilecek en şehvetli işkence için kaydettiğimi fark etmemiştim, ama görünüşe göre yanlış hesaplamışım.

Kane ayağa kalkıyor ve ben yüzünü tekrar bacaklarımın arasına sokmak istiyorum ama mavi bakışları bana odaklanmış durumda.

"Malzemeler nerede?"

Başımı geriye atıyorum. "Üst çekmecedeydi. Sağ tarafta."

"İnanılmaz bir kadın." Onları buluyor ve hiç vakit kaybetmeden kayganlaştırıcıyı ve tıkaçı yanıma koyuyor.

"Acele et."

Ama beni ters çevirip yalvardığım şeyi vermek yerine, iki parmağını yanağımda gezdiriyor.

"İhtiyacın olanı istemene sevindim, Temperance. Her zaman sahip olduğundan emin olacağım. Her zaman."

"Peki ya senin ihtiyacın olan?" diye sordum.

"Sadece nefes alarak bana veriyorsun."

İçimi bir duygu dalgası kaplıyor ve bir elimi boynuna sarıp ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Sonunda geri çekildiğimde ona "Seni seviyorum Kane" diyorum.

Başını eğip alnını benimkine değdiriyor. "Ne olursa olsun, seni *her zaman* seveceğim."

Geri çekildiğinde bana elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Yavaşça beni masaya doğru döndürüyor ve ben de eğilerek soğuk ahşabın meme uçlarıma yaptığı baskının keyfini çıkarıyorum.

Kıçımı okşuyor, bir yanağıma avuçluyor. "Bu tatlı kıçınla oynamamı özledin mi?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Bir daha ihmal etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Bir parmağını külotumun dış kayışının altından geçirip merkezime doğru takip ederken yanağımdaki tutuşunu bırakıyor.

"Çok ıslak."

Dokunmasını istediğim yere *çok yakın*. Bir parmağını ıslaklığıma daldırıyor ve girişimi daire içine alıyor.

"Sikimi burada mı istiyorsun?" diye soruyor.

"*Evet*." Sesim yalvarışıma karışıyor ama o buna razı olmuyor. Kane parmağını arka girişimi daire içine almak için geri çekiyor.

"Peki ya burası?"

Tanrı yardımcım olsun, ama daha önce hiç bu kadar çok şey istememiştim.

"Lütfen, Kane. İhtiyacım var-"

"İhtiyacın olan her şeyi alacaksın. Bundan hiç şüphelen olmasın. Ama önce senden bir şey istiyorum."

"Ne? Herhangi bir şey."

"Beni sevdiğini tekrar söylemeni istiyorum."

"Seni seviyorum." Fısıldıyorum ve sonra bağıriyorum. "Seni seviyorum, Kane Savage! Son nefesime kadar seni seviyorum!"

Omzuma bir öpücük konduruyor. "Ve seni bu hayat ve sonraki hayat boyunca seveceğim."

"Evet. Bu ve bundan sonraki hayatım boyunca."

İşte o an klitorisimi bulduğu anda bir parmağını içime sokuyor ve orgazmım üzerime çöküyor. Daha fazla baskı, daha fazla temas, daha fazla her şeyi denemek için masanın üzerine eğildim.

Kane kasıksız külotumu kıcımın üzerinden aşağı doğru çekiyor ve yere düşmelerine izin vermeden önce onları serbest bırakmak için titriyorum. Hazır ve nazırım.

Beklenti her hissi artırıyor çünkü ne olacağını biliyorum. Çiseleyen kayganlaştırıcı kıcıma çarptığında, titriyorum

Heyecan. Ben hazırım. Bunu istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

"Önce seni gereceğiz." İyice yağlanmış parmağını kıcıma bastırıyor ve geçen seferkinden daha yumuşak bir şekilde giriyor.

"Oh Tanrım." Sinir uçlarım karıncalanıyor ve neredeyse tezahürat yapıyorlarmış gibi hissediyorum.

"Çok sıkı amına koyayım. Sikimi boğacaksın ve ben bunun her saniyesine bayılacağım."

Parmağıyla kıcımı yavaşça sikiyor, her hareketiyle beni kızdırırken görüşüm bulanıklaşıyor ve bunun gözlerimin kapanmasından kaynaklandığını fark ediyorum. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve kendimi hislere bırakıyorum.

Kane ikinci bir parmağını içeri kaydırıyor ve yanma lezzetli bir şekilde artıyor. "Beni alabilir misin?"

"Evet." Tereddüt yok. Soru yok.

"Baştan çıkarıcı."

Parmaklarını makasa benzer bir hareketle ayırıyor, kasları test ediyor ve ben masanın üzerinde kıvranıyorum. Serbest kaldığında, kıcıma bir tıkaç itmek ve horozunu amıma karşı çentiklemek için.

"Kahretsin, çok ıslaksın."

Ses tonundaki çaresizliği seviyorum, tıpkı onu emerken gözlerindeki mücadeleyi sevdiğim gibi. Bunu ona yapabileceğimi bilmeyi seviyorum. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini.

İçine doğru itiyor ve ben doymanın ötesine geçiyorum. Kane içime girerken kıcım tıkaca karşı esniyor.

Çıglıklarım onu teşvik ediyor ve orgazmım artıyor. Altıma uzanıp klitorisimi buluyor ve ben paramparça oluyorum.

"Kane!" Zevk beni ele geçirirken adını haykırıyorum ve itiş gücü, serbest kalana kadar daha sert ve daha hızlı gelmeye devam ediyor.

"Vakit geldi."

"Lütfen."

Tıkacı kıcımdan çıkarıyor ve daha fazla kayganlaştırıcı arka girişimi kaplamadan önce bir kenara atıyor.

"Dayanamazsan söyle. Yavaş gideceğim."

Başı sıkı kas halkasına bastırıyor ve ben de bu hissin içinde gevşiyorum. İçime giriyor ve bir an için yarılıp açılıyormuşum gibi hissediyorum.

"Vay anasını. Sığacak mı bilmiyorum. Çok büyük olabilirsin."

Parmakları klitorisimi buluyor ve bir kez daha içimde başka bir orgazm oluşturuyor. Her şeye rağmen, bu yeni hissi sevmem için beni kızdırırken daha fazlasını isteyerek ona karşı geri çekiliyorum.

"İyi kız. Yavaş ol."

Her seferinde bir inç, onun horozunu alıyorum. Sinir uçlarım baş döndürücü yeni bir tür zevkle çılgık atıyor. Kendimle ilgili asla kabul etmek istemediğim her şeyle oynayan karanlık, çarpık bir his.

"Sıra sende," diye fısıldıyorum, şansımı deniyorum. "Emin misin?"

"Evet. Sadece yavaş ol."

Kane işi devralırken zevk ve acı arasındaki çizgi bulanıklaşıyor, kıcıımı doldurup tekrar tekrar geri çekilirken aynı anda klitorisimin uğuldamasını sağlıyor.

Amım masayı ıslatıyor ve boğazım onun adını haykırmaktan boğuklaşıyor.

Sonunda boşaldığımda, tenimin her santimi bu hisle parıldıyor gibi görünüyor. Masadan havalanıyormuşum gibi hissediyorum ve sonra Kane doruk noktasını kıcıma pompalarken kükrüyor.

Beni temizledikten sonra yatağıma götürüyor ve bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğundan emin oluyorum.

Sün öğleden sonra, Yve için sipariş ettiğim parça üzerinde iyi bir noktaya geldikten sonra bir mesaj aldım.

Geliyor musun? Yeteneklerim emrinde.

KANE, hacker arkadaşımın Giles'ı araştırmasından hoşlanmayacak ama bunu söylemem için burada değil. Yarım saat önce Land Rover'ıyla "birkaç işim var" diye çıktı, yani market alışverişinden daha fazlasını yaptığını varsayıyorum. Ama ona güveniyorum ve soru sormadım. Bunun yerine ona veda öpücüğü verdim ve onu sevdiğimi söyledim.

Şimdi keşke daha fazla soru sorsaydım diyorum, en azından ne kadar kalacağını bilirdim.

Ariel'e yarım saat içinde yolda olacağımı söyleyen bir mesaj atıyorum ve bir tane de Kane'e kız kıza vakit geçirmek için Ariel'e gideceğimi söyleyen bir mesaj atıyorum.

Ariel bir adres ve bir dizi emojiyle yanıt veriyor ama Kane hiç yanıt vermiyor.

Güvende olsan iyi olur, yoksa seni kendim öldürürüm.

Hızlı bir duş alıp saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptıktan sonra kısa bir pantolon ve siyah bir atlet giyiyorum. Güvende olmak için, kurşuna dayanıklı camı ve zırhlı kapıları olduğunu bildiğim Audi'yi alıyorum. *Bu Kane'in geri döndüğünde burada olmadığım için daha iyi hissetmesini sağlayacak,* diyorum kendime.

Ariel'in bana gönderdiği adresin önündeki kapıya yanaştığımda, onunla neye bulaştığım konusunda gerçekten hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Orası bir ev değil, bir malikâne.

Hoparlör kutusunun diğer ucundaki kişiye adımlı söylüyorum ve kapı açılıyor.

Büyük garajı ya da evin girişini kapatmamak için uzun araba yolunun sonuna, yan taraftaki çimento zemine park ediyorum.

Ariel ben arabamdan inmeden kapıyı açıyor. "Sen yaptın Bu!"

Girişe doğru ilerliyorum.

Dağınık topuzlu ve HANGRY HANGRY HIPPO tişörtlü Ariel'in giydiği korkunç ev.

"Sen cidden bir balersin, değil mi?"

Sırıttırıyor. "Ben bir CEO'yum ve şirketlerim harika şeyler üretiyor. Dolayısıyla, bir yığın para kazanıyorum. Ev kiralıktı ama ona aşık oldum. Gizemli Bay Mount'un evi bana satmaya karar verdiğini bilmiyor muydunuz?"

"Bekle-" Modern ve şık, güzel girişe farklı bir gözle bakıyorum. "Burası Mount'un evi miydi?"

Başını sallıyor. "Anlaşılan bir tanesini artık kullanmıyormuş. Güvenlik sistemini söküp kendiminkini kurmuş olsam da, burada olan her şeyi görüp görmediğini hâlâ merak ediyorum. Bu herif acayip korkutucu."

Onun ne kadar korkutucu olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Tek yaptığım onaylarcasına başımı sallamak.

"Yine de eski patronun onunla *evlendi* ve bunu anlatacak kadar yaşadı."

Keira'nın ondan bahsederken nasıl gülümsediğini ve neredeyse kalp gözleriyle baktığını düşünüyorum. "Sadece bunu anlatmak için yaşamadı... gerçekten mutlu."

"Kaltak deli olmalı, tek söyleyebileceğim bu. Her neyse, bu yüzden burada değilsin. Benim sihrimi göstermem için buradasın." Ariel beni pırıl pırıl paslanmaz aletlerle donatılmış modern bir mutfaktan geçirip Pontchartrain Gölü'nün inanılmaz manzarasına bakan uzun bir masaya götürüyor.

"Güzel ev."

"Mount'ın iyi bir zevki vardı. Ben de pek değişmedim," diyor Ariel dizüstü bilgisayarının önüne bir sandalye çekerken. Oturup bana bakmadan önce ellerini ve parmaklarını uzatıyor. "Şimdi, bu sefer hangi bilgiyi araştırıyoruz?"

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

Yanına oturduğumda başını öne eğiyor. "Çünkü bilgi güçtür. Neden daha fazlasını istemeyesin ki? O yüzden söyle bana, biz de halledelim. Senden para bile almayacağım. Ama pişirmeyi biliyorsan ödemeyi kurabiye olarak alırım."

Gülüyorum. "Sana biraz kurabiye alacağım." "Yeterince adil. Şimdi git. Ben hazırım."

Yutkunuyorum, ona ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değilim. "Bu iyi bir durum değil. *Hem de hiç*. Ne konuştuğumuzu ya da ne bulduğunu kimse bilmemeli."

"Kahretsin. Bu tür şeyler mi?"

Başımı sallıyorum ve Ariel ayağa kalkıp bilgisayarını kapatıyor. Ona göz kırpıyorum.

"Sen ne-"

"Bunu süper güvenli işlerle benim ilgilendiğim yere taşıyoruz. Bu iş için yaşıyorum. Hiçbir fikrin yok. Hadi gel."

Ariel'i devasa bir ana süitten geçip bir dolaba girerken takip ediyorum ve o bir kod girerken başka tarafa bakıyorum. Bir panel açılıyor ve elini oraya doğru sallıyor.

"Güvenli odama hoş geldiniz."

İki duvarını süslü dolapların kapladığı ve ortasında bir ada bulunan lüks bir giyinme odasına benzeyen bir yere giriyorum. İki büyük deri kanepeler bir sohbet alanına yerleştirilmiş.

En azından Ariel içeri girip kapıyı kapatana ve bir düğmeye basana kadar.

Tüm oda değişiyor. Dolaplar ortadan kayboluyor ve ortaya Kane'in deponun ikinci katındakine çok benzeyen yüksek teknolojlili bir güvenlik merkezi çıkıyor.

"Bir yarasa mağaran var."

Ariel bana sırtlıyor. "Kesinlikle var." Sandalyeleri çekiyor ve o dizüstü bilgisayarını güvenli bir sabit hat olduğunu tahmin ettiğim bir şeye bağlarken biz de yerleşiyoruz.

"İzlerini kapatabiliyor musun?"

"Dışarıdaki herkesten daha iyi. Geçen yıl Pentagon'u yedi kez hackledim ve beni hiç yakalayamadılar. Ben en iyisiyim."

O zaman tam da ihtiyacım olan kişi. "İyi, çünkü bu insanlar kötü."

Ariel'in kırmızı kaşlarından biri kalkıyor. "Ne kadar kötü?"

"*Kötü*. Başkalarını sattıkları için aslında hayatta olmayı hak etmeyen türden insanlar."

Ariel başını çevirip bakışlarımla buluşuyor. "Vay be. Tamam. Yani gerçek süper kötüler. *Lanet olsun*. Seni yakaladım. Şimdi bana bir isim falan ver de araştırmaya başlayalım." Parmaklarını klavyenin üzerine koyuyor ve bekliyor.

Bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse korkuyorum çünkü bunu yapmak için önce Kane'den izin almadığım kesin.

"Sır tutabilir misin?"

Ariel'in ifadesi ciddileşiyor. "İstediğimden daha fazla sır saklıyorum. Ben bir kasa daireliyim. Hackerlar böyle hayatta kalır."

Bir nefes çekiyorum. "Giles."

"İlk adın?" Ariel soruyor.

"Lewis. Eyalet senatörü ve eskiden savcıydı."

Masa sandalyesinde kayarken ve parmaklarını esnetirken gözleri büyüyor. "Olay örgüsü kalınlaşıyor. Bu orospu çocuğunun tüm geçmişini araştıralım ve her ne yapıyorsa onu enseleyelim."

Ariel sadece konuşmuyor. Hayır, Giles'ın hayatına bu kadar hızlı girmesi düpedüz dehşet verici.

"Dul. Bir oğlu var. Üç evi var. Vergilerini ödüyor, ancak muhtemelen denetlenmesi gerekiyor çünkü kesintileri gelirine göre son derece yüksek. Kredi kartı numarası bu yıl altı kez çalınmış ki bu etkileyici. Muhtemelen karma. Doktorundan Viagra reçetesi almış. Düzenli olarak Çin'den bir tür dayanıklılık takviyesi de alıyor." Parmakları havada Giles hakkında bulabildiği her şeyi ortaya çıkarırken konuşuyor ve ben de onun bir şeyler bulmasını bekliyorum.

"Peki ya suç faaliyetleri?"

"Henüz bir şey yok. Hâlâ araştırıyorum ve ben avdayken izini kaybettirecek kadar iyi olmasına imkân yok."

Giles'ın hayatıyla ilgili rastgele gerçekleri anlatmaya devam ediyor ama bulmaya çalıştığım şeyle ilgili hiçbir şey yok. En azından şimdilik. "Bölge savcısı olarak gerçekten yüksek bir mahkûmiyet oranı vardı. Yargılanan dava sayısına göre acayip yüksek." Ariel duraksıyor. "Ah . . . çünkü kardeşi yargıçtı.

Sanki bu büyük bir çatışma değilmiş gibi.

İlgi. Tanrım. Bunun olmasına kim izin verdi?" "Görünüşe göre çarpık bölge."

"Yargıç kardeş öldürüldü. Çözülemedi. Polis, hapse gönderdiği bir adamla ilgili bir suikast olduğundan şüpheleniyor ve bu adamın aklanmasını sağlayan kanıtlar, kısa bir süre sonra ölen polis şefi tarafından duruşma sırasında 'kaybedilmiş'." Sesini alçaltıyor. "Yargılanan adam Mount örgütüyle bağlantılı biriydi." Ariel bana bakıyor. "Ama sen bunları zaten biliyordun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum ama zihnim çalkalanıyor.

"İlginç..." Ekrana geri dönüyor. "Garip bir şekilde, yargıcın üvey oğlu altı hafta önce ölmüş. Ceset sadece üzerinde bulunan künyeden teşhis edilebilmiş. Başka hiçbir şey kurtarılamamış. Orduda keskin nişancıymış."

Parmakları hareket etmiyor.

"Kimse bunun tesadüf olduğunu düşünmedi mi? Yani, komplo teorilerine meraklı olduğumu biliyorum ama bana öyle geliyor ki-"

"Bu kadar yeter."

Ariel ellerini klavyeden kaldırdı. "Mount'tan korktuğun için mi... yoksa başka bir nedeni mi var?"

"Sana söyleyemem."

Bakışları üzerimde daralıyor. Sormak istediği milyonlarca soru varmış gibi görünüyor ama onları içinde tutuyor.

"Haklısın. Normalde bu konuyu araştırmak için can atardım ama Mount ismi geçince kendimi kontrol ettim. Tek istediğin bu muydu yoksa bilmek istediğin şeyi öğrenmek için gidebileceğimiz başka bir yol var mı?"

"Giles'ın bir parçasını satın aldığı şirket hakkında bir şeyler var mı?"

Ariel tekrar bilgisayarına bakıyor. "Paravan şirketlerden oluşan bir ağı var. Neredeyse izi sürülemez ama ben ondan daha iyiyim. Bunlardan birinin Cayman Adaları'nda bir banka hesabı var. Aktif." Duraklıyor. "Vay be."

"Ne?"

"Magnolia Maison'un kim olduğunu biliyor musun?"

Tüylerim diken diken oluyor. "Evet."

"Şirketi ona düzenli olarak ödeme yapıyor." Ariel sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "İnsan kaçakçılığı yaptığından şüphelendiğiniz bir adamın Mount tarafından korunan bir madama ödeme yapmasının bir nedeni var mı?"

"Siktir. Kane onun yalan söylediğini sanıyordu." Ariel'in bakışları benimkilere kaydı. "Kane, ha?"

Hay sikeyim. Bunu ikinci kez yapıyorum. Önce Magnolia'yla, şimdi de Ariel'le.

"Lütfen bunu duymamış gibi davran."

Kollarını kavuşturdu. "Büyük resmi anladığım zaman çok daha etkili oluyorum."

"Sana söyleyemem."

Beni inceliyor. "Söylemene gerek yok. Satır aralarını okuyabilirim. Ama Magnolia'nın bununla ne ilgisi var?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Ama bilmem gerek."

"Mount'ın karısıyla kanka değil mi?"

"Evet."

"Belki de ona dokunmamalıyız." "Ama eğer insan kaçakçılığı yapıyorsa..."

Ariel bir iç çeker. "Haklısın. Bizi öldürmeme ihtimali var."

"Bekle, araştırabileceğimiz başka bir isim ya da isim gibi bir şey var."

"Dinliyorum." "Lagarto.

Anlamı-"

"Portekizce kertenkele. Tabii ki bir insan kaçakçısının iğrenç bir takma adı olur."

Sonra parmakları yeniden hareket ediyor ve Rafe ile Kane'in peşinde olduğu adamı bulmak için karanlık ağı kazmaya başlıyor.

Ariel yaklaşık yirmi dakika boyunca sessiz kaldı. Kuzey Kore nükleer bombalarını etkisiz hale getirme konusunda şaka yapmadığından emin olduğum bir kız için bu süre, bir bilgiyi araştırması için çok uzun bir süre gibi görünüyor.

"Bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Bu adam lanet olası bir hayalet. Chameleon, Lizard'dan daha iyi bir seçim olurdu. Diğer insanların ondan bahsettiği pek çok yerde adı geçiyor ama onu bulabilmem için gerçek bir isme ihtiyacım var."

"Siktir."

"Doğru ... bekle . . ." Sonra Ariel duraksıyor ve ekranı bana doğru çeviriyor. Ekranda büyük, sarkık bir şapka takmış bir adamın siyah-beyaz fotoğrafı var.

"Ne?"

"Hiç böyle bir şapka takan bir adamla tanıştın mı?" "Aptalca görünüyor ama inanılmaz değil."

"Bunun çılgınca geleceğini biliyorum ama ya ... ya Kertenkele bir *erkek* değilse?"

"Sence olabilir mi?" Ariel ve ben gözlerimizi kilitledik.

Hayatta olmaz. Bu çok fazla şeyi açıklar. Kane ve Rafe'in neden adamın izini bulamadığını... çünkü o bir erkek değil.

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Daha çılgınca teorilerim var."

"Magnolia şu anda nerede?" diye soruyorum.

"Gerçekten bu yola girmek istiyor musun?"

Kardeşimi ve Kane'i ve bu iş bitene kadar asla tam anlamıyla yaşayamayacağımız hayatları düşünüyorum.

"Başka seçeneğim yok."

"Ne oluyor lan? Sen ciddi misin?" Mount'a sanki bana dört taşağı ve çift aleti olduğunu söylemiş gibi bakıyorum.

"İnsan kaçakçılığı hakkında bir şeyler uydurduğumu mu sanıyorsun? Benim bile sınırlarım var. Önceden haberim olduğu halde bir sevkiyatın benim şehrimde el değiştirmesi kabul edilemez. Bu gece hem alıcıyı hem de satıcıyı saf dışı bırakıyorsunuz. İnsanları şehrimden geçirmeyi aklından bile geçiren herkese bir mesaj göndermek istiyorum."

Duygularını takdir ediyorum ama bir şeyi yanlış anladı.

"Ben senden emir almam," diye cevap verdim. "Artık bu şekilde çalışmıyoruz."

Neredeyse siyah olan bakışlarını üzerime dikeyor. "O zaman bunu sana yaptığım iyiliğin karşılığı olarak düşün."

Ransom, Lagarto'ya yaklaştığını söyledi, yani çoktan orada olmam gerekiyor. Mount'ın ofisi olan bu cep telefonu ölü noktasından çıkar çıkmaz, hangi cehennemde olduğunu öğrenmek için onunla temasa geçeceğim.

"İşi kabul edersem, ödeşmiş oluruz."

"Tamam. Bu işi bitirdiğin sürece. Bu gece."

"Hallolacak."

TEMPERANCE

Kane mesajlarımı ya da aramalarımı cevap vermiyor ve ben endişelenmeye başlıyorum. Başlamayı atla, aklım zaten çalışıyor

Ona ne olmuş olabileceğine dair tüm tavşan deliklerinden aşağı.

O iyi. Yetenekli. Muhtemelen keşif falan yapıyordur ve telefonunu kapatmıştır.

Dairemde adımlarken, Ariel'in telefonuma yüklediği ve Magnolia'yı takip etmemi sağlayan uygulamaya bakarak onun sessizliğini mantıklı hale getirmeye çalışıyorum. Ariel'in bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama Magnolia'nın telefonu üzerinde olduğu sürece nerede olduğunu biliyorum.

Kulübe gitmiş ve şu anda şehir merkezindeki çatı katında. Onunla konuşana kadar çılgın şüphelerimin hiçbirini doğrulayamam ama Kane olmadan onunla yüzleşmek istemiyorum. Onun tehlikeli olduğundan hiç şüphem yok.

Ve lanet olası kardeşim... Lanet olası kız arkadaşını öldürmek için bir görevde olabilir ve bunun farkında bile değil.

Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama çok kurnaz.

Durumu biraz olsun aydınlayabilecek arayabileceğim tek bir kişi daha var ama tereddüt ediyorum. Bugün pazar gecesi,

ve sorularım kesinlikle hoş karşılanmayacaktır.

Ama başka ne seçeneğim var ki?

Uygulamadan çıkıyorum ve eski patronumun kişisine dokunuyorum. Keira, Magnolia'yı herkesten daha iyi tanıyor.

"Selam Temperance. Bir sorun mu var?"

Sanırım beni bir Pazar gecesi arasaydı benim de ilk tepkim bu olurdu, yani adil.

"Ben de bunu **a n l a m a y a** çalışıyorum. Sana birini sorabilir miyim?"

Bir süre sessiz kaldı. "Mount hakkında sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi ve söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Hayır, hayır, elbette söylemem. Peşinde olduğum şey de bu değil." "O zaman kimin?"

"Magnolia."

Hat uzun bir süre sessiz kalır. "Belki. Ne bilmek istiyorsun?"

Keira'yla telefonu kapattığımda rahatlamak yerine endişelerimin yeni bir seviyeye ulaştığını fark ediyorum. Şüphelerimin yanlış olabileceğine dair umut tabutuma çakılan son çivi mi? Keira'nın son açıklaması.

"Magnolia hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yaşadı. Onu hafife alma."

Burada ciddi bir sorun var ve tüm yollar Magnolia'ya çıkıyor.

Onu takip ettiğim uygulamayı yeniden açıyorum ve kırmızı işaret hareket etmiş.

Nereye gidiyorsun Magnolia?

Şehir dışına çıkıyor ama nehir boyunca ilerliyor.

Ariel gibi komplo teorileriyle dolu değilim ama bir Pazar gecesi Mississippi'de neler o l a b i l e c e ğ i n e dair birkaç fikir üretmek için onunki gibi bir zihne sahip olmak gerekmiyor.

İnsan kaçakçılığı.

Midem sıkıca düğümleniyor ve Kane'i tekrar deniyorum ama cevap alamıyorum.

"Neredesin?" Boş odaya soruyorum. "Ne yapmam gerekiyor? Bunun olmasına izin verip hiçbir şey yapmayacak mıyım?"

Belli ki oda bana cevap vermiyor ama ben zaten bir şeyi biliyorum.

Bunun olmasına izin veremem.

Siyah taytımı, siyah tişörtümü ve botlarımı giyiyorum ve çantamdaki silahın dolu olduğundan emin oluyorum. Neyin içine girdiğimi bilmiyorum ama hazırlıklı olacağım.

Audi'nin ön koltuğuna geçtiğimde telefonum çalıyor. *Kane.*

"Tanrı'ya şükür iyisin. Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Toplantı uzadı. Sadece bir dakikam var. Bu gece ortalıkta görünme. Mümkün olduğunda eve geleceğim."

"Ama-"

"Eve gittiğimde her şeyi açıklayacağım. Yemin ederim senden bir şey saklamıyorum ama bunu kendim halletmeliyim. Birkaç saatliğine karanlığa gidiyorum. Güvende olacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum, Temperance."

Arama sona erdi ve Kane gitti. Onu hemen geri aramaya çalışıyorum ama telefon doğrudan telesekretere düşüyor.

Beni aramış ve hemen ardından telefonunu kapatmış olmalı. Satır aralarını okuyacak kadar zekiyim. Ona ulaşamaz ya da izi sürülemez. Bir işi var. Bir vurgun.

Hay sikeyim. Ya Lagarto'nun peşindeyse . . .ve Magnolia olduğunu bilmiyorsa?

Uygulamayı tekrar açıp Magnolia'nın konumunu kontrol ediyorum. Hâlâ nehir boyunca kıvrılan yol boyunca ilerliyor. Eğer Kane her ne yapıyorsa durduramazsa, ben durduracağım.

T*bu son kez.*

Son işim.

Mount'ın ofisinden çıkıp hemen Temperance'ı aradığımda bunu anladım.

Önceden kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Şimdi her şeyim var.

Eğer bu hayatı yaşamaya devam etmek isteseydim, Temperance'ın bunun üstesinden gelebileceğine hiç şüphem yok. Ama bunu yapmasını istemiyorum. Yaptığım şeyler için suçluluk duymuyorum ama bunları yapmaya devam etmeme de gerek yok. Hayatımız boyunca harcayabileceğimizden daha fazla param var. Çocuklarımız da, eğer olursa, ömür boyu hazır olacaklar.

Arabayla nehir kıyısında bankaya ait ve insan yükü taşımak için mükemmel bir yer olan eski bir depoya doğru ilerlerken Temperance'ın tıpkı ona benzeyecek küçük bir kıza hamile olduğu hayali zihnimde şekilleniyor. Yaklaştıkça görüntü daha da gerçek oluyor - o kadar gerçek ki onu engellemek zorunda kalıyorum çünkü gittiğim yer ve yapacağım şey için çok saf.

Deponun yaklaşık çeyrek mil ötesinde yolun kenarına çekip terk edilmiş bir binanın arkasına park etmeden önce, beynimde başka bir resim çiçek açıyor - torununu tutan annem.

Keşke ona bunu verebilseydim.

Bagajı açıyorum ve gizli bölmeden keskin nişancı tüfeğimi almadan önce sessizce arabadan çıkıyorum.

Bu benim ilk rodeom değil ama sonuncusu olacak.

Mount'un bana verdiği yere doğru sessizce ilerlerken gölgelerden uzak duruyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bir şeyler doğru gelmiyor.

Durup hareketleri dinliyorum, pusuya düşürülmek üzere olmadığımı ya da bunun ikili bir oyun olmadığını umuyorum.

Mount henüz bana kazık atmadı ama bir sebepten ötürü faydalı ömrümün sonuna geldiğime karar verdiyse, beni ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecektir.

Ama bunun gerçekleşmesi için beni karanlığa gönderdiğini düşünemiyorum.

Gerçek bir erkek gibi gözlerimin arasına bir kurşun sıkardı.

İleride bir kamyonun sesi gümbürdüyor, eski dizel motor kapı girişinin yanındaki paslı posta kutusunu titretiyor. Farlar alaca karanlığı yararken çalıların arasına daldım.

İnsan kaçakçılığının geceleri, zifiri karanlıkta gerçekleştiğini düşünürsünüz ve bir kısmı da öyle. Ama birçoğu da gün ışığında, göz önünde gerçekleşiyor. Bu el değiştirme, eğer gerçekten içine girdiğim şey buysa, ikisinin arasında bir şey. Akşamın erken saatlerinde ama yine de gözden uzakta, kimsenin onları görmeyeceğini düşündükleri bir yerde. Ama bunun nerede olacağını ve doğru noktanın ne olduğunu anladıktan sonra yapacağım.

Kısa süreli sözleşmeleri kabul etmememin bir nedeni de bu. Bir işi yapmaya hazırlandığımda asla şaşırarak istemem. Her girişin, çıkışın, trafik düzeninin, güvenlik görevlisinin, güvenlik kamerasının, çit çizgisinin ve kaldırımıdaki çatlağın yerini bilmek isterim.

Yaptığım işte en iyi olmamın ve yüksek ücret almamın bir nedeni var.

Şimdi de insan tacirlerinin üzerine keşif yapmadan yürüyorum.

Çok aptalca.

Bir yanım arkamı dönüp Mount'a defolup gitmesini söylemek istiyor ama küçük otobüsün yanında sarı bir BATI PARKI BAKIM MERKEZİ yazan açık kapıya döndüğünü görünce bunu yapamayacağımı anlıyorum.

Bu işi bedavaya yaparım.

TEMPERANCE

Magnolia'nın gittiği yoldan Audi'ye rehberlik ediyor ve her geçen kilometrede ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Daha aptalca şeyler de yaptım ama çok uzun zamandır değil. Yine de, bu belki de pastayı alır. Mide bulantım geçti ve diğer hamilelik belirtileri de geçti. Yani . . . muhtemelen yanlış alarmdı.

Bunu aklımdan çıkarıyorum çünkü her iki durumda da yapabileceğim bir şey yok. Bunun yerine elimdeki duruma odaklanıyorum ki bu en akıllıca seçim.

Tüm bunları bir araya getirmeye çalışıyorum ama bu, kutusu olmayan bir yapboz üzerinde çalışmaya benziyor. Sinir bozucu ve zaman alıcı.

Uygulamadaki nokta hareket etmeye devam ediyor, ancak daha ileri gitmek yerine, şimdi daireler çiziyor gibi görünüyor.

"Lütfen, Tanrım, bana onun kaybolmadığını söyle."

Magnolia'nın nereye gittiği konusunda fikrini değiştirecek kadar şanslı olamayacağımı biliyorum, belki de vicdan azabı yüzünden, ama yine de umut edebilirim.

Ya da insanları çoktan aldı ve onları taşıyor.

Magnolia'nın insan ticareti yaptığı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Ama o kadın satıyor ... yani protestolarına ve açıklamalarına rağmen, bir sonraki adımı atmaması gerçekten düşünülemez mi?

Yanılmıyorsam ve o sadece şehrin dışında, havalı ve seksi bir restoran arıyorsa? Evet, ben de o kadar aptal değilim.

İçgüdülerim burada kötü bir şeyler olduğunu söylüyor ve eğer yanılıyorsam eve gidip Kane'i bekleyebilir ve çılgın bir kaz kovalamacasına çıkmamış gibi davranabilirim.

Ve sonra nokta nehre doğru son bir dönüş yapıyor ve duruyor.

Hangi cehennemdesin, Magnolia? Kane de burada mı?

F Tersanenin arka köşesindeki paslı bir nakliye konteynırının üzerindeki tüneğimde, gözüm Yaşlılar evi rölantide çalışırken siyah bir Suburban arkasına yanaşıp park ediyor.

Uzaktan bir tekne motoru ses çıkarıyor ve dürbünümle daha yakından bakıyorum. Turuncu can yelekleri giymiş bir düzine insana benziyor ve teknenin yan tarafında büyük sarı harflerle SANDY'S SWAMP TOURS yazıyor.

Mount alıcı ve satıcıyı çıkarmamı istiyor. Kimin kim olduğunu nasıl bileceğim, hiçbir fikrim yok.

Araştırma yapmadan sözleşme kabul etmememin bir başka nedeni.

Cipte önemli biri var. Eğer Giles'sa, sonunda onu haklamak için beklediğim fırsatı yakalayacağım.

Tekne deniz kenarına yanaşıyor ve bir adam yanaşmalarına yardım etmek için otobüsten iniyor.

Kimse tekneden inemedi, bir BMW SUV kapıdan içeri giriyor ve siyah Suburban'a çarpmadan hemen önce frene basıyor ve her iki aracın da kapıları açılıyor.

BMW'den bir kadın atlar ve ellerini sallayıp bağırmaya başlar.

Ne oluyor lan?

Gözlerimi iki kez kırpttırıyorum ve solmakta olan güneş ışığında onu tanımam tam bir saniye sürüyor.

Magnolia Maison.

Aman Tanrım.

Mount beni madamı ortadan kaldırmam için gönderdi.

Audi'yi durdurun ve Magnolia'nın yerini gösteren küçük kırmızı noktayı geçin.

Kahretsin.

Başka bir araba yoluna dönüyorum ve geri çıkıyorum, tekrar yaklaşırken yavaşça ilerliyorum.

Her an yıkılacakmış gibi görünen bir depo. Nakliye konteynırları park alanında üst üste yığılmış, bazılarının kapıları ardına kadar açık.

Eğer bir insan kaçakçısı olsaydım, muhtemelen burada olurdum.

Yolun kenarına çekip motoru durdurmadan önce onu tekrar geçiyorum.

Bu hayatımda yaptığım en aptalca şeydi.

Bu arabadan inmeyeceğim.

Çıkmayacağım işte.

Kane beni öldürür.

Telefonumu elime alıp yirminci kez arıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor.

Kahretsin, Kane, neredesin? Burada mısın?

Her zaman beni kurtarmaya gelmesine ihtiyacım yok, ama beni bin kat aşan bir d u r u m l a karşı karşıya kaldığımda

Lig, her zaman bu tür işlerle ilgilenen adamlarla iletişime geçebilmek güzel olurdu.
Telefonuma bakıyorum ve aklıma son bir fikir daha geliyor. Ama kardeşimin numarasını tuşlayamadan bağırışlar başlıyor.

Daha net duyabilmek için kapıyı açıyorum.

Magnolia. Fırtına gibi bağıırıyordu.

"Bırak beni, Giles! Sakın bana dokunma! Bana tuzak kurarsanız ikinizi de öldürürüm!"

İkinizi de öldürmek mi?

Yani . . . Giles ve . . .

Kahretsin. Rafe'in bunu bitirmesi gerekiyordu. Bu da demek oluyor ki. . .

Tanrım.

Magnolia'nın kardeşimi öldürmesine izin vermeyeceğim. Nakliye konteynırlarına bakıyorum. *Ama Kane buradaysa. . . ona izin vermez.*

Kane asla bir kadının tetiğini çekmez. Bunu biliyorum.

Lanet olsun.

Silahımı çantamdaki kılıfından çıkarıp Audi'den iniyorum ve ilk cinayetim olmamasını umduğum yere doğru ilerliyorum. Magnolia tekrar çığılık attığında donup kalmadan önce sadece iki adım atabildim.

"Rafe! Neredesin lan sen? Seni yalancı piç! Seni kendim öldüreceğim!"

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Hayır.

J Yüce İsa. Şu anda burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama görmeyi beklediğim şeyin bu olmadığını biliyorum.

Giles Suburban'dan atladı ve Magnolia Maison'u yakaladı, ona ateş etmem için çok fazla çırpınıyordu.

Lanet kadın.

Diğer hedef o olmasa iyi olur. Mount onu öldürmeyeceğimi bilmeli. Bu pis işi kendisi yapmak zorunda kalacak.

Ransom'ın adını haykırmaya başladığında, parmağım tetiğin üzerinde donup kalıyor.

Ne.. Ne. Lanet olsun.

Temperance'ın kardeşi tekneden atlıyor, başka bir adamı can yelekli on kadınla birlikte teknede bırakıyor ve Magnolia'ya doğru yürüyor.

Lütfen bana burada olanlar hakkında yanıldığımı söyle.

Lütfen bana Ransom'ın onlara ihanet etmek üzere olduğunu söyle ve-

Arka cebinden bir silah çıkarır ama Giles'a değil, doğrudan Magnolia'ya doğrultur.

"Burada ne halt ediyorsun, Mags?"

"Geldim çünkü bunun suçunu üstlenmem için bana tuzak kurdun." Elini sallamaya çalışır. "Bunca zamandır sen Kertenkele'ydin."

Hayatta olmaz. O orospu çocuğu benimle oynamadı.

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum.

Ransom Kertenkele'yi avlıyordu. O Kertenkele olamaz.

Dürbünden izliyorum ve gülümseyip toprağa bir tomar tükürdüğü anda yanıldığımı anlıyorum. "Aslında timsah demek sanmıştım. Ama diller bana göre değil."

Lanet olsun. Lanet olsun.

Nişangâhı Ransom'ın kafasında tutuyorum ve parmağım tetikte, ama yapamıyorum.

Bunu yaparsam Temperance beni asla affetmeyecek. Asla anlamayacak. Bunu ona asla açıklayamayacağım.

Özellikle de kendim nasıl kaçırdığımı bilmediğim için. *Ransom hepimizle oynadı.* Kendi kız kardeşiyle bile.

"Bana nasıl yalan söylersin?" Magnolia'nın sesi sessiz gecede yankılanıyor.

"Ne işin var burada?" Ransom soruyor.

"Mount." Magnolia onun adını ısrarak söyler. "Anlaşılan senin nasıl bir pislik olduğunu kendi gözlerimle görmemi istedi." Bir kolunu teknedeki kadınlara doğru sallıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

Orospu çocuğu. Beni bu yüzden mi gönderdi? Ransom'la yüzleşirken Magnolia'yı korumamı istediği için mi?

Benim bir şey yapmam için çok fazla cevaplanmamış soru ve komplikasyon var.

Mount'ın bilmesi gereken.

Neden bana hedefin Ransom olduğunu söylemedi?

Bu soruya cevap vermem yarım saniyemi aldı.

Bana söyleseydi asla yapmayacağımı biliyordu.

Ama Şimdi, tanıdığımı sandığım adamın, kendisine yalan söylediği için bağıran bir kadını öldürmesine izin verme ihtimaliyle karşı karşıyayım... seçim bulanıklaşıyor.

Tek bir seçeneğim var ve bu bir keskin nişancının asla ama asla yapmaması gereken bir Şey.

Pozisyonumu terk etmek ve bu işi yüz yüze halletmek için harekete geçmek.

Mermiyi tüfekten çıkarıp şarjörü fırlattıktan sonra tüfeği konteynerin üstüne bırakıp tabancamı kontrol ediyorum.

Bunların hiçbirisi uzaktan olmuyor.

Nakliye konteynerinden inip BMW ve Suburban'ın içindekiler arasında yaşanan karmaşaya doğru ilerliyorum.

Ransom, Magnolia'ya bakarak, "Mount asla kendi işine bakmaz," diyor. "Böyle olmaması gerekiyordu. Senin asla bilmemen gerekiyordu. Bu son bir işi ve ben bitmiştim. Bir hayatımız olacaktı."

"Mount'ın adamı bu yüzden mi Cayman Adaları'nda benim adıma hesaplar buldu? Üzerime yıktığın pislilikler için ödeme alan hesaplar mı? Eğer bana tuzak kurmuyorsan bunu neden yaptın?" Magnolia'nın sesi çaresiz, histerik bir kızgınlık sınırında.

"Bebeğim, bana inanmalısın. Yaptığım her Şey senin içindi. Bizim için."

"Sakın *bana* yardım etmek için *kadın* sattığını söyleme. Neler yaşadığımı biliyorsun. Çizgilerim olduğunu biliyorsun. Asla bu kadar alçalmayacağımı biliyorsun."

Ransom'ın sesi tamamen değişir. "Hadi ama Mags. İkimiz de bunun ancak yarım adım üstünde olduğunu biliyoruz. Am satıyorsun. Kızlarından bazılarının benden gelmediğini düşündüren ne?"

Başını geriye atıyor ve kükrüyor.
"Seni öldüreceğim, Rafe Ransom!"

Keskin bir nefes alıyorum ama sanki hava jiletle kaplanmış gibi geliyor.

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Duyduğum şeyi duymuyorum. Bu gerçek değil.

Bu bir kabus.

"Beni yargılayacak mısın? Hem de seni." Kardeşimin sert ve sahte kahkahası çınlıyor. "Sen lanet bir şakasın Mags. Fahişe satan bir fahişesin. Benden daha iyi değilsin. Bu yüzden birbirimize bu kadar iyi uyuyoruz."

Magnolia kolunu Giles'tan çekip yumruğunu savuruyor ve yumruk kardeşimin çenesine çarpıyor. Giles uzanıp onu boğazından yakaladı.

"Hayır!"

Ben dahil herkes bu çılgılık karşısında donakaldı.

"Kimdi o?" Rafe etrafına bakınıyor, ben yaltaklanırken Giles da öyle.

Aman Tanrım. Benim neyim var böyle?

Giles Magnolia'yı serbest bırakıp Rafe'e doğru itti. Konteynırın arkasına saklanıp koşuyorum -doğrudan sert bir göğse.

İri bir el ağzımı kapatmadan önce boğazımdan bir çığlık daha kopuyor. Delici mavi gözlere bakıyorum.

Kane.

Hareket etmek için bizi döndürmeden önce beni göğsüne doğru çekiyor ama artık çok geç.

Arkamdan Giles konuştu. "Onları yakaladım, Ransom. İkisi de."

M

En kötü kabusum gözümün önünde gerçekleşiyor.

Temperance'ın kardeşini öldürme ihtimali, Giles tarafından silah zoruyla ciplere doğru götürülürken onu yanımda tutmaya kıyasla parkta yürüyüş gibi görünüyor.

Kotumun arkasına sıkıştırdığım silahı çekip onu durduğu yerde öldürebilirdim ama Temperance ateş hattındayken olmazdı. Hayatta olmaz.

Ransom onu öldürmesine izin vermez. Beni tabii. Ama kız kardeşini değil. Bundan yüzde yüz eminim. *Lanet* olsun. Ransom'ın böyle bir dolandırıcılık yapabilecek kadar zeki olduğunu hiç düşünmemiştim.

Bir kaçakçıyı asla küçümseme.

"Ne oluyor lan? Tempe?" Önünde durduğumuzda Ransom Magnolia'yı yere itti.

"Rafe? Ne yapıyorsun sen? Lütfen bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyle. Lütfen."

Temperance'ın yalvarışı kalbimi parçalıyor ve onun adına bundan nefret ediyorum. Havaalanında onun önünde tetiği çekmekten nefret ettiğimden bile daha çok nefret ediyorum.

"Tempe, burada ne halt ediyorsun?" Ransom'ın yüzü şaşkınlıktan buruş buruş, en azından benim bakışlarımla karşılaşana kadar. "Saxon'ın seni buraya getirmesine imkân olmadığını biliyorum." Başını iki yana sallıyor. "Ne oluyor lan? Onu korumak için daha iyi bir iş çıkaracağını sanıyordum."

"Kardeşinin gitmesine izin ver. Hemen şimdi." İfadelerimi olduğu gibi kabul etmek mümkün değil, tartışmaya açık değil.

Ransom başını eğiyor, gözlerine yeni bir ışık giriyor. "Bunu neden yapayım ki? O burada olduğu sürece seni avucumun içinde tutuyorum. İkinizi bir araya getirdiğimde sana bu kadar aşık olacağını hiç düşünmemiştim. Ama sen, Saxon. Ona asla karşı koyamayacağını biliyordum. Kimsenin seni umursamadığı bir yalnızlık. Sonra Temperance çıkageldi ve sen de tavuk ciğerine atlayan yayın balığı gibi yemi yuttun."

"Ne?" Temperance fısıldıyor. "Bize t u z a k mı kurdunuz? Sen mi gönderdin Not?"

Ransom başını sallar ve çenesini sallayarak Magnolia'ya bakar; Magnolia sanki boynuzları ve toynakları çıkmış gibi yerden ona bakmaktadır. Çok uzakta olmayabilir.

"Kulüpten Mags'in kırtasiye malzemelerini çaldı. Zor bir şey değildi. Acaba çok özensiz yazdım da benim olduğunu anlar mısın diye düşündüm. Ama sen sorgulamadın bile. Hemen koştun ve sıraya girdin."

Bu orospu çocuğu.

"Beni bir seks kulübüne mi gönderdin? Bana bir kiralık katil ayarlamak istediğin için mi? Ne oluyor, Rafe? Sonra da geri dönmem için beni uyarmaya mı geldin?"

Gözyaşlarıyla mücadele ettiğini duyabiliyorum ve şimdi keşke şansım varken o iğneyi yapsaydım diyorum. Hiç kimse, Rafe Ransom bile Temperance'ı ağlatamaz.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Eğer seni uyarsaydım, geri dönme ihtimalin iki kat artardı. Çok inatçısın, hep öyle oldun."

"Neden? Neden bütün bu çılgın planlar?"

"Para," diyor Giles arkamızdan. "Asla yeterince alamazdı. Bir daha asla bataklıktaki o beş parasız çocuk olmayacağından emin olmak için hep daha fazlasına ihtiyacı vardı."

"Daha fazla paraya ihtiyacımız yoktu, göt herif!" Magnolia çakılların arasında geri çekildi ve Giles ona doğru hamle yaptı.

Ransom silahını çekiyor ve ben de benimkine uzanıyorum, Magnolia'ya tetiği çekeceğini düşünüyorum ama onun yerine Giles'ın kafasına bir kurşun sıkıyor.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Ransom dalgın dalgın Giles'ın bedenine bakarak, "O kendini beğenmiş dangalağı hiç sevmedim," dedi.

Ransom tekrar Temperance'a ve bana baktığında, silahımın namlusuna bakıyordu.

"Para ve kızlar bende kalsın. Onları daha yüksek teklif verenlere satarım," diyor Ransom gülümseyerek.

"Son sevkiyatında da böyle yapmıştın. Değil mi, Ransom?" Kane'in sorusu beynime kazınıyor ve birden her şey anlam kazanıyor.

"Aman Tanrım. Bana yanıldığını söyle. Bana böyle olmadığını söyle."

"Erkek arkadaşına söyle, eğer kalan mermileri senin önünde göğsüne boşaltmamı istemiyorsan o lanet silahı bıraksın."

"Temperance, geri çekil," diye emretti Kane.

Anlaşılan kardeşim kişiliğimin bir yönünü hâlâ Kane'den daha iyi biliyor, çünkü kenara çekilmek yerine Kane'in önüne atılarak Rafe'in olası bir atışını engelliyorum.

"Temperance, daha iyi-"

"Bana *ölümünü* izlettirdin ve tüm bunlar daha fazla para kazanmak istediğin için miydi?" Sesim tizleşiyor ve çatlıyor. "Kaç hayatı mahvettin, Rafe? Bunu nasıl yapabildin? Kardeşim bunu yapamaz!"

"Tempe-"

Başımı sallıyorum. Bir yabancıya bakıyorum.

"Hepsi para için mi? Gerçekten mi?" Fısıldıyorum. "Silahını indir. Bırak gitsinler. Hepimiz gidelim. Sonra da ortadan kaybol, çünkü artık bir kardeşe ihtiyacım yok. Böyle bir şey yapabilecekse olmaz."

Rafe'in gözleri sertleşir. "Benden çok daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Sen de benim gibi o bataklıkta büyüdün. Biz aynıyız."

"Biz aynı değiliz!"

"Hayır, belki de değiliz. Çünkü bir katilin önünde durup kardeşinden daha iyiymiş gibi davranmaya çalışmıyorum. Saxon burada çünkü Mount en sevdiği celladına bir emir verdi. Bir tetikçiyi sevmekle yaşayabilirsin ama yaptıklarım yüzünden ben yokmuşum gibi mi davranmak istiyorsun? Hiç sanmıyorum."

Silahını başımın üzerine doğru kaldırdı ve Kane beni kenara itti.

Silah sesleri gecenin içinde patlarken çakıl taşlarına çarptım.

TEMPERANCE

"**Ben** çok üzgünüm, Temperance." Küçük pembe tabancasını indirirken Magnolia'nın eli titriyor.

Magnolia kardeşimi vurdu. Kardeşimi vurdu. Ve Kane-

"Kane!" Yerde yattığı yere doğru koşarken çığlık atıyorum. "Lütfen, Tanrım. Bunu tekrar yapamam. Ölmüş olamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Kane'in yaralarını kontrol ederken kardeşime bakmayı reddediyorum. Avuç içimi göğsüne bastırıyor.

"Ölmeyeceğim. Bu sefer ölmeyeceğim."

"Aman Tanrım. Ödümü kopardın."

Omzuna baktı. "Et yarası."

Gömleğindeki küçük yırtıktan sızan kanı buluyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Ölümlü değil.

Kane benden öteye bakıyor ve ben arkamı dönmek istemiyorum. Arkamı dönemem.

Magnolia orada ve iki ceset de orada. "Çok üzgünüm."

Bunu tekrar tekrar fısıldıyor ve kalbim parçalanıyor. Bu sefer havaalanındakinden çok daha kötü, çünkü her şeyi hissediyorum.

Ruhum parçalara ayrılırken yırtılıyor. Kardeşimle yüzleşmek için döndüm ama o ölmemişti.

Elini kaldırıp bana doğru uzandı. "Tempe. Lütfen."

Ölmemiş.

Ona doğru koşuyorum ve çakılda kan birikirken dizlerimin üzerine düşüyorum.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu görmeni istemedim. Bunu görmeni istemedim. Böyle olmaması gerekiyordu."

Ağzının kenarından kan damlıyor ve Kane yanımda diz çöküp gömleğiyle göğsündeki yaralara -bu sefer gerçekten göğsündeki yaralara- baskı uygularken parmaklarımı kaldırıyorum.

"Konuşma." Magnolia'ya bakıyorum. "Dokuz bir bir'i ara. Hemen!"

Ben tekrar Rafe'ye bakarken o telefonuna uzanıyor.

"Yardım geliyor. İyi olacaksın."

Kardeşim hepimize ihanet etmiş olabilir ama o hâlâ benim kanımdan ve canımdan. Asla anlayamayacağım korkunç seçimler yapmış olabilir ama hiç kimse ve hiçbir şey onu kurtarmaya çalışmamı engelleyemez.

O benim sahip olduğum tek aile.

"Fazla zamanım yok. Söylemem gereken şeyler var."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ben tamamen kardeşime odaklanırken Magnolia'nın sesi gecenin arka plan gürültüsüne karışıyor. "Hayır. Ölmüyorsun, lanet olsun."

Elimi yüzüne yaklaştırıyor. "Çok üzgünüm. Sadece biri olmak istedim."

"Kendinden başka kimse olmak zorunda değildin! Bunu yapmak zorunda değildin!"

Başını salladı. "Her zaman böyle bitecekti. Keşke bunu görmek için burada olmasaydın. Keşke sana bunu ikinci kez yaşatmak zorunda kalmasaydım." Öksürüyor ve göğsündeki tıkrı kanımı donduruyor.

"Rafe, lütfen."

"Böylesi daha iyi. Kendine yeni bir hayat buldun. Mutlu ol, Tempe. Yaşa."

Tekrar öksürür ve bakışları odağını kaybeder.

"Ona iyi bak yoksa sana musallat olurum. . ." Gözleri geri dönerken sözleri kesiliyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Kane sanki parçalara ayrılmamı engellemeye çalışıyormuş gibi beni sıkıca kavıyor. Ama artık çok geç.

Şimdiden paramparça oldum.

M

Agnolia 911'i aramadı. Mount'ı aradı.

Süvariler geldiğinde, Mount adamlarından birine kadınları otobüste bir yere götürmesini emrediyor ve sonra Kane'e beni eve götürmesini ve adamlarından birinin Audi'yi depoya geri götürmesini, orada bir doktorun Kane'in yarasına bakması için bizi karşılayacağını söylüyor.

Doktor gittikten on dakika sonra Kane'in duşunda yere çöküyor, son gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kırmızı suyun giderde dönmesini izliyorum. Kalbim kırıldığı için göğsüm ağrıyor.

Kardeşim hepimize ihanet etti. Beni koruyan kardeşime. Benim için ayağa kalktı. Bana yardım etti.

Yaptıklarını, onu her zaman tanıdığım kişiyle bağdaştıramıyorum.
olm
ak. Dahası, istemiyorum.

Sıcak su yıkar üzerinde Ben, ve I keşke o
olabilir yıkama benim

Anılar temiz. Bu geceki olaylarla lekelenmelerini engellemek için.

Ama bunu hiçbir şey yapamaz.

Bu son zamanı Kederli benim Kardeşim, benim
suçluluk duygusu her şeyi birleştirdi. Kane'in beni
kullanmasına izin vererek onu ölüme sürüklediğimi düşündüm.

ama hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı. Bu sefer o kadar şanslı olamayacağım.

Bu gerçekler gerçek ve onları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Banyo kapısı açıldı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Kane kafasını içeri uzatırken soruyor.

Beni yerde görür görmez yüzünde acı ifadesi beliriyor ve muhafazaya doğru geliyor, kapıya ulaşmadan önce kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile girmiyor. İçeri girer girmez çömeliyor ve kollarını bana doluyor.

"Çok özür dilerim." Kane beni kucağına aldı, yapışmış yarası engel değildi ve su ikimizi de ıslatırken beni sıkıca tutarak salladı.

"Ben de özür dilerim."

"Neden?"

Yüzümü boynuna bastırıyorum. "Çünkü kardeşim seni sürüklemeseydi bu karmaşanın bir parçası olmayacaktın."

"Şşş. Bu senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil. Ayrıca ..."

"Ne?"

"Kardeşine gerçekten teşekkür etmeliyiz, çünkü o olmasaydı burada olamazdık."

Bu şekilde düşünmemiştim ama bir bakıma Kane haklıydı. Tüm bunları Rafe planladı. Bir suç dehası gibi.

Bu kısmı kafamdan atıyorum ve kolları beni saran adama odaklanıyorum.

En son ağabeyimin öldüğünü düşündüğümde dünyada yapayalnız olduğumu sanmışım ama bu sefer bana bir hediye bırakmıştı.

"Bana biraz daha sarılır mısın?"

"Ne kadar istersen, prenses. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ertesi sabah erkenden, Kane beni yanına bastırırken, yuvarlanıyorum ve midem isyan ediyor.

Kahretsin.

Yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum, zar zor yetişiyorum.

Kane peşimdeydi. "İyi misin? Neyin var?"

Omzumun üzerinden baktığımda elinde bir silah olduğunu görüyorum. Ona el salladım ve tekrar havalandım. Saniyeler sonra alımda soğuk bir bez var.

Midem nihayet sakinleştiğinde beze uzanıyorum ve ağzımı silmek için kullanıyorum. Kane dizlerimden kalkmama yardım ediyor ve ben de yüzümü onun çizgili ifadesine dönerek söylemeye hazır olmadığım kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Sanırım ... Bir şans var. "Belki olabilir. Bu mümkün..."

"Hamile misin?"

M

Dün Temperance'ı gördüğümde, hamile olduğu düşüncesi aklımdan geçti,

tüm gücüyle geri geliyor, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu.

"Hamile misin?" İlk seferinde sorumu duymamış olma ihtimaline karşı tekrar soruyorum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa kaçırmamış. "Bilmiyorum. "Bilmiyorum. Bir sınava girecektim."

"Ve bana bu olasılıktan bahsetmedin bile?" "Eğer doğru değilse seni korkutmak istemedim."

Yaklaşıyorum ve onu bedenime doğru çekiyorum. "Sence bunun hangi kısmı beni korkutuyor?"

"Çocuklar hakkında hiç konuşmadığımız kısım. Eğer onları istiyorsan. Hayatına girip giremeyeceklerini."

Kahverengi gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Eğer çocuk istiyorsan, onları seninle istiyorum. Hayatıma uyum sağlamalarına gelince, hepsiyle işim bitti. Mount'a bunun son işim olduğunu söyledim. Beni korkutan tek kısım, *hamile olabileceğini düşünerek kışını kaldırıp silahlı çatışmaya girdiğin* kısım." Ses tonumu olabildiğince sakın tutuyorum.

"Emin değildim. Ben sadece Gitmeyecektim. Ama sonra Magnolia'nın bağırdığını duydum."

Temperance'ın ne diyeceğini zaten biliyorum. "Kardeşinin adını duydun."

O başını sallar, onu gözler doldurma ile gözyaşları tekrar. "I hala nasıl yapabildiğini anlamıyorum ..."

"Shh . . . Yapma. Bu yüzden kendini hasta ediyor olabilirsin."

Dudağını ısırđı ve kendini toparladı. "Eczaneye gitmemiz gerekiyor."

İki dakikanın bu kadar uzun olabileceğini hiç bilmezdim. *Asla.*

"Otuz saniye," diyor Kane, elimi sıkarak.

Sözleri, hamile olma olasılığım ile ilgili endişelerimin bir kısmını kesinlikle yatıştırdı, özellikle de hayatının bu kısmıyla işinin bittiğini söylediği kısmı.

Hayatın kendisinden daha çok sevmeye başladığım o buz mavisi bakışlarıyla karşılaştım. "Ne olursa olsun, sen ve ben dünyaya karşı. Anlaştık mı?"

Kane'in dudakları bir gülümsemeyle geriliyor. "Ne olursa olsun. Seni seviyorum, Temperance."

"Seni sevdiğimden daha fazla değil."

Beni yanına çekti ve birlikte testin bulunduğu tezgâha doğru yürüdük.

Vay anasını.

Olumlu.

EPILOGUE

KANE

On sekiz ay sonra

W

Kasabadan geçerken ilk fark ettiğim Şey, Giles isminin tüm tabelalardan kaldırılmıő olmasıydı.

Eskiden Őereflendirdiėi binalar. Sanırım Mount, Giles'ın cesedinin insan kaçakçılığına karıőtıėına dair bir tekne dolusu kanıtla birlikte bulunmasını sağlayarak bir Őehri soyadını unutmaya motive edecektir.

Burada olduğumuza inanmak hâlâ zor.

"Yaşamak istediğin yerin burası olduğuna emin misin? Her yere gidebiliriz."

Karım -güzel, inanılmaz karım- cipin yolcu koltuğundan bana bakıyor.

"Evi çoktan satın aldım. Artık fikrimi deėiőtiremem." Temperance dikiz aynasından başını kaldırıp arka koltukta uyuyan ikiz kızlarımıza bakıyor. "Burayı çok sevecekler."

Dur iőaretinde omzumun üzerinden bakıyorum. Onları her gördüğümde olduğu gibi, gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Bunu biz yaptık.*

Lanet olası mucizeler.

Ayrıca onlar doğmadan önce anneleriyle evlendim ve Güney Pasifik'in ortasında bir adada olduğumuz için ona kendi adımı verebildim.

Geri döndüğümüzde, Temperance'ın kızı Ariel'in ölümüyle ilgili geçmişin çoğunu internetten sildiğini öğrendik, ancak bu yine de insanların zihinlerini temizlemiyor. Ben Ken Sax, dünyanın geri kalanı için hevesli bir günlük tüccarım, çünkü Kane Savage olarak yaşamak benim için asla güvenli olmayacak. Yine de bu beni rahatsız etmiyor, çünkü takma adımı benimsediğim gün asla hayal edemeyeceğim bir hayatım var.

Temperance'ın beni büyüdüğüm yerden sadece bir kasaba ötede bir arazide bir eve taşınmaya ikna etmesine nasıl izin verdiğimi bilmiyorum. *Oh, bekle. Evet, biliyorum. Çıplaktı.* Şaka bir yana, kızlarıma veremeyeceğim hiçbir şey yoktur.

"Buradan dön. Yaklaşık bir mil aşağıda, sağda."

Seçtiği evi henüz görmedim ama ailem yanımda olduğu sürece neye benzediği önemli değil.

Resmi emekliliğimin üzerinden on sekiz ay geçti, bu da Temperance'ın aya doğru giden bir roket gibi parlayan kariyerini izlemek için zamanım olduğu anlamına geliyor. Kardeşinin ihanetiyle her seferinde bir parça başa çıkmaya çalışıyor ve bu duygu onu besliyor. Yaptığı her heykelde bu kederden bir parça var, ama her seferinde biraz daha az.

Temperance Ransom orijinali için bekleme listesi bir yıldan uzun. Birlikte kendimiz ve kızlarımız için yepyeni bir hayat yarattık ve bu iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

Temperance posta kutusunu işaret ediyor ve ben de uzun taş döşeli araba yolundan aşağıya doğru dönüyorum, ta ki sonunda sanki biri onu güneş ışığına batırmış gibi görünen büyük sarı bir ev görene kadar.

Karıma bakıyorum ve o da gülümsüyor.

Yakıştı.

Beni ışığa getirdi. Artık gölgeler yok. Eğildim ve bir öpücük çaldım. "Bayıldım."

Sırıltısı genişliyor. "Seveceğini biliyordum. İçeriye görmeye hazır mısın?"

"Hadi birlikleri ayıralım ve kontrol edelim."

Temperance

Altı ay sonra

"ÇOK TEŞEKKÜRLER, Nan. Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım."

Yan komşumuz Nan Prather bana sarıldı. "Sanki o küçük kızlara bakıcılık yapma şansını geri çevirebilirmişim gibi. Yemin ederim, bana ikinci bir hayat verdiler. Hep kendi torunlarım olsun istemiştim."

Kane'in annesine bu evi ailesini geri alabilmek için seçtiğimi söyleyememek beni kahrediyor.

Oğluna.

Torunlarına.

Muhtemelen hiç sarılamayacağını düşündüğü gelini.

Ama birine oğlunun on buçuk yıl önce sahte bir ölüm numarası yapmak zorunda kaldığını ve ona hayatta olduğunu asla söyleyemediğini nasıl açıklarsınız?

Kane kapı komşularımızın kim olduğunu anladığında -annesi ve babasının ikisine de göz kulak olmasını istediği adam- beni sarsacağını düşündüm. Ama sarsmadı.

Çok sessizleşti, elini Adrianna'nın yumuşacık saçlarında gezdirdi ve gözlerini Lauren'a dikti. Beş dakika kadar sonra bana şöyle dedi: "Doğru yaptın prenses. Bu kızları seviyor. Bir yolunu bulabilseydim bunu ona verirdim. Sen bunu biliyordun ve bir yolunu buldun."

Kızlarımızdan uzaklaştı ve elini boynuma dolayarak dudaklarını alnıma götürdü.

"Bana her zaman tam olarak ihtiyacım olanı veriyorsun."

Nan'in mavi gözlerine baktığımda, orada Kane'den çok şey görüyorum. O ve Jeremiah ikizlerin fahri büyükanne ve büyükbabası olmaktan heyecan duyuyorlar ama Nan'in bunun fahri bir şey olmadığını bilmesi için her şeyimi verirdim.

Belki bir gün.

Kane

"ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM, HANIMEFENDİ." Temperance'ın içeride bıraktığı bebek bezi çantasını annemin elinden alıyorum. *Nan'in ellerinden*. Her zaman kendimi düzeltmek zorunda kalıyorum ama bu hiç kalıcı olmuyor. "Kızlara göz kulak olduğunuz için size gerçekten minnettarız. Bizim için dünyalara bedel."

"Benim için de dünyalar demek."

Gülümsüyor ve bebeklerimi her izlediğinde yüzünde beliren sevinci görmek ruhumu başka hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği şekilde iyileştirdi.

Bana izin verilmemesi gereken bu hayata sahip olduğum için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.

Hepsi Temperance sayesinde.

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum kapıya doğru dönerken. "Gerçekten sorun değil, Kane."

Adımlarımın ortasında donup kaldım.

"Kendi oğlumu tanımayacağımı mı sanıyorsun? Bana söylemen için altı aydır bekliyorum ve sanırım yeterince bekledim."

Yavaşça arkamı döndüm, yüzünde hâlâ o sevinç vardı. Bilgiyle birlikte.

"Bir annenin bilmeyeceğini mi sanıyorsun? On beş yıl ya da elli yıl fark etmez, oğlumu her zaman tanırım."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Önümde ilk kez küfredip kendini kontrol ettiğin andan beri. Terbiyeni takındığın zamanlarda hep yaptığın gibi. Bir de kızların var, sen onların yaşındayken senin gözlerine sahipler. Bir anne sadece bilir."

"Çok özür dilerim anne. Çok üzgünüm." Ona doğru koştum ve onu kucakladım.

"Hiçbir şey için özür dileme. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Hayatımın akışını değiştirdiğinde bana her şeyimi verdin. Sevdiğim ve beni her nefesiyle seven başka bir adam. Ve şimdi, iki torun ve şımartılacak bir kız. *Her şeye* sahibim çünkü sen benim için dünyadan vazgeçtin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan yüzüne süzülüp onunkilere karışırken başımı öne eğiyorum. "Seni seviyorum anne."

"Biliyorum, Kane. Her zaman biliyordum."

Evden dışarı çıktığımda Temperance yüzümü görünce bana doğru koşuyor.

"Neyin var?"

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Bir şey yok." "Biliyor, değil mi?"

Sessizce başımı sallıyorum, çünkü boğazımdaki yumru yerinden oynamıyor.

Karıma sarılmayı bıraktığımda dizlerimin üzerine çöküyorum ve küçük kızlarım bana doğru sürünüyor.

Başımı öne eğiyorum ve benim şansımı elde ettiğim gün kırık dökük adamlara ikinci şansları dağıtan her kimse ona şükrediyorum.
Bu hayatı hak etmemiş olabilirim ama bunu asla hafife almayacağım.
Yeniden bir bütünüm.

Son

Umarım Savage üçlemesini beğenmişsinizdir! Temperance ve Kane'i henüz bırakmaya hazır değil misiniz? Bültenime kaydolursanız, onlar için yazdığım özel bir bonus sahneye erişebileceksiniz!

[BONUS SAHNEYE ERİŞİM İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Benden sonra ne geleceğini bilmek ister misiniz? *Günahtan Daha Zengin'deki* en yeni edepsiz konuşan alfam Lincoln Riscoff'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Şehrin Acımasız Kralı ile tanıştınız mı? Okumaya devam edin
[Acımasız Kral](#)'da karanlık ve kirli alfam Lachlan Mount'a bir bakış.

Valentina hakkında daha fazla bilgiyi nerede bulabileceğinizi merak ediyorsanız, Vanessa, Yve ya da Ariel, onları ve lezzetli bağımlılık yaratan alfalarını Beneath Serisi'nde bulabilirsiniz.

Beneath Serisi'ndeki her kitap bağımsızdır. Başlıklara dokunarak daha fazlasını öğrenin.

[Beneath This Mask](#) (1. Kitap - Simon ve Charlie) [Beneath This Ink](#) (2. Kitap - Con ve Vanessa) [Beneath Scars These Chains](#) (3. Kitap - Lord ve Elle) [Beneath These Beneath These Lies](#) (4. Kitap - Lucas ve Yve) (5. Kitap - Rix ve Valentina)

[Bu Gölgelelerin Altında](#) (Kitap #6 - Bishop ve Eden)
[Gerçeğin Altında](#) (Kitap #7 - Rhett ve Ariel)

Harika haber bültenime kaydolmak için başka bir nedene mi ihtiyacınız var? Her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum! Kaydolmak ve almak için [buraya tıklayın](#) abonelerim için sakladığım özel içerikler.

Kitaplarım satışa çıktığında ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

RICHERTHANSIN

PREVIEW

Bu Kitap Hakkında

Bir Riscoff ve bir Gable asla sonsuza kadar mutlu yaşayamaz. Aile kavgamız efsanelere konu oldu.

On yıl önce, Whitney Gable uzun bacakları ve insanı yakalayan mavi gözleriyle beni hazırlıksız yakaladı.

Adının ne olduğunu bilmiyordum ya da umursamıyordum.

Soyadına layık her Riscoff gibi ben de istediğimin peşinden gittim. O başka bir adamla evlenene kadar ateş gibi yandık.

Benden nefret ediyor, etmeli de.

Düğün gününde itiraz ettim.

Şimdi aynı uzun bacakları ve erkek avcısı bakışlarıyla evde, ama parmağında yüzük yok.

Bir Riscoff ve bir Gable asla sonsuza dek mutlu yaşayamaz derler.

...ama Whitney Gable ile işim bitmedi.

Onunla işim asla bitmeyecek.

Günahtan da Zengin şimdi [buraya](#) tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz

Önsöz

Lincoln

"İtiraz ediyorum."

Cemaatteki tüm kafalar açtığım çift kapıya doğru dönüyor.

Görüşüm bulanık, hiç şüphesiz onun bugün başka biriyle evleneceği gerçeğini bastırmak için içtiğim beşte iki viski yüzünden.

Çünkü bir Gable ve bir Riscoff asla birlikte olamaz.

Ama bu Whitney Gable'ın başka biriyle evlenmesini izleyeceğim ve tek kelime etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Seni *pislik*. Bu *ne cüret*?"

Whitney beyazlar giymiş, mükemmel bir gelin gibi görünüyordu, yüzündeki militan ifadeyi bir kenara bırakırsak koridorda bana doğru ilerliyordu.

Sarhoşken yanlış hesaplamış olabilirim.

"Onunla evlenemezsin." Sözcüklerimin birbirine karıştığından eminim ama umurumda değil.

"Neden fikir sahibi olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama defol git buradan."

"Onu alıp satabilirim." Daha fazla geveleme.

Whitney'nin gözleri öfkeyle yanıyor.

"Umurumda değil. Umursamıyorum. Çünkü beni *satın alamazsın*."

İki kol beni arkamdan kavıyor ve kapıya doğru sürüklüyor.

"Yapma bunu-" Kilisenin ön merdivenlerinden aşağı itilirken sözlerim kesildi.

"Eğer bir daha kız kardeşime bakarsan, seni kendi ellerimle öldürürüm. Ailenin ne kadar parası olduğu umurumda değil." Whitney'nin erkek kardeşı üzerimde beliriyor ve sözünden şüphe duymuyorum, özellikle de üzerinde askeri üniforması ve yeşil beresi varken.

Onun yanında damat var. Whitney'e hayatımda duyduğum en büyük saçmalığı satan adam. Kendime bunu yapmasının mümkün olmadığını söyledim. Kardeşinin ona izin vermesine imkan yoktu.

Yanılmışım.

Bir Riscoff dışında herkesle evlenmesine izin verirdi.

Damat sırtıyor ama ikisi de dönüp merdivenlerden çıkarken hiçbir şey söylemiyor.

Eğer bu kadar sarhoş olmasaydım, geri dönüp tekrar denerdim.

Bugün onunla evleniyor olabilir, ama Whitney Gable ile işim bitmedi.

Onunla işim asla bitmeyecek.

Richer Than Sin Ağustos'ta geliyor. [Ön sipariş için buraya tıklayın.](#)

RUTHLESSKINGPREVIEW

***New York Times* çoksatın yazarı Meghan March'tan destansı bir alfa romantizmi ile *New Orleans*'ın daha karanlık ve kirli tarafına hazır olun.**

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum.

Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır. Başarısız bir aile içki fabrikasına borç para vermeme gerek yoktu, ama onlara borçlu olmak beni eğlendiriyor.

Ona borçlu olmak.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Belki de onu elimde tutacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

BİR

Keira

Bunlar ayak sesleri mi?

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Küçük kız kardeşlerim buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ailem 700 mil ötede Florida'da, içki fabrikasının kasvetli kârından yaptığım aylık ödemelerle emekli hayatı yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu bölüğü siperlerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, çekerek açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?" Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha da kötüsü.

O lanet olası bir öcü.

Gölgelerde fısıldanır, ama kibar bir toplulukta asla bahsedilmez, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi - ve kimse bunu istemez.

Ben hiç söylemedim.

Şimdi düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de aklıma getiriyor.

Lachlan Mount.

Düğmeyi bulmak için beton duvara vurarak etrafta dolanıyorum, ama çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Yüce İsa, öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce antika masa sandalyem gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış, koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın, Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeğiyle ağızda biriken tükürüğü geri yutarken, elim sanki doğrudan onun komutuna yanıt veriyormuş gibi hareket ediyor. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu bulmaya çalışıyorum.

Polise doğru.

Belki onlar... Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma isteğim artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak beton zeminde donuyor. Normalde bunu fotoğraf makinesinin ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye inliyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var Bayan Kilgore ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım."

Borç mu? Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim, sadece kulak misafiri olurken sesini duydum. Benim türüm onun türüyle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünce tarzını tamamen kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde soruyu oluşturmaya başarıyorum.

İki parmağım *Senet* başlıklı bir belgeyi masamın yara bere içindeki ahşabından sulu ışık havuzuna doğru itiyor. Gözlerim kâğıtlara takılıyor ama daha fazla yaklaşamayacak kadar korkuyorum.

Aman Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

"Kocanın burayı kurtarmak için ne kadar riske girdiğini bilmek istemiyor musun?"

"Ne kadarını?" İrademe karşı gelerek soruyorum. "Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masaya koyarak eğildi ve loş ışıkta yüzünü gösterdi. Granitten yontulmuş sert yüz hatları, delici gözleri ve amansız bakışları, üzerine tam oturan takım elbisenin görece kibarlığıyla tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? Asla olmaz. "Brett içki fabrikasına beş yüz bin dolar yatırmış olsaydı bilirdim ve sana şunu söyleyeyim-

yapmadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kağıtlara odaklandı. *Eğer bunu gerçekten o yaptıysa...*

Etkileri felaket olabilirdi.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adanmıştı. Benimle bitemezdi.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımın üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"

Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerlerken duvara yaslanıp geri çekiliyorum.

"Çünkü takas olarak almak isteyebileceğim bir şey var." Sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Ne?"

Benden bir adım ötede duruyor ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturuyor. "Sen."

New Orleans'ın karanlık ve kirli tarafına hoş geldiniz. Mount alacaklı olduğu şeyi almaya geliyor. Mount Üçlemesi'nin tamamı artık mevcut! [Acımasız Kral buraya tıklayarak satın alınabilir.](#)

ABOUT THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve müstehcenlik okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınları anlatan kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

www.meghanmarch.com

AKNOWLEDGMENTS

Vay be. Bu çok fena oldu. Bunu her seferinde söylüyormuşum gibi hissediyorum ve son zamanlarda durum böyle görünüyor. İnsan yirmi küsur kitaptan sonra işlerin kolaylaşacağını düşünüyor ama öyle değil. Her zaman olduğu gibi, bu kitap parmak uçlarımdan sihirli bir şekilde akıp şu anki haline gelmedi. Bu hikâyeyi beynimden okuyacağınız sayfalara taşımam için küçük bir ordu bana yardım etti. Ekibime çok teşekkür ederim:

Jacob Wilson-Sadece kapakta değilsiniz, etkiniz

bu sayfaların çoğunda görülebilir. Sen benim aşkım, en iyi arkadaşım ve dayanağımsın. Yolculuğumuzu kucakladığın ve bana her gün romantizmin gerçekte ne olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Angela Smith-Bunun için savaştık ve kazandık! Savaş kolay değildi ama başardık. Her adımda yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Pam Berehulke-Sabrınız, detaylara olan dikkatiniz ve profesyonelliğiniz için *teşekkür* ederim. Ekibimin ayrılmaz bir parçasısınız ve bunu siz olmadan yapmayı hayal bile edemiyorum! (Ayrıca, lütfen kitapları düzenlemeyi asla bırakma, çünkü sensiz ne yapardım bilmiyorum).

Jamie Lynn-Kafamın içinde yaşarken ve kurgusal karakterler hakkında hayaller kurarken tüm detaylarla ilgilendiğin için *teşekkür* ederim. Senin #TeamAwesome'da olmana bayılıyorum.

Danielle Sanchez-Sen bir reklamcudan çok daha fazlasısın. Beynim saatte bir milyon mil hızla giderken aklımı başımda tutmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sakinleştirici etkiniz çok takdir ediliyor.

Kim ve *Natasha-Mücadele* ettiğim zamanlarda bile bu hikayeye inandığınız ve bana dürüst görüşlerinizi sunduğunuz için *teşekkür* ederim. Bu bebekleri parlatmama yardım ettiniz!

Julie Deaton-Kartal gözleriniz inanılmaz! Muhteşem redaksiyonunuz için teşekkür ederim.

Weston Carls-Bu kapak çekimlerini mahvettiniz! Çok teşekkür ederim! Gelecekte sizinle daha fazla çalışmayı dört gözle bekliyorum!

Letitia Hassar-Sabrınız ve muhteşem tasarım becerileriniz için teşekkür ederim!

Okuyucularım-Bana güvendiğiniz ve size hakkında neredeyse hiçbir şey söyleyemediğim bir hikâyeye şans verdiğiniz için *teşekkür* ederim. Umarım siz de Temperance ve Kane'in hikâyesini hayata geçirirken benim kadar keyif almışsınızdır. Sırada ne olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum!

Harika blog yazarları-Bu kadar yorulmadan ve tutkuyla yaptığınız her şey için *teşekkür* ederim. Sizi görüyorum. Sizi takdir ediyorum. Size minnettarım. Milyonlarca kez teşekkür ederim.

ALSOBYMEGHANMARCH

Richer Than Sin

(Ağustos'ta Geliyor)

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

-

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan Okuyan

Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

TEK BAŞINA:

Beni Geri Götür

Kötü Yargı

SERİNİN ALTINDA:

BuAltında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu Altında

Altında Bu Yalanların

AltındaYara İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında Gerçeğin

Altında

FLASH BANG SERISI:

Flash Bang
Sert Şarj Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder
Kirli Kirli
BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli
AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam
Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli
Gerçek -
Seksi

MEGHANMARCHİLEİLİŞKİLERİ

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi:

www.meghanmarch.com

Facebook:

www.facebook.com/MeghanMarchAuthor Twitter:

www.twitter.com/meghan_march

Instagram:

www.instagram.com/meghanmarch

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

